

ĐANG LÀ VÍ CHÍ,

Không
tin anh
Yêu thầm
em đâu

[HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGONTINH0105](https://www.facebook.com/REVIEWNGONTINH0105)

TEAM

11

Mục lục

[Phần 1](#)

[Phần 2](#)

[Phần 3](#)

[Phần 4](#)

[Phần 5](#)

[Phần 6](#)

[Phần 7](#)

[Phần 8](#)

[Phần 9](#)

[Phần 10](#)

[Phần 11](#)

[Phần 12](#)

[Phần 13](#)

[Phần 14](#)

[Phần 15](#)

[Phần 16](#)

[Phần 17](#)

[Phần 18](#)

[Phần 19](#)

[Phần 20](#)

[Phần 21](#)

[Phần 22](#)

[Phần 23](#)

[Phần 24](#)

[Phần 25](#)

[Phần 26](#)

[Phần 27](#)

[Phần 28](#)

[Phần 29](#)

[Phần 30](#)

[Phần 31](#)

[Phần 32](#)

[Phần 33](#)

[Phần 34](#)

[Phần 35](#)

[Phần 36](#)

[Phần 37](#)

[Phần 38](#)

[Phần 39](#)

[Phần 40](#)

[Phần 41](#)

[Phần 42](#)

[Phần 43](#)

[Phần 44](#)

[Phần 45](#)

[Phần 46](#)

[Phần 47](#)

[Phần 48](#)

[Phần 49](#)

[Phần 50](#)

[Phần 51](#)

[Phần 52](#)

[Phần 53](#)

[Phần 54](#)

[Phần 55](#)

[Phần 56](#)

[Phần 57](#)

[Phần 58](#)

[Phần 59](#)

[Phần 60](#)

[Phần 61](#)

Phần 62

Phần 63

Phần 64

Phần 65

Phần 66

Phần 67

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 1

《 mới không tin người yêu thầm ta đâu 》

Tác giả: Cây tử đăng vì chi

Văn án:

Cao một năm ấy, Đào gia kể đó một cái nông thôn tiểu tử nghèo.

An tĩnh trầm mặc, thành tích hảo còn tiến tới.

Chỉ có Đào Nhiễm biết, hẳn không phải cái gì thứ tốt.

Đào Nhiễm mỗi ngày đều suy nghĩ, hải nha ta phải giết chết hẳn, người này vừa thấy liền hư, nếu là về sau hẳn phát đạt, chúng ta Đào gia muốn xong đời nha.

Nhưng mà nàng không biết, nàng chán ghét tiểu phiêu đàn, yêu thầm nàng.

~

Ngụy thiếu cảm thấy, giống hẳn loại này người xấu, lãng thiên lãng mà vô tâm gan.

Khó được chịu đựng một người làm trời làm đất, còn cảm thấy nàng đáng yêu.

Tưởng đem tâm cho nàng, lại bị nàng quăng.

Nàng dù sao cũng phải trả giá điểm đại giới.

Từ từ mọc lên ở phương đông, mặt trời lặn tây trầm.

Từ gặp được người, ta lại không có khả năng yêu người khác.

1, ngọt sủng tô văn.

2, sửa vì một tuyến, chủ vườn trường.

Nam chủ giai đoạn trước nông thôn tới tâm cơ boy, hậu kỳ bá đạo tổng tài.

3, xin miễn ky, không thích liền điểm xoa, vọng văn minh xem văn.

4, gỡ mìn: Phần sau bộ phận thiên ngược, cầu huyết, thận nhập.

Tag: Đô thị tình duyên

Vai chính: Đào Nhiễm | vai phụ: Ngụy Tây trầm

Chương 1 đồ xấu xa

Tám tháng văn Cẩm Thành, trong không khí còn mạn nhiệt khí, con đường hai sườn hoa đại khai đến rực rỡ, ve mình chi chi vang cái không ngừng.

Đào Nhiễm trong miệng ngậm tiểu băng côn, xem ngoài cửa sổ cảnh sắc bay nhanh mà qua, đảo mắt kéo thành một đạo tàn ảnh, biểu tình có chút phát sầu.

Kiều Tĩnh Diệu vỗ vỗ nàng bả vai, vui sướng khi người gặp họa nói: “Chớ hoảng sợ, chết tử tế không bằng lại tồn tại, ra tới hồn dù sao cũng phải còn.”

Đào Nhiễm mới không để ý tới nàng, đem băng côn cần đến giòn, phía trước chính lái xe tài xế bớt thời giờ ở kính chiếu hậu ngắm liếc mắt một cái, hai cái tiểu cô nương công hai vai bao, tóc dài nữ hài tử thoát nhìn văn văn tĩnh tĩnh, lại sinh một đôi đơn phượng nhãn, mặt mày đều là tình, vừa mới nói chuyện chính là nàng.

Một cái khác tiểu cô nương.....

Hắn nhìn không được lại nhìn thoáng qua.

Nàng cắt một đầu cặp vai tóc ngắn, ngũ quan tinh xảo, màu da trắng nõn, kiều kiều nộn nộn, một chút mồ hôi mỏng cũng chưa ra. Ở nhiệt muốn mệnh tám tháng, phảng phất liếc nhìn nàng một cái đều có thể hàng thử.

Xe khai hảo một đoạn, tới rồi mở rộng chi nhánh khâu, Kiều Tĩnh Diệu mở miệng: “Sư phó, ở chỗ này đình dừng lại.”

Đào Nhiễm cuối cùng có phản ứng: “..... Đừng đình đình đình, tiếp tục khai.” Nàng quay đầu liền véo thượng Kiều Tĩnh Diệu cổ, “Nói tốt bởi ta về nhà đối mặt ta mẹ nó, dám chạy ta liền bóp chết người.”

Kiều Tĩnh Diệu nhìn không được cười: “Tiểu vui sướng hảo hung nha, người như vậy hung, còn sợ mẹ người nha?”

Đào Nhiễm che khăn chính mình cặp sách, biểu tình sầu bi, có thể nói là phi thường sợ.

Nàng khảo lớp học đếm ngược đệ nhị, bình quân mỗi khoa ba mươi tới phân. Cái kia cho nàng đệm lưng đếm ngược đệ nhất vẫn là bởi vì cấp tính viêm ruột thừa thiếu khảo, một lãnh đến thông tri thư, Đào Nhiễm liền lòng bàn chân mặt du chạy.

Cùng Kiều Tĩnh Diệu chạy đến băng thành đi tránh nóng.

Mắt thấy muốn khai giảng, nàng không thể không về nhà. Tưởng tượng đến nàng mẹ cái kia lạnh buốt ngữ điệu cùng cái kia “Gia pháp côn”, nàng liền run bần bật. Hy vọng Kiều Tĩnh Diệu ở, nàng mẹ có thể buông tha nàng, mắng nàng thời điểm ôn hòa điểm.

Kiều Tĩnh Diệu sờ sờ nàng đầu: “Người này đầu tiểu hắc mao, cắt thật đáng tiếc, nguyên lai thật tốt xem a.”

Đào Nhiễm nói: “Thất tình đều cắt tóc.”

“Ha ha ha thất tình cái rắm, luyện đều còn không có luyện. Giang Diệp tiểu ca ca tay nhỏ người cũng chưa kéo đến quá, càng đừng nói cùng nhân gia luyện.” Kiều Tĩnh Diệu nói xong lại đánh giá Đào Nhiễm liếc mắt một cái, “Lớn lên như vậy tiểu, gì sâu kia một viên thảo. Cũng là Giang Diệp không ánh mắt, về sau hẳn không hối hận tính ta thua.”

Đào Nhiễm cuối cùng cười.

Đôi mắt cong thành trăng non nhi, đặc biệt thảo người đau.

Xe hướng trên núi khai, dưới chân núi là một mảnh dân trạch, trên núi lại có mấy đồng tiểu biệt thự.

Đào Nhiễm gia rất có tiền, không phải cái loại này truyền thừa xuống dưới quý tộc, mà là rất khó dung nhập quý vòng nhà giàu mới nổi.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 2

“Đào Nhiễm nhiễm! Người hiện tại liền điểm thiện lương phẩm chất cũng chưa đúng không!”

“.....”

“Huống chi kia hài tử nhưng hiểu chuyện, sợ quấy rầy đến chúng ta, chủ động dọn đi ra ngoài trụ. Người không cần lấy người về điểm này lòng dạ hẹp hòi suy đoán nhân gia, ta cho người giảng, người đi theo nhân gia hảo hảo học, nếu là lại khảo đếm ngược đệ nhị, người tiểu tâm trên người tầng này da.”

Đào Nhiễm phải bị tức chết rồi.

Điểm đáng ngờ nhiều như vậy, cũng liền nàng mẹ đầu óc đơn giản.

Thảm như vậy nam hài tử, như thế nào trước kia ba ba không có nói quá? Đột nhiên đã chết mẫu thân nhận được trong nhà tới, còn có thể ôn nhã hào phóng mà ứng đối Trình Tú Quyên, cho nàng để lại ấn tượng tốt. Một cái tiểu hương trấn lớn lên nam hài tử, nơi chốn cử chỉ khéo léo tự nhiên hào phóng, đem nàng mẹ nó tâm hợp lại đến gặt gao.

Đào Nhiễm cảm thấy, hẳn đưa ra dọn đi ra ngoài trụ, chẳng lẽ không phải bởi vì đi ra ngoài tự do không ai quản?

Càng nghĩ càng có khả năng.

Chẳng sợ còn không có gặp mặt, Đào Nhiễm liền đối cái này “Con nhà người ta” không nửa điểm ấn tượng tốt.

Nàng rầm rì phản bác: “Cũng liền người tâm đại, ta như thế nào cảm thấy hăn nghe tới không giống người tốt.”

“Liền người là người tốt đúng không! Nói thêm nữa một câu ăn xong rồi người rửa chén.”

Đào Nhiễm một cái chớp mắt an tĩnh như gà.

Ăn xong Trương mục cầm chén thu, hỏi Đào Nhiễm: “Vui sướng ở băng thành hảo chơi không nha, nhìn một cái này khuôn mặt nhỏ đều gây một vòng.”

“Đỉnh hảo ngoạn, nơi đó siêu cấp mát mẻ.”

Trình Tú Quyên trở về một chuyến phòng lại xuống lầu, đem trên tay tiền bao đưa cho Đào Nhiễm: “Các người chín tháng nhất hào liền phải khai giảng, đứa bé kia tâm hảo, còn đáp ứng bớt thời giờ giáo giáo người, người liền thừa dịp mấy ngày nay, cho hăn mua điểm đồ vật biết không? Quần áo giày linh tinh, nhân gia mới chuyển trường lại đây, phỏng chừng đặc biệt không thói quen. Hăn không ai chiếu cố, chúng ta liền đối hăn hảo một chút.”

Đào Nhiễm tiếp nhận tiền bao, xem như ứng.

Trình Tú Quyên tà nàng liếc mắt một cái: “Người tóc thật xấu.”

“.....”

~

Rửa mặt xong Kiều Tĩnh Diệu nằm ở Đào Nhiễm trên giường lớn cảm thán: “Mụ mụ người thật hoạt bát.”

“Kia tặng cho người.”

“Ta sợ đau.” Kiều Tĩnh Diệu cười nói, nhưng nàng có thể cảm giác được Trình Tú Quyên đối chính mình lãnh đạm. Nàng không để bụng, chính mình thành tích rất kém cỏi, còn so Đào Nhiễm đại một cái cấp, ở trường học cũng không tính cái gì đệ tử tốt, gia trưởng khẳng định không thích nữ nhi giao nàng bằng hữu như vậy.

Kiều Tĩnh Diệu hỏi Đào Nhiễm: “Cái kia nam hài tử, người ngày mai đi gặp sao? Cho hắn mua đồ vật?” Nàng nói, làm Đào Nhiễm đem trên mặt đất đại công tử đưa qua nàng ôm một cái.

Đào Nhiễm cong hạ thân ôm công tử: “Chờ mấy ngày đi, ta tổng cảm thấy hắn.....” Tổng cảm thấy cái này “Nhà khác hài tử” là cái đồ xấu xa.

Nàng lời nói tap ở trong cổ họng, đôi mắt không thể tưởng tượng mà nhìn trên sàn nhà một cái tiểu ngoạn ý.

Một cái màu đen bột lửa.

Ba ba phổi không tốt, giới yên.

Nàng nheo nheo mắt, nhặt lên tới cái kia màu đen bột lửa, lạnh lẽo truyền vào lòng bàn tay.

Cái này tiểu ngoạn ý phảng phất ở lạnh lùng về phía nàng tuyên cáo hai việc:

Đệ nhất, hắn đã tới nàng phòng.

Đệ nhị, hắn tuyệt đối không phải cái gì thứ tốt.

Chương 2 hắn ngạo khí

Nghỉ đông và nghỉ hè cuối cùng mấy ngày, luôn là quá đến phi thường mau. Đào Nhiễm cảm giác còn không có trở về mấy ngày, vừa lật lịch ngày, ngày mai chính là khai giảng nhật tử.

Kiều Tĩnh Diệu ở thu thập chính mình đồ vật, một mặt hỏi nàng: “Người thật không đi xem cái kia nam sinh a, ta tổng cảm thấy người suy nghĩ nhiều, cũng không thể khẳng định kia bật lửa là hẳn đúng không? Huống chi Trương mục đều nói, không ai đã tới người phòng, người trong phòng đồ vật cũng giống nhau không thiếu. Kia nam sinh lại không quen biết người, như thế nào sẽ đi người phòng? Không chuẩn là Trương mục hoặc là người khác rớt nơi đó đã quên.”

Đào Nhiễm khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Nàng liền biết không ai tin, liền Kiều Tĩnh Diệu đều không tin, càng đừng nói khuỷu tay quẹo ra ngoài Trình Tú Quyên.

Việc này nàng liền cùng Kiều Tĩnh Diệu nói qua, nhưng Kiều Tĩnh Diệu khuyên nàng đừng nghi thần nghi quỷ, khiến cho cùng điệp chiến phiến dường như. Mười sáu bảy tuổi thiếu niên, đâu ra như vậy nhiều oai tâm tư, làm nàng hướng chỗ tốt tưởng.

Đào Nhiễm cọ tới cọ lui vài thiên, cũng không đi xem nàng “Tân gia giáo”.

Nàng một sờ trong túi tiền, thật dày một xấp. Trình Tú Quyên cũng là bỏ vốn gốc, hy vọng tới cá nhân cứu vớt không thông suốt Đào Nhiễm. Nhưng Đào Nhiễm nhưng không nghĩ bị người đương ngực tử còn hướng lên trên dán tiền, này tiền có thể mua một học kỳ kem, nàng mới không cần mắt trông mong đưa đi cấp người xấu.

Hai tiểu cô nương ở nhà nhìn bốn năm ngày phim thần tượng, phim thần tượng nữ tử một ngụm Đài Loan khang, lại kiều lại đà, cùng nam chủ trình diễn sinh ly tử biệt.

Phim thần tượng ê ê a a mà kêu to, TV trước hai tiểu cô nương cảm tính mà vừa nhìn vừa khóc, đôi mắt sưng đến cùng hạch đào đường như.

Trình Tú Quyên đi ngang qua rất nhiều lần, đều chỉ có thể phiên cái xem thường. E ngại Kiều Tĩnh Diệu ở, nàng cũng không hảo mắng Đào Nhiễm, dứt khoát đi ra ngoài đánh bài, mắt không thấy tâm không phiền.

Hôm nay Kiều Tĩnh Diệu cần thiết về nhà, Đào Nhiễm đưa nàng đến cửa nhà.

Chính ngộ thái dương độc ác, Đào Nhiễm dãi một lát liền cảm thấy nhiệt đến không được. Cũng may Kiều Tĩnh Diệu thực mau liền lên xe đi rồi, Đào Nhiễm cho nàng phát tay.

Kiều Tĩnh Diệu cười nói: “Mau trở về đi thôi, cường quang hạ dãi lâu rồi người đôi mắt lại sẽ đau.”

Kiều Tĩnh Diệu chân trước vừa đi, Đào Nhiễm sau lưng một hồi đi liền thấy Trình Tú Quyên ngồi trên sô pha chờ nàng đâu.

Nàng theo bản năng đóng cửa liền tưởng hướng phòng chạy.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 3

Nàng vẫn là cảm thấy người này khí tràng không bình thường, một lát đều không muốn cùng hấn đãi. Đào Nhiễm ở trong túi đào nha đào, đem Trình Tú Quyên cho nàng tiền toàn lấy ra tới, nắm xoài trên lòng bàn tay: “Ta mẹ cho người.”

Ngụy Tây trầm nhìn mắt nàng lòng bàn tay tiền, khóe miệng độ cung rơi xuống.

Hấn không đuổi tay tiếp, lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, sai thân liền lên lầu.

Đi ngang qua bên người nàng khi, liền cái mắt phong cũng chưa cho nàng.

Đào Nhiễm lại xấu hổ lại tức bực.

Như thế rất tốt, nàng chán ghét hấn, hấn cũng chán ghét nàng. Thật đúng là mỹ mãn.

Trình Tú Quyên cái này kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo!

Nơi nào là cái gì ôn nhã đoan chính thiếu niên? Hấn trên người nơi nào có nửa điểm ôn nhã cùng bao dung? Phảng phất đối mặt nàng, trang đều lười đến trang. Này quả thực là đại gia! Đi người đại gia!

Đào Nhiễm tức giận mà đem tiền suy hồi đầu.

Bấm tay tính toán thời gian, sợ hồi sớm bị Trình Tú Quyên quở trách, dứt khoát lại chạy về tiểu siêu thị, ngồi ở kia căn trên ghế, mua bình nước đá uống.

Nàng cùng lão bản đáp lời: “Bá bá, ta cùng ngài nói, liền đối diện..... Trụ lâu hai người kia, nhưng hư nhưng ngạo khí.”

Lão bản: “Người nói tiểu Ngụy a? Kia hài tử làm sao vậy, ta nhìn khá tốt a, lại hiểu lễ phép lại ôn hòa. Mấy ngày hôm trước ta nhập hàng dọn bất động, vẫn là hăn đáp bắt tay.” Lão bản nhìn nàng vài mắt, đột nhiên mở miệng: “Tránh ra, ghế ta hữu dụng.”

Đào Nhiễm ngơ ngác mà đứng lên, lão bản đem ghế dọn đi vào, sau đó lại ngồi trở lại tới điều cây quạt.

Đào Nhiễm: “.....”

Những người này thật là trứ cái kia thiếu niên ma, lẳng là không một người nhìn ra đó là cái tâm cơ boy kẻ hai mặt. Nàng thấy thế nào đều cảm thấy người nọ mang theo vài phần tà khí.

Đào Nhiễm nghĩ thầm, không ngồi liền không ngồi, nàng về nhà đi.

Dù sao ngày mai muốn khai giảng, nàng mới sẽ không giúp đỡ cái kia đồ xấu xa, khiến cho hăn cảm thụ một chút bọn họ Cẩm Thành cao trung đối đãi tân nhân bất hữu thiện hảo.

Nàng Đào Nhiễm trước kia chính là tiểu bá vương, tuy nói hiện tại thành thật, nhưng dư uy thượng ở. Nàng liền an tâm chờ, xem kia đồ xấu xa khi nào lộ hãm nhi.

Nhưng tính đem chính mình an ủi xong, nàng tâm đại, thực mau lại vui sướng lên.

Vẫy tay đánh cái xe, đột nhiên nhớ tới hắc bạt lửa còn ở nàng nơi đó.

Đào Nhiễm đôi mắt sáng lấp lánh, hải nha, nhược điểm nàng cũng có, sợ cái quỷ nha. Sẽ hút thuốc đệ tử tốt? Nàng mới không tin.

~

Ngụy Tây trầm đôi tay căng trên ban công.

Xem kia chiếc tắc xi biến mất ở trong tầm mắt, mồ hôi trên trán theo khoeo mắt đuôi lông mày, tích nhập cổ áo chỗ xương quai xanh.

Hắc ánh mắt nặng nề vô buồn vui.

Tám tháng giữa hè, ánh nắng chiều xán xán.

Không khí táo đến muốn mệnh.

Này một năm, hắc rốt cuộc đi ra cái kia loạn đến rồi tình rồi mù tiêu hương trần.

Quá khứ ký ức ở nhẹ nhàng băng quơ chi gian bị đổi mới.

Chỉ để lại một lát trước, nàng làn váy phía dưới kia tiết trắng nõn kiều khí căng chân, còn có kia sợi thiếu nữ thanh hương.

Kéo dài không tiêu tan.

Chương 3 tâm can đau

Cầm Thành cao trung tuy rằng lấy “Cầm Thành” mệnh danh, nhưng lại không phải Cầm Thành tốt nhất cao trung.

Không biết nào một năm kéo lên tật, nơi này ngược lại thành tiếp thu có tiền đệ tử nơi, học sinh dở một nhiều, trường học quản lý liên biến khó giải quyết.

Quản được Chủ Nhiệm Giáo Dục tâm mật, dứt khoát cũng liền đại đa số thời điểm mở một con mắt nhắm một con mắt.

Cách vách kia sở trung học lại không giống nhau, đó là Cẩm Thành bảy trung, chân chính học bá cao trung. Dựa điểm mới có thể thượng, đi cửa sau chẳng sợ đi vào cũng làm người tuyệt vọng.

Hai sở tiếp giáp cao trung, một khu nhà dựa đệ tử tốt phát triển không ngừng, một khu nhà lại không mặn không nhạt mà không lý tưởng.

Nhưng khai giảng bầu không khí lại không hề khác biệt.

Đào Nhiễm tiếc hận nghỉ hè quá đến bay nhanh, lại hưng phấn cùng các bạn học gặp mặt nhật tử.

Miệng nàng ngọt, người lại hào phóng hoạt bát, không nói ở các nàng tam ban, chính là ở toàn bộ cao trung, cũng coi như là nhân duyên tốt.

Chỉ là thành tích kém, kém đến muốn mệnh cái loại này kém.

Dùng Trình Tú Quyên nói nói, nàng này đầu óc chỉ dài quá một nửa, EQ phát dục hoàn chỉnh, chỉ số thông minh chết ở phôi thai.

Trời sinh không am hiểu đọc sách mệnh.

Một cái nghỉ hè trở về, bọn học sinh đều thăng cao nhị, riu rít ở bên nhau thảo luận nghỉ hè đi nơi nào chơi.

Đào Nhiễm ngồi cùng bàn kêu Đoạn Phân Phương, trát một cái đuôi ngựa, người tú tú khí khí, nói chuyện đặc nhỏ giọng.

Nàng cùng Đào Nhiễm quan hệ không tồi, bởi vậy Đào Nhiễm tiến phòng học nàng đôi mắt liền sáng lên.

“Nhiệm nhiệm, người rớt cuộc tới rồi.” Đoạn Phân Phương di một tiếng, “Người cắt tóc nha?”

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 4

Lớp học tới tận gương mặt luôn là có thể khiến cho người lòng hiếu kỳ, thừa dịp Ngụy Tây chìm văn phòng, lớp học nổ tung nôi, sôi nổi nghị luận mở ra.

Đào Nhiễm này cuối cùng mấy bài vốn chính là học sinh dở tập trung khu cùng bát quái tập trung khu, trong lúc nhất thời bên tai tất cả đều là về nghị luận Ngụy Tây trầm.

Có nữ sinh ức chế không được hưng phấn: “A a a siêu cấp đại soái ca a, hảo cao hảo đẹp mắt, nhìn ra 187.”

“Trần lão sư nói hẩn thành tích còn siêu cấp hảo.”

“Thanh âm dễ nghe!”

“Mới xếp lớp lại đây, khẳng định không kịp có bạn gái.”

Đào Nhiễm: “.....” Hải nha tức giận đến tâm can đau.

Đoạn Phân Phương nhỏ giọng nói: “Hẩn vừa mới dọn bàn ghế cùng xách cái bao nilon giống nhau nhẹ nhàng, xác thật hảo soái, người cảm thấy đâu, Đào Nhiễm?”

Đào Nhiễm thanh thanh giọng nói, nghiêm trang: “Ta cảm thấy đi, vẫn là cách vách trường học Giang Diệp tương đối soái. Mặc quần áo có phẩm, thoát y có liêu, thành tích người tốt khiêm tốn, cười rộ lên cũng đẹp.”

Đoạn Phân Phương nhin không được cười: “Người thôi đi, ta thật không cảm thấy người thích Giang Diệp.”

Đào Nhiễm này liền không phục, như thế nào toàn thế giới đều hoài nghi nàng đối Giang Diệp hảo cảm?

Nàng nghiêm túc nói: “Là thật là thật sự, ta thật sự thích Giang Diệp.”

Phía sau bang một thanh âm vang lên.

Một chồng thư phóng trên bàn, đỉnh đầu quạt kéo kệt kệt kệt mà chuyển, Ngụy Tây trầm kéo ra ghế dựa ở cuối cùng một bàn ngồi xuống.

Đào Nhiễm nháy mắt ngậm miệng.

Đi học tiếng chuông theo sau vang lên.

Đào Nhiễm chán đến chết, vẫn là tiếp tục xem truyện tranh. Đoạn Phân Phương cũng nhàn đến nhàm chán, nhỏ giọng cùng nàng đáp lời: “Nhiễm nhiễm, người vẫn là không mặc giáo phục a, nghe nói cao nhị tra đến nghiêm, người như vậy có thể hay không bị ghi tội?”

Cầm Thành cao trung giáo phục là màu trắng áo trên, màu đen quần dài.

Nóng bức mùa hè, bọn học sinh phần lớn cuốn lên ống quần tán nhiệt. Thật sự là chịu không nổi, này hắc bạch hai sắc, bên ngoài trong nhà hút nhiệt thuộc tính đều gom đủ.

Nhưng Đoạn Phân Phương biết, Đào Nhiễm các nàng cái kia cái vòng nhỏ hẹp người đều là không mặc giáo phục.

Đào Nhiễm, cao tam Kiều Tĩnh Diệu, Lam Hải Dương, hứa thâm bọn họ, hết thầy không mặc.

Đoạn Phân Phương trộm xem Đào Nhiễm liếc mắt một cái, nàng thật sự đẹp, ước chừng là sở hữu nữ hài tử muốn sống thành bộ dáng.

Vàng nhạt áo trên, vàng nhạt tiểu váy, thon dài mảnh khảnh cẳng chân lộ ra tới, phía dưới một đôi hình thức đơn giản lại đẹp màu trắng giày xăng-đan.

Đào Nhiễm thuận miệng nói: “Như vậy tương đối đẹp.”

Mặc kệ tại thế giới cái nào địa phương, tổng hội tồn tại không tuân thủ quy tắc người.

Nàng còn mang theo vài phần không rành thế sự thiên chân, rồi lại không muốn bị rườm rà quy tắc trói buộc.

Hai nữ sinh tự cho là thanh âm tiểu.

Ngụy Tây trầm nâng lên đôi mắt, ở nàng bóng dáng thượng dừng lại một giây.

Hắn quy quy củ củ mà ăn mặc Cẩm Thành cao trung giáo phục, cánh tay lộ ở bên ngoài, vân da rắn chắc cân xứng.

Hắn đầu ngón tay gấp chỉ bút, thực mau điều phương vị —— vừa mới đó là kệp yên tư thế.

Ngụy Tây trầm vuốt ve hạ chính mình lòng bàn tay kén, hơi hơi híp híp mắt.

Hắn đương quán lão đại, hiện giờ thật đúng là hổ lạc Bình Dương bị.....

Tưởng không đi xuống, cô nương này nhiều lắm là một cái xú mỹ tiểu túng bao.

Hắn tùy tay lật vài tờ thư, khiết tịnh mềm mại trang giấy, mặt trên đều là hản quen thuộc thả hiểu rõ với tâm nội dung.

Mặc kệ thế nào, mới đến Cẩm Thành, hản học bá nhân thiết vẫn là đến lập hảo.

~

Thả học, mơ màng sắp ngủ Đào Nhiễm lập tức thanh tỉnh lên, vui vui về về ra phòng học.

Nàng cao tam đám kia bằng hữu phòng học ở lâu một, Đào Nhiễm một chút lâu, lập tức bị Kiều Tĩnh Diệu ôm cái đầu côi lòng: “Tiểu vui sướng còn sống đâu.” Không bị mù mù người lẫn lộn chết.

“Tĩnh diệu, Lam Hải Dương, hứa thâm.” Đào Nhiễm nhất nhất chào hỏi.

Lam Hải Dương cười gật gật đầu, hứa thâm thôi cái huyết sáo, trêu chọc Đào Nhiễm: “Thế nào, tan học còn đi chờ người Giang Diệp tiểu ca ca không?”

Đào Nhiễm trong lòng có vài phần do dự, nhưng rốt cuộc mới mười sáu tuổi, ở hứa thâm hài hước dưới ánh mắt lại không bằng lòng cúi đầu, nàng gật gật đầu: “Đương nhiên chờ!”

Đều chờ thêm hai tháng lạ, còn sợ mấy ngày nay sao?

Nàng đi rồi vài bước mới phát hiện này vài người cũng chưa động.

“Các người không đi sao?”

“Đang đợi Lam Tấn.”

“Hản như thế nào lạ?”

Lam Hải Dương lười biếng nói: “Không phải nghe nói các người ban tới cái xếp lớp sinh sao? Nghe nói thực túm thực điều, không biết chuyện gì đi, đặc tội Lam Tấn, hắn nói tan học dẫn người đồ hắn dạy hắn làm người, chúng ta đang đợi hắn xong việc.”

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 5

Bảy trung ở mặt trên treo rất nhiều xinh đẹp tiểu đèn, học kỳ 1 suốt hai tháng, nàng chính là ngồi ở này dưới tàng cây chờ Giang Diệp tan học.

Đào Nhiễm thờ dài, lưu luyến không rời mà xem một cái đại thụ, khả năng cũng chỉ có cùng nó làm hai tháng bạn tốt duyên phận.

Nàng sờ sờ chính mình khuôn mặt nhỏ, thầm nghĩ này da mặt vẫn là man mỏng, làm việc cần phải biết tiến thoái, một vừa hai phải.

Nàng liền không đi quấy rầy giang học bá sinh sống.

Nàng cùng Giang Diệp vốn dĩ liền về nhà không tiện đường, học kỳ 1 đi theo nhân gia, nói không chừng nàng phiên toái đồng thời, nhân gia còn ngại nàng phiền.

Nàng cuối cùng hướng bảy trung giáo trong vườn nhìn nhìn, hai bài cây liễu chinh chinh tề tề mà ở đường tắt hai bên, trừ lần đó ra, cái gì cũng không có.

Mặc dù nàng hôm nay tới chậm chút, Giang Diệp cũng không để ý, không có chờ nàng. Quả nhiên đối nàng không cảm tình.

Đào Nhiễm uể oải ngăn cản cái xe về nhà.

Về đến nhà mới phát hiện đào ba ba thế nhưng đã trở lại.

Đào sóng lớn vừa thấy đến Đào Nhiễm, vội cười vẫy tay: “Vui sướng đã về rồi, đến ba ba nơi này tới, xem ba ba cho người mang theo cái gì thứ tốt.”

Nàng trong lòng về điểm này khổ sở sớm tại về nhà trên đường tiêu hóa sạch sẽ, nghe vậy vội ngồi qua đi.

Đào sóng lớn mở ra hộp, bên trong là một bộ hồng nhạt xác ngoài tay nhỏ cơ.

Đào Nhiễm lập tức hoan hô một tiếng.

Nàng nằm mơ đều muốn một bộ di động a! Đem điện thoại cầm ở trong tay, bằng bằng lương lương xác ngoài, nàng cấp đào sóng lớn nói tạ liền click mở màn hình chơi tiếp.

Trình Tú Quyên xuống lầu thấy một màn này, vài bước cọ cọ cọ lại đây liền đem Đào Nhiễm di động thu.

“Đào sóng lớn, còn chê người nữ nhi này lặn thành tích không đủ sốt ruột đúng không?”

Đào Nhiễm di động còn không có che nóng hổi, khẳng định không vui: “Mẹ, người đem điện thoại cho ta, ta nhất định hảo hảo học tập thành không?”

“Không thành.”

“Mẹ, cầu người.” Nàng chấp tay trước ngực, đôi mắt ngập nước.

Đào sóng lớn đau nữ nhi, vội vàng hát đệm: “Vui sướng nói nàng sẽ nghiêm túc học tập, người liền tin nàng một hồi đi.”

Trình Tú Quyên nhú nhú mày, có điểm hận sắt không thành thép: “Kia như vậy, các người lần sau nguyệt khảo, người khảo lớp học trước 40

danh ta lại cho người.”

“.....” Đào Nhiễm không lay chuyển được Trình Tú Quyên, cắn răng nói, “Hành.”

Đào Nhiễm nghĩ thầm, bọn họ ban tổng cộng 55 cá nhân, vạn nhất nàng vận khí tốt đâu?

Đào Nhiễm tâm đang nhỏ máu, dứt khoát mở ra TV xem kịch.

Không trong chốc lát, nàng nghe thấy Trình Tú Quyên thanh âm: “Tiểu Ngụy như thế nào còn không có tới?”

Đào sóng lớn nói tiếp: “Chờ một chút đi, hần là nhanh.”

Nàng đột nhiên quay đầu lại: “Các người nói ai muốn tới?”

Nguyên lai bởi vì đào sóng lớn phải về nhà, liền cũng sớm cấp Ngụy Tây trầm gọi điện thoại, làm hần tới Đào gia ăn cơm.

Chính là lúc này Đào Nhiễm đều về nhà, Ngụy Tây trầm còn không có tới, đào sóng lớn nhíu mày hỏi Đào Nhiễm: “Vui sướng, các người không phải cùng nhau tan học sao? Người thấy tây chìm chìm có?”

Đào Nhiễm: “..... Khụ khụ khụ, không có.” Kỳ thật nàng trong lòng cảm thấy, Ngụy Tây trầm sẽ không tới.

Nàng thấy, trên mặt hần có đánh nhau dấu vết.

Ngụy Tây trầm phàm là có điểm cố kỵ, liền sẽ không ở thương hảo phía trước tới nhà nàng.

Thủy tinh dưới đèn, nàng chống cằm, nhẹ nhàng giơ giơ lên khóe miệng. Nàng muốn hay không đem Ngụy Tây trầm đánh nhau sự nói cho ba mẹ nha?

Nhưng mà không cần nàng làm quyết định, ngoài cửa thiếu niên đã ầm vang lên chuông cửa.

Mồ hôi nóng ướt hần một thân, bên trong cánh cửa mát lạnh mặt tiền cửa hiệu mà đến.

Ngụy Tây trầm hơi hơi giương mắt, liền thấy trên sofa thiếu nữ kinh hãi đôi mắt. Hắn bất động thanh sắc mà rũ mắt, hô: “Đào thúc, trình a di hảo.”

Trình Tú Quyên cười nói: “Tiểu Ngụy tới nha, mau mời tiến mau mời tiến.”

Đào Nhiễm nhớ tới phía trước mù mù đối Kiều Tĩnh Diệu thái độ tương phản, trong lòng có điểm ăn vị.

Huyền bạch ánh đèn hạ, Ngụy Tây trầm khóe miệng xanh tím phá lệ chói mắt.

Đào Nhiễm cũng hừ, cười tủm tỉm nói: “Ngụy đồng học, người khóe miệng làm sao vậy nha?”

Nàng nhắc tới, đào sóng lớn cùng Trình Tú Quyên cũng đều chú ý tới, ánh mắt đều dừng ở Ngụy Tây trầm trên người, chờ hắn giải thích.

Ngụy Tây trầm nâng lên đôi mắt, cười như không cười mà nhìn Đào Nhiễm: “Bị đánh.”

Thế nhưng thành thật đến kỳ cục.

Đào Nhiễm ngẩn ngơ, nàng còn không có phản ứng lại đây, Trình Tú Quyên ngón tay liền chọc ở nàng trên đầu: “Đào Nhiễm nhiêm! Mấy ngày hôm trước ta như thế nào cho người nói? Tiểu Ngụy mới đến, làm người

nhiều quan tâm, kết quả nhân gia ngày đầu tiên liền ra chuyện lớn như vậy!”

Nàng ủy khuất đã chết, lại không phải nàng đánh Ngụy Tây trầm, hơn nữa đám kia tìm tra người khẳng định so Ngụy Tây trầm thảm.

Đào Nhiễm phản bác nói: “Kia vì cái gì người khác không bị đánh, liền hấn gần nhất liền gây chuyện!”

Ngụy Tây trầm trong mắt hơi trầm xuống, áp xuống trong lòng kia cổ lộ khí, ngoài miệng nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, cho các người thêm phiền toái.”

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM

ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 6

Thổ hoàng đế rơi xuống khó, còn ngoan ngoãn mặc vào giáo phục.

Văn Khải giơ ngón tay cái lên: “Ngụy ca ngài này một thân thật soái ha ha ha.”

“Lăn.”

“Ta nói thật, nếu là tại đây địa phương quá đến không thư thái, Ngụy ca người còn không bằng hồi sứ men xanh đâu, ít nhất tự do không ai quản.”

Ngụy Tây trầm đặt ở thư thượng ngón tay dừng một chút: “Người dừng động.”

Văn Khải thấy khuyển bất động hẩn, cũng liền không hề nói nhiều, đều biết Ngụy Tây trầm lần này tới Cẩm Thành là phải làm đại sự, tuy rằng không biết là cái gì, nhưng yên lặng duy trì là được rồi.

Văn Khải vẽ mặt đau khổ: “Ngụy ca, ta về sau trụ chỗ nào nha?” Hẩn biết Ngụy Tây trầm sẽ không làm hẩn ở nơi này.

Ngụy Tây trầm mười ngón giao điệp, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Trên lầu có người một nhà muốn dọn đi, chính mình đi liên hệ.”

“Hành đi.” Dù sao hẩn không có việc gì làm, cũng không cần niệm thư, thời gian có rất nhiều. “Ta đây còn cần làm cái gì không?”

Ngụy Tây trầm dựa vào trên sô pha, trong mắt mình diệt không chừng.

Hắn đột nhiên nhớ tới, nàng trong miệng, cái kia kêu Giang Diệp người.

~

Thứ ba thời điểm, Đào Nhiễm tiến phòng học liền phát hiện không khí quái quái.

Nàng từ cửa sau tiến vào, rất nhiều người ánh mắt ở trộm sau này xem.

Nàng theo bọn họ ánh mắt vừa thấy, Ngụy Tây trầm ngồi ở chỗ kia chuyển bút, thanh thanh lãnh lãnh mặt, bút nước ở hắn chỉ hạ lượn vòng.

Hắn một chút cũng không có che đậy trên mặt vết thương ý vị, khóe miệng kia phiến xanh tím nhìn càng thêm làm cho người ta sợ hãi.

Đào Nhiễm hướng cách vách kia tổ xem qua đi, quả nhiên Lam Tấn vị trí là trống không.

Ngụy Tây trầm hạ tay cũng thật tàn nhẫn a.

Đào Nhiễm dẫm lên điểm tới đi học, không trong chốc lát tiếng chuông liền vang lên.

Đệ nhất tiết khóa là toán học lão sư kiêm chủ nhiệm lớp trần chí mới vừa khóa, hắn thanh thanh giọng nói, vẫn là ôn ôn thôn thôn: “Các bạn học, khai giảng chúng ta đầu tiên muốn chứng thực hai việc, đệ nhất kiện là lớp học muốn một lần nữa tuyển ban ủy, này tiết khóa chúng ta liền đem tân ban ủy tuyển, hy vọng có tài nghệ đồng học đều tích cực một chút tham tuyển, vì lớp học các bạn học phục vụ cũng là kiện thực quang vinh sự đúng hay không?”

“Cái thứ hai chính là chúng ta lệ thường, khai giảng nhập học thí nghiệm, lão sư làm các bạn học nghỉ hè trở về không cần chậm trễ, cũng là vì trận này khảo thí. Nhập học thí nghiệm tuy nói không phải cái gì đại khảo, nhưng nếu đã cao nhị, vẫn là hy vọng các bạn học nghiêm túc đối đãi mỗi một lần khảo thí.”

Trần lão sư nói âm vừa ra, lớp học đồn khởi một trận kêu rên.

Nghỉ hè đều lãng đi, ai còn có tâm tư ôn tập a, hiện tại sợ nhất chính là tới một hồi khảo thí.

Đoạn Phân Phương nhỏ giọng nói: “Nhiễm nhiễm, người nghỉ về nhà đọc sách không?”

Đào Nhiễm: “..... Người cảm thấy đâu?”

“Muốn lạnh.” Đoạn Phân Phương cũng thực sâu khổ, “Này trường học hố a, mỗi lần thành tích đều phải hưởng gia trường nơi đó phát, quả thực có độc.” Nàng hoàn tự một vòng, lớp học đồng học biểu tình đều không tốt lắm, nhìn đến Ngụy Tây trầm khi, nàng ánh mắt dừng một chút.

Mang theo vài phần ngượng ngùng, Đoạn Phân Phương trên giấy cấp Đào Nhiễm viết: “Chúng ta mặt sau vị kia, nghe nói là cái đại học bá, ta cảm thấy nói không chừng hắn có thể khảo đệ nhất.”

Đào Nhiễm tiếp nhận tiểu sách vở, vừa thấy nội dung, trong lòng một ngạnh.

Nàng xoát xoát vài nét bút hồi: Hắn tuyệt đối không phải cái gì học bá! Nói không chừng còn phải cho ta lột đế.

Đoạn Phân Phương hồi: Không có khả năng đi, trần lão sư nói đâu, còn có giả?

Đào Nhiễm: Người liền chờ xem kịch vui đi.

Lớp học ban ủy tranh cử thế nhưng ngoài dự đoán mau, các bạn học nhất trí tỏ vẻ đối học kỳ 1 ban ủy thực vừa lòng, hy vọng bọn họ có thể liên nhiệm.

Đào Nhiễm học kỳ 1 là văn nghệ uỷ viên, phía trước chuẩn bị tiết mục được thưởng, làm báo bảng cũng đẹp, vì thế cái này tên tuổi vẫn là treo ở nàng trên đầu.

Đoạn Phân Phương là tuyên truyền uỷ viên, một cái thật đánh thật nhàn kém.

Thứ ba lão sư bắt đầu giảng tân khóa.

Kỳ thật Cẩm Thành cao trung lão sư dạy học chất lượng đều cũng không tệ lắm, nhưng là trên đời này, có người trời sinh liền không phải thích hợp học tập mệnh.

Đào Nhiễm chính là loại người này.

Nàng lúc trước còn nhớ thương cùng Trình Tú Quyên ước định, khảo trước bốn mươi danh đem điện thoại lấy về tới.

Nhưng lão sư giảng giải tri thức thanh âm, ở nàng bên tai so bài hát ru ngủ còn có hiệu quả.

Ngao đến đệ tam tiết khóa, nàng đôi mắt đã hoàn toàn khép lại.

Mông lung gian phảng phất còn có thể nghe được điệu kêu ve mình, cảm nhận được hơi hơi tiếng gió, ấm ngọt không khí.

Nàng ghé vào bàn học thượng, ngủ đến trời đen kịt.

Giảng bài giáo viên tiếng Anh nhìn nàng vài lần, mặt đã so đáy nồi còn đen.

Cố tình ngồi cùng bàn Đoàn Phân Phương xem tiểu thuyết xem đến vui vẻ, cũng không chú ý tới lão sư càng ngày càng phần nộ ánh mắt.

Ngụy Tây trầm nhìn nàng một cái.

Từ hăn góc độ này, vừa lúc có thể thấy nàng nửa khuôn mặt, hăn thị lực không tồi, liền nàng cong vút lông mi đều thấy rõ tích.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 7

Ngụy Tây trầm nửa híp mắt nhìn nhìn Đào Nhiễm, cong cong môi: “Hào a.”

Đào Nhiễm rút cuộc không dám được một tắc lại muốn tiến một thước, chân chó mà cho hấn dọn hảo cái bàn, cam đoan nói: “Yên tâm, ta giúp người đỡ cái bàn, nhất định sẽ không quăng ngã người.”

“Không cần.” Ngụy Tây trầm lớn lên cao, giơ tay có thể sờ đến bảng đen đỉnh, hấn không nói chuyện nữa, giúp nàng rửa sạch khỏi bảng đen.

Thuốc màu rất khó sát, cơ hồ mỗi một lần đều đặc dụng thực trọng lực đạo.

Đoạn Phân Phương có chút đau lòng không đành lòng, lặng lẽ cùng Đào Nhiễm kề tai nói nhỏ: “Người không thích hấn nha? Cái kia..... Năm rồi đều là ba người cùng nhau sát.”

Đào Nhiễm nhỏ giọng hỏi: “Ta biểu hiện đến như vậy rõ ràng sao?”

Đoạn Phân Phương: “.....” Rất rõ ràng cảm ơn.

Bởi vậy nàng tiếp theo câu nói nuốt trở vào, đều biết làm báo bảng là kiện thực cố sức sự, thả cũng không có cái gì thực chất tính khen thưởng. Ngụy Tây trầm nguyện ý hỗ trợ, thật sự là ra ngoài nàng dự kiến, nàng cảm thấy thiếu niên này rất không tồi.

Lớn lên hảo, tâm địa cũng hảo.

Chờ đến Ngự Tây trâm rửa sạch xong, hoàng hôn đã ở chân trời
nhiễm một mặt mỹ lệ.

Ấn trình tự, hẳn là Đào Nhiễm trước vẽ tranh, sau đó Ngự Tây trâm
viết tự.

Ngự Tây trâm quay đầu lại, liền thấy Đào Nhiễm ở chính mình vị trí
thượng xem truyện tranh bốn xem đến mùi ngon, đoạn phân phân ở bên
cạnh làm bài tập.

Hắn trên trán gân xanh nhảy nhảy, lần đầu tiên có người như vậy
không đem hắn đương một chuyện.

Thật sự là hảo thật sự.

Hai cái cô nương hậu tri hậu giác điều thuốc màu thời điểm, mới phát
hiện một phương diện thuốc màu không đủ dùng, về phương diện khác này
thuốc màu dùng hơn nửa năm, đã hơi hơi đọng lại.

Đoạn phân phân trâm ngâm nói: “Kia như vậy, ta đi mua thuốc màu,
Ngự..... Ngự đồng học người giúp nhiễm nhiễm đỡ một chút cái bàn
được không? Các người trước họa, ta thực mau trở lại.”

Đào Nhiễm theo bản năng tưởng cự tuyệt, nàng có điểm sợ Ngự Tây
trâm, muốn cho Ngự Tây chìm mua thuốc màu, chính là nhân gia mới đến
không mấy ngày, phỏng chừng cũng tìm không ra ở nơi nào mua. Nàng
cũng không phải ái lẫn lộn mù quáng người, lập tức gian nan đáp: “Hảo đi,
người nhanh lên trở về a.”

Đoạn phân phân bóng dáng biến mất ở chỗ rẽ.

Trong lúc nhất thời an tĩnh lại, Đào Nhiễm tựa hồ còn có thể nghe được đỉnh đầu quạt thông thả ung dung chuyển động thanh âm.

Nàng cương thân mình đi xem Ngụy Tây trầm.

Thiếu niên trên trán một tầng mồ hôi mỏng, lạnh lùng cong cong môi: “Yên tâm a Đào Nhiễm, ta giúp người đỡ cái bàn, nhất định sẽ không quăng ngã người.”

Hắn cẩn tự rất chậm, mang theo vài phần lười biếng hương vị.

Nhưng trong mắt sắc bén, giống đầu không có hảo ý lang.

Lại còn có đem nàng lời nói một chữ không kém mà trả lại cho nàng.

“Không..... Không cần người đỡ.” Chính nàng cầm phấn viết bò lên trên cái bàn.

Miễn miễn cường cường đứng vững, chân hơi hơi có chút phát run.

Nàng biết trong lòng sợ hãi không phải đến từ dưới chân độ cao, mà là phía sau người mang theo vài phần hài hước ý cười ánh mắt.

Nàng liền biết! Người trước người sau, Ngụy Tây trầm hoàn toàn là hai loại người.

Đào Nhiễm báo cho chính mình đừng quay đầu lại, nàng cầm một con màu trắng phấn viết phác hoạ hình dáng.

Tuy nói thành tích không tốt, nhưng nàng xác thật rất có hội họa thiên phú. Không cần so đối với vẽ lại, trong ngực đều có một phen đo. Phác hoạ hình dáng tương đối đơn giản, thực mau liền vẽ hảo hơn phân nửa phiến ngân hà.

Phấn viết chất lượng so le không đồng đều, nàng vẽ đến một nửa, cảm thấy sần sật không tốt lắm dùng.

Đào Nhiễm tiểu tâm xoay người, muốn cho Ngụy Tây trầm đối một chi phấn viết cho nàng.

Đúng là hoàng hôn, gió nhẹ nhẹ phẩy.

Thiếu niên trên trán tóc đen hơi hơi ướt át, đen nhánh con người, chính nhìn..... Nàng váy để.

Đào Nhiễm đầu một ngốc, trong tay phấn viết theo bản năng tạp đi ra ngoài, hần thể nhưng vừa động không nhúc nhích, bị nàng tạp vừa vặn.

Sợ nhất không khí đột nhiên an tĩnh.....

Ngụy Tây trầm bỗng nhiên ngược mắt, nàng màu trắng phấn viết ở hần tóc đen thượng lưu lại ấn ký thêm vào rõ ràng.

Ngụy Tây trầm âm thanh lạnh lùng nói: “Người có phải hay không muốn chết?”

Đào Nhiễm ngây người một cái chớp mắt, bị hần trong mắt lệ khí dọa đến, hậu tri hậu giác chính mình làm cái gì.

Nàng bị Trình Tú Quyên đuổi theo đánh quán, thân thể so đầu óc phản ứng còn nhanh, nhảy xuống cái bàn liền muốn chạy.

Ngụy Tây trầm một chân đá vào trên cửa.

Loảng xoảng một thanh âm vang lên, cửa sau bị khép lại.

Chính hần đổ ở lối đi nhỏ thượng, Đào Nhiễm tưởng đi phía trước môn chạy đều không kịp.

Nàng từ trước đến nay không phải cái có cốt khí, biết chạy không thoát cũng không chạy, chấp tay trước ngực: “Ta sai rồi ta sai rồi, ta không phải cố ý.”

Ngụy Tây trầm cười nhạo một tiếng, đi đến nàng trước mặt: “Nói lời xin lỗi liền tưởng tính?”

Hắn bộ dáng này âm trầm trầm, Đào Nhiễm sợ đã chết, còn không quên biện giải: “Ta, ta không phải cố ý, chính người đang xem, đang xem.....” Nàng rốt cuộc là cái mười sáu tuổi tiểu cô nương, ta váy để ba chữ như thế nào cũng nói không nên lời.

Nàng vừa nhớ tới ngày đó Ngụy Tây trầm đánh Lam Tấn cảnh tượng liền sợ hãi.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 8

Đào Nhiễm vội vàng đuổi theo ra đi, Cấm Thành cao trung cửa chỉ có vài miếng lá rụng lão đảo lắc lư đi xuống phiêu, nơi nào có nửa bóng người tử.

Nàng lớn như vậy, khó được đối một người có hảo cảm.

Tình đầu sơ khai tuổi tác, một trái tim thiếu nữ luôn là chột cao chột thấp, lo được lo mất.

Nàng pha ảo não mà xuyên qua hẻm nhỏ hướng cách vách bảy trung đi, đi đến một nửa bước chân lại dừng lại.

Đào Nhiễm sờ sờ chính mình đầu tóc, khe khẽ thở dài.

Ai, trước kia nàng đẹp nhất thời điểm, Giang Diệp đều đối nàng lạnh lẽo. Hiện tại không như vậy đẹp, Giang Diệp càng không thể có thể đột nhiên thích nàng. Vừa mới những cái đó hơn phân nửa chỉ là Đoạn Phân Phương vui đùa lời nói, nói không chừng Giang Diệp có việc mới đi ngang qua nơi này đâu.

Hắn lại sao có thể chuyên môn tới chờ nàng?

Đào Nhiễm nghĩ thông suốt, cũng liền không lại qua đi, dứt khoát trở về nhà.

Rốt cuộc không tới ái đến muốn chết muốn sống nông nổi, nàng còn có thể ôn ôn nhu nhu mà an ủi chính mình: Ai niên thiếu khi đều thích quá

một hai cái không thích chính mình người sao, Đào Nhiễm người muốn hào phóng một chút, thực mau là có thể buông xuống.

Nàng tâm tư lo sợ, tới rồi buổi tối thế nhưng làm một cái kỳ quái mộng.

Trong mộng là ở mấy năm trước, một cái rất nhỏ rất nhỏ khách sạn.

Đêm đó rơi xuống vũ, bầu trời âm âm âm mà ở sét đánh.

Sắc bén tia chớp chiếu sáng nàng tái nhợt mặt, nàng lại khát lại sợ hãi. Vươn tay sờ cái trán, thế nhưng là nóng bỏng độ ẩm.

Đào Nhiễm há miệng thở dốc, tưởng kêu đào sóng lớn, nhưng nàng ần ần nhớ tới, ba ba không ở nơi này.

Ngoài cửa sổ mưa rền gió dữ, đen nhánh màn trời giống cái thật lớn động không đáy, gương nanh múa vuốt tia chớp tùy ý rít gào.

Nàng dùng chân quấn chặt chính mình nho nhỏ thân thể, nhớ tới các bạn học phía trước giảng quý chuyện xưa, trong lòng càng sợ hãi.

Tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nàng thậm chí khủng hoảng mà tưởng, nàng có thể hay không chết ở chỗ này?

Mơ mơ màng màng ngủ đến sau nửa đêm, ngoài cửa sổ vẫn là đang mưa.

Mưa to qua đi, lá cây bị đánh đến rơi rớt tan tác.

Nàng bừng tỉnh về sau, cảm thấy chính mình hô hấp đều là nóng rực. Đào Nhiễm cả người vô lực, thân thể cũng nóng bỏng đến giống cái tiểu hỏa cầu.

Mí mắt chua xót, xem đồ vật đều là mơ mơ hồ hồ, toàn thân đều khó chịu.

Cửa sổ đột nhiên bị đẩy ra.

Kia trong nháy mắt, nàng mơ hồ liên tưởng, xong đời, còn vào tặc.

Nàng chớp mắt, kinh sợ mà xem qua đi.

Hắn từ cửa sổ phiến tiến vào, trên người ăn mặc màu đen liền mũ áo khoác, bên ngoài còn bộ một kiện áo mưa.

Cửa sổ bị mở ra nháy mắt, bên ngoài gió to hỗn loạn hạt mưa nhào vào tới, nàng thể nhưng ngoài ý muốn cảm thấy mát mẻ thoải mái.

Sau nửa đêm đã không có tia chớp.

Nàng thấy không rõ hắn bộ dáng.

Một cơn lạnh lẽo tay phúc ở nàng trên trán, nàng nhỏ giọng hừ một chút, biểu đạt chính mình kháng cự.

Cái kia thân ảnh trầm mặc một lát, ở trong phòng tìm kiếm, không trong chốc lát thể nhưng cầm một cái ly đưa tới nàng bên môi, nói giọng khàn khàn: “Há mồm.”

Năm ấy nàng tâm tính lại kiêu lại da, nghĩ thầm: Người này cho ta uy độc còn làm ta há mồm? Đánh chết cũng không há mồm.

Tiểu tặc thanh âm cũng oa oa, nàng ghét bỏ mà tưởng, khó nghe đã chết.

Kia “Tặc” mới không phải cái hảo tính tình, năm má nàng tưởng rớt, ngón tay run rẩy, lại cảm thấy như vậy không đúng, lục tung một trận, cầm cái muỗng nhỏ tử trở về.

Vẫn là kia khó nghe thanh âm, hần thấp thấp nói: “Uống nước.”

Thế nhưng một muống một muống uy nàng.

Nàng thật sự khát, bất tri bất giác thế nhưng uống xong rồi kia chén nước.

Trên trán đột nhiên lạnh lạnh, là hần cầm ướt khăn trở về cho nàng hạ nhiệt độ.

Lăn lộn hơn phân nửa đêm, thiên đã tờ mờ sáng.

Nàng hô hấp thô nặng, mang theo giọng mũi, thanh âm lại kiều lại mềm: “Người khai cái đèn.” Cuối cùng biết người này không phải cái gì người xấu.

Người nọ mặc mặc, sau đó cười, thực nhẹ mà mở miệng: “Được một tắc lại muốn tiến một thước.”

Hần không bật đèn, trong bóng tối nàng thậm chí thấy không rõ vẻ mặt của hần.

Hần đột nhiên vươn tay, ở trên má nàng kháp một phen.

Không phải thân mật cái loại này véo, là xuống tay phi thường tàn nhẫn cái loại này véo, phỏng chừng trong nháy mắt liền có thể hồng một tảng lớn.

Đào Nhiễm: “.....” Sửng sốt vài giây, nước mắt đều ra tới, “Đau!”

Kia khó nghe thanh âm vô tình nói tiếp: “Đau cũng đừng đã quên.”

Đừng quên..... Đừng quên.....

Đào Nhiễm bỗng nhiên mở to mắt, tê một tiếng sờ chính mình mặt, trong mộng kia đau đớn quá chân thật, nàng cảm thấy chính mình là bị đau tỉnh.

Sắc trời đã đại lượng, khu biệt thự kiến ở trên núi, chim chóc ở ngoài cửa sổ giòn thanh kêu to.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 9

“VẬY NGƯỜI NHƯ THẾ NÀO GIẢI THÍCH HẮN HÀNH VI?”

“.....” Đào Nhiễm cảm thấy Ngụy Tây trầm diện rồi đều không thể thích nàng, nhưng ở ngòi cùng bàn tựa bát quái tựa thương cảm trong ánh mắt, nàng đỉnh đỉnh ngực, “Người chờ a, tan học ta đi hỏi một chút, xác định vững chắc là khóa đại biểu số sai rồi.”

Trên hành lang đứng một loạt cao cao thiếu niên, đỉnh bạt tiểu bạch dương dường như.

Đào Nhiễm ghé vào trên bàn xem tối cao cái kia thiếu niên, ánh mắt trời tựa hồ đều thiên vị hẳn, chiếu vào hẳn trên người kim sắc quang mang hết sức nhu hòa.

Hắn không giống nàng như vậy túng cùng e lệ, bằng phẳng mà cùng một đám học sinh dờ dưng, đôi tay cầm túi, nhàn nhã mà nhìn bên ngoài mấy viên cao lớn cây phong, một chút đều không thêm để ý trong phòng học mặt khác đồng học xem qua đi ánh mắt.

Nàng nhìn một lát liền thu hồi ánh mắt.

Sao có thể đâu? Nàng nói cho chính mình, hẳn ngày hôm qua còn dọa hù nàng đâu. Nàng lại không ngốc, Giang Diệp thích nàng đều so Ngụy Tây trầm thích nàng có thể tin.

Không khó khăn chuông tan học tiếng vang lên, ở Đoạn Phân Phương thúc giục trong ánh mắt, Đào Nhiễm căng da đầu đi ra ngoài.

Ngụy Tây trầm phạt xong trạm, hướng trong phòng học mặt đi.

Vừa lúc gặp phải.

Nàng ngửa đầu xem hăn, mắt to tựa hồ có lưu quang: “Ngụy Tây trầm, người tác nghiệp viết tên của ta?”

Đoạn Phân Phương ở một bên nghe được che mặt, ngoạ tào nhiệm nhiệm như thế nào xuân hề hề, loại này vấn đề thế nhưng trực tiếp hỏi ra tới!

Thiếu niên rũ xuống con người, hăn ánh mắt đen nhánh, ý cười đều không có một phân, giống nhìn không tới cuối giếng cổ.

Nàng này ngốc dạng làm hăn cũng ngoài ý muốn.

Hăn đột nhiên cong cong môi: “Đúng vậy.”

Ở thiếu nữ ngốc lẳng trong ánh mắt, hăn tràn ngập ác ý mà mở miệng: “Đào Nhiễm.”

“Ân?”

“Ta ngày hôm qua nói, ta không bạch xem.”

Cho nên giúp giúp người a.

Ở mặt khác đồng học tò mò đầu lại đây trong ánh mắt, nàng lỗ tai chậm rãi biến hồng, tiếp theo là gương mặt cũng bắt đầu hồng.

Ngụy Tây trầm thật sự là nhịn không được muốn cười: “Như thế nào đâu? Đừng quá cảm tạ ta.”

Cảm tạ cái quỷ, nàng phải bị tức chết rồi a!

Nàng nhĩ tiêm hồng thấu, không ghen lại, mắng hăn: “Người lưu manh!”

Hăn khoe môi thượng chọn, nhẹ nhàng đọc từng chữ, lại là thừa nhận: “Nga.”

Chương 8 Giang Diệp

Tam ban phòng học cuối cùng mấy bài là bát quái khu vực tai họa nặng, hai người bọn họ vừa mới kia ngăn ngừa đối thoại, tuy rằng không vài người nghe thấy, nhưng Đào Nhiễm hồng thấu gương mặt vẫn là làm nhân tình không nhìn được đi suy đoán.

Đào Nhiễm lỗ tai bên trong bắt giữ đến các bạn học khe khẽ nói nhỏ, trong lòng càng là hận sát Ngụy Tây trầm.

Hăn khẳng định là cố ý!

Hàng phía trước trác lương ánh mắt u buồn, quay đầu lại nhìn Đào Nhiễm vài mắt, Đào Nhiễm bị hăn xem đến ánh mắt phát mao, lo sợ bất an nói: “《 ngược gió chi ý 》 ta đã còn cho ngươi.”

Trác lương hận sắt không thành thép mà liếc nhìn nàng một cái, cắn giận quay đầu làm bài tập đi.

Đoạn Phân Phương thấy hết thảy, liền ở bên cạnh cười trộm.

Nàng nghe thấy được Đào Nhiễm cùng Ngụy Tây trầm đối thoại, lúc này nhìn không được hỏi Đào Nhiễm: “Ngụy Tây trầm thấy cái gì?”

“.....” Đào Nhiễm cắn răng, “Không có gì.”

“Nga, kia ngày hôm qua người chạy ra đuổi theo đến Giang Diệp sao?”

“Không có.” Đào Nhiễm lắc đầu, “Về sau đừng đoán mò, đối hăn thanh danh không tốt.”

Đoạn Phân Phương thở dài: “Ngốc.”

Việc này nói như thế nào tới đều là Đào Nhiễm tương đối mệt.

Đào Nhiễm xem truyện tranh không đương, Lam Tấn từ nàng phía sau vỗ vỗ nàng bả vai: “Uy, Đào Nhiễm.”

Đào Nhiễm quay đầu xem hăn, nàng nhan giá trị xác thật cao, một đôi mắt ngập nước, bị nàng nghiêm túc nhìn, mặc dù như Lam Tấn như vậy, cũng không lớn chịu được.

Hăn nói chuyện liền không nhin xuống thấp mấy cái điều: “Người nhận thức cái kia hàng không tới?”

Hăn chỉ Ngụy Tây trầm.

Đào Nhiễm một giây thay đổi thành đứng đắn biểu tình, kéo thất ngôn tử: “Sao có thể đâu?”

Lam Tấn quái dị mà liếc nhìn nàng một cái, cũng không miệt mài theo đuổi, hỏi nàng: “Ta ca hỏi người cuối tuần muốn hay không cùng đi chơi?”

Lại nói tiếp nàng đã thật lâu không cùng cao tam đám kia tiểu đồng bọn cùng nhau chơi, lập tức gật gật đầu: “Đi nha, như thế nào, người cũng sẽ đi sao?”

Lam Tấn lộ ra một mặt cười: “Đương nhiên a, lúc này cách vách ngôi trường kia thật nhiều tiểu học muội đều sẽ tới.”

Đào Nhiễm bị những lời này mang đi tâm tư, trong lòng có loại dự cảm, cuối tuần học sinh tụ hội đến không được, bảo không chuẩn liền thành mỗi bộ phận người “Thân cận đại hội”.

Đào Nhiễm cuộc sống gia đình nhàn nhã mà quá, có Ngụy Tây trầm kia phân tác nghiệp, nàng ở “Diệt Tuyệt sư thái” nơi đó thuận lợi quá quan, không bị tìm phiền toái.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 10

Đào Nhiễm đi tới thời điểm, bị này một đám người sợ ngây người!

Thật là..... Giương mắt nhìn lên, rậm rạp đều là người.

Vây quanh U hình đi ngồi nói giỡn thiếu niên thiếu nữ thấy nàng tiến vào, an tĩnh một cái chớp mắt.

Có người lặng lẽ hỏi: “Đây là Cẩm Thành cao trung Đào Nhiễm a? Lớn lên xác thật xinh đẹp.”

Đào Nhiễm ái mỹ, bên ngoài mặt trời chói chang, nàng trong tay dù thu hồi tới, phía dưới một thân đường hoàng vô tay áo váy liền áo, màu đen áo trên, sẵn đến nàng làn da trắng nõn, màu đỏ váy ngắn, hoạt bát tiểu lệ.

Kiều Tĩnh Diệu hướng nàng cười, nhân tiện thần bí khó lường mà chớp chớp mắt, ý bảo nàng hướng U hình đi nhất phía bên phải xem.

Đào Nhiễm theo nàng ánh mắt xem qua đi, phản ứng đầu tiên chính là đi sờ chính mình cắt đến lung tung rối loạn tóc đen.

Quầy bar cuối, một cái sơ mi trắng thiếu niên trong tay cầm một chén rượu.

Hắn từ trên người nàng thu hồi tầm mắt, biểu tình không nhiều lắm biến hóa.

Bên người có đồng hành thiếu niên hỏi hần: “Giang Diệp, lại đến một ly sao?”

Hần đầu ngón tay khẩu khăn, xin miễn đồng bạn.

Giang Diệp lạnh mặt, hiển nhiên là lần đầu tiên tới loại địa phương này, cả người đều tản ra người sống chớ gần hơi thở.

Lam Hải Dương cười nhìn thoáng qua, hỏi bên người hứa thâm: “Uy, người như thế nào đem cái kia đệ tử tốt lộng tới nơi này tới?”

Hứa thâm sách một tiếng: “Này người liền không hiểu.” Hần cười ngâm ngâm mà nhìn thoáng qua Đào Nhiễm, hô: “Đào Nhiễm uống cái gì không?”

Đào Nhiễm có vài phần không được tự nhiên, tiếng nói đều là khô khốc: “Quýt nước có sao?”

Thanh đi không có, nhưng Kiều Tĩnh Diệu cố ý cho nàng mua.

Đào Nhiễm còn dị ứng, việc này cùng nàng chơi đến tương đối tốt vài người đều biết.

Nàng nguyên bản cũng là tự nhiên hào phóng tính cách, nhưng lúc này cảm thấy không khí đều ở giám thị nàng lời nói việc làm, đốc xúc nàng mỗi tiếng nói cử động muốn thực nữ.

Giang Diệp an vị ở nàng đối diện, hai người ở U hình đi một tả một hữu, ngẩng đầu là có thể thấy.

Lam Hải Dương tay đáp ở Kiều Tĩnh Diệu trên vai, bị nàng lạnh lùng cười chụp đi xuống.

Lam Hải Dương cười nói: “Trở mặt vô tình a.”

Nhưng hần hôm nay rốt cuộc là chủ nhân, sinh động không khí đến hần tới.

Hần thanh thanh giọng nói: “Đại gia tới liền đều là bằng hữu a, hôm nay tận tình chơi đừng câu thúc. Hiện tại trước tới cái tự giới thiệu? Ta kêu Lam Hải Dương, đều nhận được đi?”

Hần khai cái đầu, bên cạnh theo thứ tự giới thiệu qua đi.

Cầm Thành bảy trung hoà Cầm Thành cao trung học sinh không sai biệt lắm một so một.

Nam nữ tỉ lệ cũng hài hòa.

Lam Tấn cười ngâm ngâm mà nhìn chung quanh các muội tử, cảm thấy này náo nhiệt không đến không, nha nha còn nhìn thấy Đào Nhiễm bát quái.

Đến phiên Giang Diệp khi, tất cả mọi người nín thở chờ hần nói chuyện.

Đều biết Giang Diệp là bảy trung nam thần.

Học bá, phẩm hạnh hảo, lớn lên soái.

Nhưng trước mắt cũng không ai cùng hần nói qua luyện ái, bởi vì hần ba mẹ chính là bảy trung lão sư.

Phân biệt là Chủ Nhiệm Giáo Dục cùng cao tam niên cấp chủ nhiệm.

Nói giỡn, cùng Chủ Nhiệm Giáo Dục nhi tử yêu đương? Cũng không sợ bị hần mụ mụ mỗi ngày giáo làm người? Huống chi Giang Diệp không yêu phản ứng người.

Duy nhất một cái mắt trông mong hướng lên trên thấu, ước chừng cũng chỉ có Đào Nhiễm.

Nàng truy đến lại đơn thuần lại oanh oanh liệt liệt, nhưng là một học kỳ qua đi, cũng không có thể đả động nhân gia, còn hoàn toàn thành trò cười.

Giang Diệp ngược mắt: “Ta là Giang Diệp.”

Các thiếu nữ lặng lẽ đỏ mặt.

Đào Nhiễm chớp mắt thấy hấn, nàng cũng tò mò như thế nào Giang Diệp sẽ đồng ý tới. Hấn tuy nói không thương không lạnh mạc, nhưng cũng không tham dự loại trò chơi này.

Không trong chốc lát tất cả mọi người đều theo thứ tự giới thiệu xong.

Lam Hải Dương nói: “Đại gia tới chơi trò chơi bái?”

Người một nhiều lên, thích hợp quần thể trò chơi liền ít đi. Hứa thâm lấy ra một bộ bài Poker: “Tới chơi quốc vương mệnh lệnh a.”

Một bộ bài Poker, một trương quốc vương, còn lại đều là bảng số, trừu đến quốc vương người, có thể chỉ định bảng số người làm việc. Nhưng là không thể biết ai bắt được bảng số.

Xem như quần thể cải tiến bản chân tâm thoại đại mạo hiểm, đại gia trên mặt đều có điểm phấn khởi.

Lam Tấn bên người người đột nhiên tiến đến hấn bên tai: “Tấn ca, người xem bên ngoài.”

Lam Tấn trông ra, đột nhiên quay đầu lại âm trầm trầm mà đối với mọi người cười: “Đại gia để ý ta lại kêu hai người tới chơi không?”

Theo hẳn ban đầu ánh mắt xem qua đi, dần dần hắc y thiếu niên đi ở dưới ánh mặt trời, hơi hơi híp híp mắt.

Chương 9 quốc vương bài

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 11

Học kỳ 1 Đào Nhiễm theo đuổi Giang Diệp sự, tuy nói không thương oanh oanh liệt liệt, nhưng cô nương này quyết chí tiến lên, đụng phải thật nhiều thứ nam tường đều không quay đầu lại. Nguyên tưởng rằng có thể lại xem một hồi thổ lộ, không nghĩ tới nàng sẽ xin lỗi.

Người có thể tha thứ ta sao?

Giang Diệp lạnh lùng nói: “Không thể.”

Hắn này hai chữ làm nguyên bản liền quái dị không khí càng là bình tĩnh, cơ hồ không ai nói chuyện.

Đào Nhiễm cũng ngần ngại, Giang Diệp nói không thể?

Này không phù hợp hẳn tính cách a?

Nàng chạm vào vách tường, Giang Diệp một ngụm đem ly trung uống rượu, nhìn nàng một cái, sạch sẽ bình thản trong ánh mắt, sở hữu nùng liệt cảm xúc bị che dấu.

Hắn buông ra cái ly đứng dậy, ngực phập phồng hai hạ, tựa hồ ở cực lực bình tĩnh hô hấp.

Bên cạnh thiếu niên nhỏ giọng kêu hắn: “Giang Diệp.” Người thất thố.

Hắn lại lần nữa ngồi xuống.

Đào Nhiễm vẫn luôn xấu hổ mà trạm trước mặt hăn, sợ vừa nhấc đầu nước mắt liền rơi xuống. Nàng lại thất vọng lại khổ sở, nàng liền từ bỏ thích hăn, được đến đều là phủ định đáp án.

Kiều Tĩnh Diệu đau lòng, vội thanh thanh giọng nói: “Đại gia đem bài truyền quay lại tới a.” Sau đó hung hăng trừng liếc mắt một cái đầu sở gây tội hứa thâm.

Hứa thâm cũng thực mộng bức, này đi hướng quả thực thần kỳ a.

Đại gia còn không có tới kịp truyền bài, đã bị Văn Khải một đám đem bài thu lại đây.

Trên mặt hăn mang theo cười: “Ta tới ta tới a.”

Hăn thu tề bài, Đào Nhiễm cũng đi trở về chính mình vị trí. Nàng cúi đầu, nếu nói nàng mới đến thanh đi khi giống đoá kiêu diễm hoa hồng, hiện giờ chỉ sợ điêu tàn đến liền phiến lá cây đều không dư thừa hạ.

Văn Khải cầm trong tay bài đưa cho Ngụy Tây trầm: “Tới Ngụy ca, cho đại gia triển lãm hạ người soái khí tẩy bài thủ pháp.”

Ngụy Tây trầm tiếp nhận tới.

Văn Khải như vậy vừa nói, tất cả mọi người đều còn man chờ mong, rốt cuộc có người tẩy bài xác thật soái.

Nhưng là hăn dùng học sinh tiểu học thủ pháp giặt sạch vài cái, một trương 5 hào bài Poker rơi xuống, đại gia biểu tình đã đại ra.

Ngụy Tây trầm bình tĩnh mà nhạt về tới, tiếp tục tẩy.

Chia bài lại ngoài ý muốn soái.

Hắn dùng ngón trỏ cùng ngón giữa chia bài, trực tiếp đem bài Poker bay ra đi.

Xa nhất địa phương, kia bài thế nhưng cũng tinh chuẩn mà dừng ở người trước mặt. Như vậy kỹ xảo yêu cầu vô cùng tinh chuẩn lực độ, nhất thời không biết nên nói hắn cái gì hảo.

Tay già đời vẫn là tay mới?

Tất cả mọi người đều xem bài thời điểm, Đào Nhiễm liền cúi đầu xem dãy số hứng thú cũng chưa.

Dù sao nàng lại không có khả năng là quốc vương, mặc dù nàng là, cũng không có khả năng vừa lúc mệnh trung làm Giang Diệp tha thứ nàng.

Nàng không cái kia vận khí.

Quả nhiên, ngồi ở U hình đỉnh điểm thiếu niên đem bài lật qua tới, khoe môi mang theo cười: “Ngượng ngùng a, quốc vương là ta.”

Ngụy Tây trầm nhìn chung quanh một vòng, chậm rì rì mà mở miệng: “Như vậy lần này, vẫn là số 5 đi. Tới làm một chuyện.”

Hắn ngón tay điểm điểm, Văn Khải đứng dậy đi quầy cầm tam bình rượu trở về.

“Này đó, 5 hào toàn uống lên.” Hắn ngược mắt, song chỉ gian kẹp quốc vương bài, khoe miệng tươi cười thậm chí có vài phần tà lệ, “Một giọt không dư thừa nga.”

Mọi người: “.....” Ngọa tào muốn run bần bật mau, ai là cái kia xui xẻo số 5 bài?

Toàn hướng Đào Nhiễm phương hướng xem.

Đào Nhiễm nguyên bản còn suy nghĩ tự do, hiện giờ cũng mau run bần bật.

Ngụy Tây trầm..... Quá ngoan độc đi.

Nàng run rẩy mà đi xốc kia trương nguyên bản còn hồn không thềm để ý bài, nghĩ thầm sẽ không như vậy xui xẻo đi?

Lật qua tới vừa thấy, là một trương số 8 bài.

Kia số 5 bài là ai?

“Là ta.” Giang Diệp mặt vô biểu tình mà mở miệng.

Hắn nói xong đứng dậy, qua đi cầm một lọ rượu, trực tiếp rót. Hắn này tư thế cũng rất không muốn sống, chỉ có thể thấy hắn hầu kết ở động, một lọ rượu càng ngày càng ít.

Đào Nhiễm khổ sở mà tưởng, Giang Diệp cũng quá xui xẻo đi.

Giang Diệp rót xong một lọ, liều mạng ho khan.

Đó là một lọ rượu mạnh.

Mà hắn bình thường cơ hồ không uống rượu, giọng nói khô khốc mà đau. Hắn khụ hai tiếng, lấy đệ nhị bình.

Đệ nhị bình đi xuống, làm hắn càng thêm khó chịu.

Nhưng hắn thói quen cái gì đều yên tâm, khó chịu cũng sẽ không lưu với mặt ngoài.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 12

Trên đời này có một bộ phận đệ tử tốt, luôn là bắt được thành tích sau thờ ngắn than dài, ai ta khảo đến hảo kém a, khẳng định xong rồi. Kết quả một nhìn một trăm nhị tam.

Đem thật học sinh dở tức giận đến học máu.

Trác lương chính là trong đó người xuất sắc, đặc biệt am hiểu đả kích học sinh dở.

Hắn thành tích kỳ thật thực hảo, lớp học tiền tam danh, sở dĩ ngồi xuống xếp sau, là bởi vì hắn chính là học kỳ 1 cấp Đào Nhiễm lót để đếm ngược đệ nhất.

Viêm ruột thừa thiếu khảo.

Cũng bởi vậy nghĩ hè hắn phát ngoan mà ở nhà đọc sách, chính là nghĩ học kỳ này không thể lạc hậu nửa bước.

Đề khó, hắn 132 thành tích, đích xác có khả năng là đệ nhất.

~

Phòng học hàng sau cùng, Ngụy Tây chìm nghĩ xem kia mấy trường bài thi.

Hắn xoa xoa thái dương, trong lòng có vài phần bức bối.

Có cái thanh âm ở lạnh lùng mà nói cho hẳn, tình thế đi hướng mất khống chế.

Cái kia thanh âm nói, người tới Cẩm Thành phía trước, nói phải làm cái đệ tử tốt.

Trang cũng đến là cái đệ tử tốt.

Nàng liền ở hẳn phía trước, nhẹ nhàng mà hừ ca. Điệu rất bi, phỏng chừng là khảo đến không tốt. Ở tự tiêu khiến xương bi khúc.

Nàng đại đa số thời điểm cũng chưa tâm không phối, cái gì đều không quá để ý, tính cách cũng hào phóng.

Có thể là lần đầu tiên như vậy chán ghét một người.

Vừa thấy mặt liền chán ghét.

Hắn làm cái gì nàng đều chán ghét.

Ngụy Tây chìm chìm nói chuyện, đem bài thi xoa thành một đoàn, ném vào thùng rác.

Chúng mục nhìn trừng trừng, hẳn ra phòng học.

Lại không trở về.

~

Ngụy Tây trầm trối học sự, ở lớp học khiến cho sóng to gió lớn.

Đoạn Phân Phương nói: “Hắn lá gan thật lớn.....”

Đào Nhiễm phùng cằm: “Ta liền nói hẳn không phải cái gì đệ tử tốt, người còn không tin.”

Nhưng mà hiện thực làm người pha hỏng mất.

Cơ hồ mỗi vị giảng bài thi lão sư đều sẽ tới như vậy một câu: “Lần này đề thiên khó, nhưng là có vị đồng học khảo đến đặc biệt hảo, chứng minh cũng không siêu cường sao, hửn..... Ai người khác đâu?”

Ngụy Tây trầm khảo đệ nhất.

Khoa danh sách đậu một, tổng hợp đệ nhất. Tất cả đều là hửn.

Toán học mãn phân, vật lý 98, hóa học mãn phân, tiếng Anh 138 biến thái.

Ước chừng là hảo thành tích tự mang quang hoàn, Ngụy Tây trầm tên này độ một tầng kim, các lão sư tự động vì hửn trốn học khai não động: Như vậy nguời bức học sinh sao có thể trốn học, khẳng định là có đột phát sự kiện không kịp xin nghỉ.

Trác lương tuy rằng là một cái nam sinh, nhưng điểm bị người ta xa xa quăng, khóe mắt khí ra nước mắt.

Đào Nhiễm sợ ngây người.

Sao có thể đâu? Hửn nơi nào có điểm hảo thành tích khí chất ân?

Đoạn Phân Phương ngượng ngập nói: “Thật là lợi hại a.”

Kế tiếp cả ngày, Đào Nhiễm đều là thất thần. Nàng đột nhiên nhớ tới Trình Tú Quyên phía trước nói —— tiểu Ngụy nha, là bọn họ cái kia huyện thành đệ nhất danh, người hảo hảo cùng nhân gia học.

Tới rồi tan học, nàng cảm thấy bán ra đi bước chân đều là vô cùng trầm trọng.

Trình Tú Quyên chưa nói dối, hửn là danh xứng với thực đệ nhất.

Kia nàng cái này đếm ngược đệ nhất làm sao bây giờ?

Muốn mệnh a.

Buổi tối phát thành tích!

Nàng là phát nàng mẹ di động thượng, nếu là chỉ có nàng một người thành tích nàng có thể biên. Cái gì đề quá khó, lão sư thêm phân thêm sai rồi.....

Nếu là..... Ngụy Tây trầm thành tích, cũng phát nàng mục mục di động thượng đâu?

Nhân sinh đã như thế gian nan.

Nàng tưởng tượng đến hậu quả liên tưởng cầu mang tính. Nàng muốn hay không trước hướng trở về hô to: Mẹ ta cho người nói, Ngụy Tây trầm hẳn hôm nay trốn học!

Kia nàng mẹ phỏng chừng cũng sẽ thờ ơ, cầm chổi lông gà truy nàng: “Người nếu có thể khảo đệ nhất, đừng nói trốn học, người trời cao đều thành!”

Nàng không nghĩ trời cao, nàng cũng không dám về nhà.

Đào Nhiễm ăn mặc ô vuông váy, mua cái băng côn.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 13

“Phi.”

Hắn không cùng nàng so đo, “Người về nhà đi.”

Đào Nhiễm đi rồi vài bước xa, đột nhiên quay đầu lại, Ngụy Tây trầm còn đứng tại chỗ xem nàng.

Nàng ôm cuối cùng một đường hy vọng hỏi hắn: “Ngụy Tây trầm, người khảo thí thành tích, là chia ai nha?”

Thiếu niên ác liệt mà giơ lên khoe môi: “Người mẫu thân, trình nữ sĩ.”

“.....” Nàng hảo hận hắn a.

Đào Nhiễm lại đi rồi vài bước, cười quay đầu lại mắng hắn: “Hừ Ngụy Tây trầm người cái này biến thái, ta nghe người? Người nằm mơ đi, ai cho người lá gan uy hiếp ta, Thiên Đạo hảo luân hồi, người cho ta chờ! Hừ phôi, lưu manh, người xấu!”

Nàng mắng xong liền chạy.

Ấm hoàng màn trời hạ, nàng giống chỉ liễu mạng bên đào con thỏ.

Phong thực nhẹ, hoàng hôn chiếu đến người ấm dào dạt.

Hắn cuộn lại cuộn đụng vào quá nằng cổ tay phải, nhẹ nhàng cười rộ lên, mềm lòng nát như.

Chương 11 tân truyện tranh

Đào Nhiễm về đến nhà, mới phát hiện Trương mục không ở.

Trình Tú Quyên một người ngồi ở bàn ăn trước, đầu gật gà gật gù.

Trong phòng khách ánh đèn mờ mờ, Đào Nhiễm nhẹ nhàng hàm một tiếng mẹ. Trình Tú Quyên không phản ứng, Đào Nhiễm đến gần xem, mới phát hiện nằng ở ngủ gà ngủ gật.

Trên bàn bày hai cái cơm nhà.

Ánh đèn phía dưới, Trình Tú Quyên một đầu màu đen đầu tóc hỗn loạn vài căn chỉ bạc.

Đào Nhiễm ngấn người, kéo ra ghế dựa ở bên người nằng ngồi xuống, nằng động tác thực nhẹ, Trình Tú Quyên không có bừng tỉnh lại đây.

Nằng ở tối tắm ánh đèn hạ xem Trình Tú Quyên, lần đầu tiên phát hiện, nằng ở chậm rãi biến lão.

Trên mặt có tinh tế hoa văn, năm tháng không tiếng động mà ở thương tổn cái này tính tình không tốt lắm nữ nhân.

Mười năm trước Đào gia phát nhanh về sau, ba ba liền rất thiếu hồi quá gia.

Làm bạn Đào Nhiễm, vẫn luôn là Trình Tú Quyên.

Trình Tú Quyên không có làm chính mình biến thành một cái hào môn thái thái, nằng không làm spa, nói đã tạm chấp nhận non nửa đời, lười đến

phí cái kia kính. Cũng sẽ không loạn tiêu tiền, trong nhà trên cơ bản không có gì hàng hiệu bao.

Nàng tính tình táo bạo, giọng tận trời to lớn vang dội.

Nhưng Đào Nhiễm biết, nàng là cái hảo mụ mụ.

Sẽ ở buổi sáng lải nhải nàng, muốn ăn trứng gà, trứng gà tương đối có dinh dưỡng. Mùa hè không được ăn quá nhiều băng côn, đối nữ hài tử thân thể không tốt.

Nàng tuổi trẻ thời điểm, hàng xóm đều sợ hãi nàng đánh đá.

Chính là hiện tại, nàng thế nhưng cũng ở chậm rãi già đi. Nàng thủ một cái trống rỗng phòng ở, trong lòng khẳng định thực cô độc.

Đào Nhiễm nhìn nhìn, cảm thấy rất khổ sở.

Trình Tú Quyên run một chút, mở to mắt liền nhìn đến Đào Nhiễm chính nhìn chính mình.

Lập tức lông mày một dựng: “Nha, còn biết trở về a.”

Thân tình không khí một giây phá công.

Đào Nhiễm bất đắc dĩ nói: “Mẹ, Trương mụ đâu?”

“Nàng nhi tử sinh bệnh ở bệnh viện, ta cho nàng nghỉ.”

Hai mẹ con ăn xong cơm chiều, Đào Nhiễm chủ động đi cầm chén giặt sạch.

Nàng biểu hiện đến như vậy ngoan, nhưng Trình Tú Quyên không tính toán buông tha nàng. Đào Nhiễm từ trong phòng bếp ra tới, nàng liền vẫn luôn dùng hận sắt không thành thép ánh mắt đem nàng nhìn.

“Người nói ta nên nói như thế nào người, lời hay nói bấy đều nói hết, nửa điểm tiến bộ đều không có. Nhân gia Ngụy đồng học không có ba mẹ tại bên người nhắc mãi, nhưng nhân gia chính mình liền biết hiểu chuyện tiến tới. Người có phải hay không cũng muốn đem ta tức chết rồi mới biết được nỗ điểm lực a?”

Đào Nhiễm theo bản năng tưởng cãi lại, nhưng là nhớ tới vừa rồi mục mục, xuất khẩu liền biến thành: “Ta và người bảo đảm, về sau nỗ lực.”

Trình Tú Quyên lại tưởng lời nói đã bị tất cả đổ đi trở về.

Nàng thở dài, lên lầu trở về phòng.

Trình Tú Quyên cấp Ngụy Tây trầm gọi điện thoại.

Kia đầu thiếu niên thanh âm trầm thấp, lễ phép khách khí mà cùng nàng chào hỏi.

Trình Tú Quyên ôn hòa mà nói: “Tiểu Ngụy a, ta biết người là cái lợi hại hại tử, người có thể hay không giúp một tay nhà của chúng ta Đào Nhiễm a?”

Đáng thương thiên hạ cha mẹ tâm.

Ngụy Tây trầm thấp hèn mặt mày: “Hảo.”

Trình Tú Quyên vẫn là không yên tâm, trưng cầu tính hỏi hẳn: “Kia..... A di gọi điện thoại cho các người chủ nhiệm lớp, làm Đào Nhiễm lại đây cùng người ngồi được không?”

Thiếu niên cong lên khóe môi: “Hành a.”

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 14

Nàng dứt khoát đem tân truyện tranh lấy ra tới xem.

Tân truyện tranh một sửa ngày xưa tiểu tươi mát não động phong cách.

Nàng mở ra đệ nhất trang, liền thấy được cay đôi mắt hình ảnh.

Nam chính ở thoát nữ chính quần áo.

Nữ chính nước mắt lưng tròng mà nhìn hắn: “Người làm như vậy sẽ có báo ứng!”

Nam chính mỉm cười: “Lúc này trang cái gì đâu? Không phải chính người nói thích ta sao?”

Đào Nhiễm ghen họng nhìn trần trối.

Cay đôi mắt là cay đôi mắt, nhưng là phi thường bắt người tròng mắt, nàng không nhịn xuống lại lật vài tờ.

Phi thường kính bạo.

Bên người một tiếng cười khẽ, Đào Nhiễm ngẩn ngơ, nghiêng đầu đi xem Ngụy Tây trầm.

Hắn ánh mắt dừng ở nàng truyện tranh bốn thương, cười đến không thể tự ức.

Nhiệt huyết xông thẳng gương mặt, Đào Nhiễm nói: “Ta phía trước đều sẽ không xem loại này, lần này là mua sai rồi.”

Nàng mắc cỡ chết được.

Xem cái này còn bị Ngụy Tây trầm cấp thấy được.

Đào Nhiễm bang một tiếng khép lại truyện tranh bốn, nhét vào bàn học, tưởng đem Ngụy Tây trầm đôi mắt chọc mù.

Bên người thiếu niên vươn tay: “Lấy lại đây.”

“Cái gì?”

“Người sở hữu truyện tranh.”

Đào Nhiễm trừng lớn đôi mắt: “Không làm!”

“Trình nữ sĩ nói, hảo hảo giám sát người. Nếu là nàng biết người xem bất lương sách báo.....”

Đào Nhiễm hảo muốn đánh chết hắn a.

Nàng cọt tới cọt lui nửa ngày: “Chính là ngày hôm qua người nói, muốn cùng ta hòa hảo.”

Nàng bộ dáng này rõ ràng là phục mềm, mắt trông mong mà nhìn về phía Ngụy Tây trầm.

Ngụy Tây trầm nói: “Ngày hôm qua người nói, ta là hư phôi, lưu manh, người xấu, ta phải đem tội danh chứng thực. Lấy lại đây.”

Đào Nhiễm hồi đã chết: “Ta về sau không bao giờ nói người.”

Ngụy Tây trầm lạnh mặt xem nàng, chút nào không thỏa hiệp.

Đào Nhiễm tâm đều ở lấy máu, nàng đem kia bốn bá tổng truyện tranh đưa qua đi, hận không thể chụp trên mặt hắn.

Ngụy Tây trầm: “Còn có.”

Đào Nhiễm run rẩy xuống tay, đem cái bàn bên trong 《 ngược gió chi ý 》 đệ đi ra ngoài.

Sau đó hạ tiết vật lý khóa, Đào Nhiễm nhìn đến, bên người đệ nhất danh, mở ra kia bốn 《 dừng trang, ta biết người thích ta 》 .

Ngụy Tây trầm toàn bộ hành trình cùng xem sách giáo khoa giống nhau bình tĩnh, vật lý lão sư là cái nói chuyện mang quê nhà khẩu âm lão nam sĩ, nói chuyện đặc đi đặc, đặc biệt có tiết tấu.

Hắn ở trên đài nói được nước miếng bay tứ tung, Đào Nhiễm không nhìn xuống, lặng lẽ nhìn mắt Ngụy Tây trầm mặt bàn.

Trong hình, nam nữ chủ đang tiến hành một loạt không thể miêu tả việc.

Đào Nhiễm đỏ mặt: “Ngụy Tây trầm, người trả lại cho ta đi, cầu xin người.”

Ngụy Tây trầm không để ý tới nàng, phiên cái trang.

Đào Nhiễm mau cấp khóc: “Ngụy Tây trầm, người đừng như vậy a.” Nàng thanh âm mềm mại, cuối cùng là đoạn chính cầu người thái độ.

Ngụy Tây trầm không dao động.

Đào Nhiễm tâm một hoành, người vô tình ta đây cũng không nghĩa, người đừng trách ta cử báo người đi học xem tiểu hoàng mạn!

Đào Nhiễm cao cao giơ lên tay.

Lão sư xem ta, ta bên người có người ở cao điệu mà trái với kỷ luật!

Vật lý Lưu lão sư đẩy đẩy mắt kính, hoảng đầu nhìn qua, một nhạc: “Nha, Đào Nhiễm đồng học tưởng chủ động trả lời cái này nha, đại gia vỗ tay hoan nghênh.”

Đào Nhiễm vẻ mặt mờ mịt: “.....”

Trong phòng học vỗ tay rung trời vang.

Đào Nhiễm đứng lên, trong đầu chỉ có một từ: Xong đời.

Vật lý lão sư đặc biệt thích lưu lại trả lời không thượng vấn đề học sinh đơn độc phụ đạo.

Nàng mau khóc.

Đào Nhiễm quay đầu đi, Ngụy Tây trầm tĩnh tĩnh mà nhìn nàng.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 15

“.....”

Một đạo đơn giản xác suất đề, nàng làm không được còn muốn rằm rì.

Ngụy Tây trầm bị nàng khí cười.

Đào Nhiễm thấy tình thế không đúng, vội vàng bổ sung: “Nếu đề này bên trong, cảnh điểm bao gồm quê của người sứ men xanh, ta khẳng định tuyển sứ men xanh!”

Nàng bốn ý là lấy lòng hãn, làm hãn buông tha nàng. Đào Nhiễm ần ần nhớ rõ Trình Tú Quyên nói qua, Ngụy Tây trầm chính là từ sứ men xanh trấn nhỏ tới. Nơi đó thời cổ thiêu diêu kỹ thuật thực hảo, làm gốm sứ thậm chí có thể trở thành cống phẩm. Hiện tại còn giữ lại cổ trấn kiến trúc, chẳng qua sau lại xuống dốc, cảnh khu cũng không thành lập lên, quá đáng tiếc.

Thiếu niên cười như không cười: “Sứ men xanh? Người muốn đi?”

Nàng trái lương tâm mà trả lời hãn: “Tưởng.”

Ngụy Tây trầm khóe môi hơi chọn: “Muốn chết nhân tài đi nơi đó.”

“.....” Thế nhưng có người như vậy hình dung chính mình quê nhà, nàng nguyên bản hứng thú cũng không nồng hậu, hiện tại ngược lại bị khơi mào hứng thú: “Vì cái gì nói như vậy?”

Ngụy Tây trầm cũng không trả lời nàng, “Người đêm nay tưởng ở chỗ này qua đêm?”

Nàng hảo hận hăn a.

Đào Nhiễm cắn bút đầu, căng da đầu hạt viết.

Ngụy Tây trầm nhìn thoáng qua, nhú mày.

Nửa điểm đều sẽ không người, bằng vào nói bừa, hạ bút như có thần.

Nàng nửa điểm cơ sở đều không có, ở trong mắt hăn đơn giản vô cùng đề, nàng liền từ nơi nào vào tay cũng không biết.

“Tính.” Ngụy Tây trầm nói, “Ta trước cho người giảng cơ sở, ngày mai nếu là lại làm không được.....”

Hăn dừng một chút, Đào Nhiễm hoảng hốt mà nói tiếp: “Liền phạt ta sinh thời đi sứ men xanh.”

“Không.” Ngụy Tây trầm dè lại nàng đầu, “Kia quá tiện nghi người.”

Hăn tay đặt ở nàng trên đầu: “Ngày mai nếu là làm không được, ta liền giúp người đổi một cái đầu óc.”

Có câu kia đe dọa nói, Đào Nhiễm lấy ra đời này đều không có quá nghiêm túc tinh thần nghe Ngụy Tây trầm giảng cơ sở.

Ngoài cửa sổ là ấm màu vàng quang, an tĩnh đến liền tiếng gió đều không có.

Ngụy Tây trầm thanh âm rất êm tai, thiếu niên thấp thuận tiếng nói, làm nàng nâng lên đôi mắt, phân lên đồng.

Đào Nhiễm biết Ngụy Tây trầm ở giúp nàng.

Hắn ở làm một kiện liên lão sư đều từ bỏ sự.

Đào Nhiễm đột nhiên khổ sở mà mở miệng: “Ngụy Tây trầm.”

“Ân?”

“Ta kỳ thật khi còn nhỏ không ngu ngốc, ta mừng một vẫn là lớp 6 tới, còn khảo quá lớp học trước mười tên đầu. Sau lại có một năm, đã phát sốt cao, liền biến bốn.”

Ngụy Tây trầm rũ xuống mặt mày, thấp giọng nói: “Ta biết.”

Đào Nhiễm: “..... Người biết cái rắm.”

Ngụy Tây trầm nhìn qua, nàng vội vàng sửa miệng: “Ta nói chuyện này không thể tưởng tượng.....”

Hắn phải bị này tiểu túng hóa cười đã chết.

“Đào Nhiễm,” hắn khóe môi nhiễm ý cười, “Đều sẽ hảo lên.”

Ta biết người không thay đổi, cho nên hết thủy đều sẽ hảo lên.

~

Đào Nhiễm về nhà thời điểm đã tương đối trễ.

Phòng khách đèn đại lượng, nàng ở cửa liền nghe được ba ba thanh âm, còn kèm theo một nữ nhân tiếng thét chói tai, nàng cẩn thận biện biện, nghe ra đó là một nữ nhân xa lạ tiêm tế thanh âm.

Đào Nhiễm buông cặp sách, trên sofa ngồi một cái ba mươi tới tuổi nữ nhân.

Thon dài mặt mày làm nàng hơi hiện khắc nghiệt.

Đào Nhiễm nghe thấy nàng giơ lên ngữ điệu: “Nha, cảm tình các người đây là tưởng mạnh mẽ bắt cóc nhà người khác oa, ta cho các người nói, tử của ta đã chết, ta còn chưa có chết đâu. Nàng đem tây trầm dưỡng đến 17 tuổi, chẳng lẽ là tiện nghi các người sao? Hôm nay nếu là không cho ta một cái cách nói, ta liền ăn vạ nơi này không đi rồi.”

Trình Tú Quyên cũng không phải dễ chọc chủ: “Không đi rồi, hành a, làm cảnh sát tới nâng người đi.” Nàng nhìn đến Đào Nhiễm vào cửa mới chưa nói tiếp được đi nói, dùng ánh mắt ý bảo Đào Nhiễm về phòng.

Kia mặt mày thon dài nữ nhân thấy Đào Nhiễm ánh mắt sáng lên, vài bước đi tới tưởng giữ chặt Đào Nhiễm cánh tay: “Các người chính mình gia có khuê nữ, làm gì muốn tiếp đi tây trầm? Tây trầm thành tích như vậy hảo, lại đọc mấy năm thư liền có thể giúp đỡ kiếm tiền, đã sớm biết các người đánh cái này bàn tính, các người còn không thừa.....”

“Đủ rồi!” Đào sóng lớn bị nàng ồn ào đến đau đầu, “Tiền tiền tiền, người nói thẳng muốn nhiều ít đi. Cầm tiền về sau không được lại đến tìm Ngụy Tây trầm.”

Nữ nhân mặt mày hớn hở: “Vẫn là đào tổng minh lý lẽ.”

Nàng cũng không tới kéo Đào Nhiễm, duỗi hai ngón tay ra tới: “Ta cũng không vì khó đào tổng, hai trăm vạn người dù sao cũng phải cấp đi, chúng ta tây trầm hẳn.....”

Đào Nhiễm nghe được tâm lạnh, Trình Tú Quyên nói: “Vui sướng, người lên lầu.”

Đào Nhiễm không có động.

Đào sóng lớn cũng không phải dễ chọc chủ: “Hai trăm vạn? Nếu là cấp đứa nhỏ này mẹ miễn cưỡng nói được qua đi, nhưng người người nào, người bắt quá Ngụy Tây trầm tiểu di. Còn nữa Ngụy Tây trầm bắt quá là ta

quyên tiền mười cái hài tử trung một cái, xem hăn không có cha mẹ mới nhận được Cẩm Thành tới, người có cái gì cùng ta cò kè mặc cả tư cách? 30 vạn, cầm tiền cho ta chạy lấy người, không bao giờ hứa tới Cẩm Thành. Không đồng ý cũng đúng, Ngụy Tây trầm người mang đi, ta không ngăn cản.”

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 16

Như vậy hăn, chẳng sợ đi ra cái kia hỗn loạn bất kham trấn nhỏ, nhưng là nhân sinh cùng tính cách đã không còn hoàn chỉnh.

Nguyên lai từ lúc bắt đầu, hăn cùng tòa thành này chi gian, cũng đã là khác nhau như trời với đất.

Bề ngoài trang đến tái giống như, nội bộ cũng đã hư thối.

Ngụy Tây trầm dựa vào đèn đường hạ khép lại mắt.

Hăn đạm thanh nói: “Tối điếu thuốc.”

~

Chuyện này đối Trình Tú Quyên tạo thành lực đánh vào lớn nhất, nàng như thế nào đều không thể tưởng được thoát nhìn cái gì đều thực tốt hài tử, thế nhưng là chính mình tiểu di trong miệng tên côn đồ.

Trình Tú Quyên lặng lẽ đem Đào Nhiễm kéo qua đi: “Vui sướng a, xem ra người phía trước nói đúng, Ngụy Tây trầm khẳng định có vấn đề. Vừa mới hăn nhìn qua ánh mắt, làm ta cả người đều rét run, này nơi nào là cái bình thường học sinh ánh mắt.”

Đây là nhận tri đối người cảm quan tạo thành ảnh hưởng.

Đương người cảm thấy một người hảo khi, hẳn mặc kệ nói cái gì làm cái gì đều là tốt. Đương người hoàn toàn chán ghét hẳn, hoặc là có điều hoài nghi hẳn, kia hẳn làm cái gì đều là sai.

Hồ hấp là sai, một ánh mắt đều là sai.

Đào Nhiễm cúi đầu, không nói gì.

Trình Tú Quyên xem nàng bộ dáng này, vội vàng dặn dò nói: “Về sau không được cùng hẳn đi được thân cận quá, tốt nhất cũng không cần cùng hẳn nói chuyện biết không?”

Làm một cái mẫu thân, nàng lo lắng sốt ruột, sợ Ngụy Tây trầm thương tổn Đào Nhiễm, nàng thở dài: “Ta ngày mai liền cho các người chủ nhiệm lớp gọi điện thoại, làm người đem chỗ ngồi triệu hồi đi.”

Đào Nhiễm nhẹ giọng nói: “Đã biết.”

Nàng đi trở về phòng, trên bàn sách thả một cái tiểu ngư lu.

Nhất hồng nhất hắc hai điều tiểu cá vàng ở bên trong qua lại mà du, không có bất luận cái gì phiền não.

Đào Nhiễm đột nhiên nhớ tới cái kia hoàng hôn, ánh mặt trời đều là ánh vàng rực rỡ.

Thiếu niên đứng ở cuối đường nhìn nàng, hẳn nói, ta đã đợi đã lâu.

Còn có hôm nay tan học về sau, hẳn thấp giọng cho nàng giảng cơ sở.

Nàng đầu ngón tay xúc thượng bề cá tường ngoài, nói không rõ trong lòng là cái gì tư vị.

Hôm nay buổi tối, hẳn liền một câu giải thích đều không có, cũng không hề xem Đào gia bất luận kẻ nào, liền xoay người rời đi.

Cái này động tác giống một cái tin tức, hấn ở thân thủ chặt đứt cùng Đào gia liên hệ.

Nguyên lai người cùng người quan hệ như vậy yếu ớt, có thể ở trong nháy mắt thành lập, cũng có thể trong nháy mắt phá hủy.

Đào gia cũng rất cuộc là đem hấn nhân sinh coi như một hồi giao dịch.

Ngụy Tây trầm hiện tại, nên là chán ghét toàn bộ Đào gia đi.

~

Ngày hôm sau Đào Nhiễm đi đi học, trong lòng lo sợ bất an. Nàng sờ không chuẩn Ngụy Tây trầm thái độ, buổi tối cũng không ngủ hảo, cho nên ngày hôm sau đi đặc biệt sớm.

7 giờ mười mấy phân bộ đáng, ngoài cửa sổ còn mạn hơi mỏng sương mù.

Trong phòng học linh tinh tới ba bốn đồng học.

Trong đó bao gồm mập mập lớp trưởng cùng phía trước nam sinh trác lương.

Bọn họ đều là chân chính khắc khổ nỗ lực cái loại này học sinh.

Sáng sớm tới liền ở yên lặng bắt đầu bồi thư, hoặc là bồi ngữ văn sách giáo khoa, hoặc là nhớ tiếng Anh từ đơn.

Tóm lại sẽ không giống nàng như vậy, ngồi ở trên chỗ ngồi phát thần.

Nàng sửng sốt một hồi lâu, trì độn mà từ bàn học bên trong lấy ra tới toán học sách giáo khoa. Phiền tới rồi ngày hôm qua Ngụy Tây trầm cho nàng giảng giải địa phương, nàng theo xem đi xuống, phát hiện ngày hôm qua nghiêm túc nghe địa phương, hôm nay đều còn có ấn tượng.

Đã nhiều năm đều không có quá sự tình.

Đào Nhiễm đem Ngụy Tây trầm cho nàng toán học đề lấy ra tới làm, nàng tìm cái đồng loại hình, tuy rằng tính lên cố hết sức, nhưng nàng đem đệ nhất tiêu hỏi làm ra tới.

Với nàng mà nói, quả thực là cái kỳ tích.

Nhưng mà nàng hôm nay đã không cần hướng hân tranh công.

Hân đã ở tới hôm qua xoay người kia một khắc, chặt đứt sở hữu. Nàng cũng không cần lại sợ hân, bởi vì hiện tại mặc kệ nàng nói cái gì, Trình Tú Quyên đều sẽ tin tưởng.

Nghe tới rất tốt đẹp bộ dáng.

Đào Nhiễm ghé vào trên mặt bàn, rầu rĩ mà đem bài tập nhét vào bàn học.

Ngụy Tây trầm tới đã khuya.

Hân tới khi trên cơ bản là cuối cùng mấy cái.

Hân tiên tiến phòng học, sau đó là Lam Tấn. Lam Tấn ở hân mặt sau vẫn luôn đuổi theo kêu Ngụy ca, dẫn tới lớp học một tầng lớn ghé mắt, sau đó là khe khẽ nói nhỏ thanh.

Có nữ sinh lặng lẽ hỏi: “Như thế nào đệ nhất cùng Lam Tấn thành bằng hữu lạ?”

“Đúng vậy, hảo kỳ quái.”

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐẦU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 17

Trần lão sư sớm tới phòng học vài phút, thấy Đào Nhiễm đang ở cuối cùng một loạt uống nước, qua đi đem đổi chỗ ngồi sự tình cho nàng nói.

Đào Nhiễm gật gật đầu, xem như ứng.

Lớp học nam hài tử phần lớn còn không có đi lên, phỏng chừng ở đánh bóng rổ.

Mấy ngày nay vừa vặn là đầu thu, thời tiết mát mẻ, đều tưởng thừa dịp hảo thời tiết ở bên ngoài chơi cái thống khoái.

Đoạn Phân Phương buông trong tay tiểu thuyết, kinh ngạc hỏi: “Nhiễm nhiễm, ngươi lại muốn dọn về tới rồi?”

“Đúng vậy.”

Dọn qua đi cùng Ngụy Tây trầm làm ngồi cùng bàn không mấy ngày, liền lại muốn dọn về đi, quả thực đem đổi chỗ ngồi trở thành bình thường như ăn cơm.

Đào Nhiễm đem trên mặt bàn đồ vật thu hảo, lúc này mới đứng dậy tính toán dọn cái bàn.

Phòng học cửa sau lục tục tiến vào mấy cái thiếu niên.

Lam Tấn vừa thấy: “Nha, Ngụy ca, người ngồi cùng bàn ở dọn chỗ ngồi.”

Mấy cái nam hài tử đều mới đánh xong bóng rổ, mồ hôi trên trán theo chảy về phía cằm.

Ngụy Tây trầm đi vào phòng học, theo Lam Tấn ánh mắt xem qua đi, Đào Nhiễm đang định kéo cái bàn, Đoạn Phân Phương cũng ở hỗ trợ.

Hắn ánh mắt lập tức lạnh xuống dưới.

Lam Tấn liếc liếc mắt một cái Ngụy Tây trầm ánh mắt, nhìn rất không ổn a, hắn muốn hay không kéo một chút?

Nhưng mà hắn còn không có tới kịp làm quyết định, Ngụy Tây trầm đã đi qua.

Hắn nâng lên chân, đạp lên Đào Nhiễm bàn học phía dưới hoành giang thượng.

Hai nữ sinh đang ở kéo, Ngụy Tây trầm dẫm ở hoành giang, các nàng một centimet cũng chưa có thể kéo động.

Thiếu niên ánh mắt lãnh trầm, nhìn Đào Nhiễm.

Đoạn Phân Phương có cái ưu điểm chính là đặc biệt có ánh mắt, nàng cảm thấy được Ngụy Tây trầm ánh mắt đáng sợ, lập tức buông lỏng tay.

Đào Nhiễm nhíu mày xem hắn: “Người làm gì nha?” Nàng hỏi cái này lời nói khi, kỳ thật mang theo vài phần chột dạ.

Bởi vì nàng cả ngày cũng chưa đã nói với Ngụy Tây trầm nàng sẽ dọn chỗ ngồi sự, hàng hiên trả lại chi phiếu cùng bật lửa sự còn như vậy rõ ràng, nhưng hiện tại Ngụy Tây trầm lại cho nàng một loại ở vào bùng nổ bên cạnh cảm giác.

Trong phòng học đồng học đều sôi nổi quay đầu lại sau này xem.

Ngụy Tây trầm khí cực phản cười: “Chưa từng nghe qua thỉnh thần dễ dàng đưa thần khó sao, lão tử nơi này là người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi địa phương?”

Trong phòng học lặng im một cái chớp mắt.

Hắn thật sự khí trứ, liên vãng tích thật vất vả duy trì ôn hòa hình tượng cũng không cần. Sống thoát thoát chính là cái bĩ bĩ hình tượng. Chỉ có Lam Tấn đứng ở hần mặt sau hận không thể trầm trồ khen ngợi.

Ánh mắt mọi người hạ, Đào Nhiễm cũng có chút hoảng, nàng không nghĩ tới Ngụy Tây trầm thế nhưng liên như vậy trắng ra mà cùng nàng đối thượng.

Nhưng nàng lại không dám hỏi vậy người muốn thế nào?

Vạn nhất Ngụy Tây trầm thật muốn thế nào, nàng sợ khi đó càng xuống đài không được.

Đào Nhiễm nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Nàng lựa chọn xin lỗi.

Người khác không hiểu nàng dọn chỗ ngồi ý nghĩa, nhưng Ngụy Tây trầm nhất định hiểu.

Đó là đang nói, Đào gia đã không cần hắn.

Nàng cũng từ bỏ hắn, trầm mặc mà, không có một tia đấu tranh mà từ bỏ hắn.

Nàng từ trước đến nay không phải như vậy nghe lời, nhưng lúc này đây, Trình Tú Quyên chỉ nói một lần, nàng liền đồng ý.

Xác thật là nàng thực xin lỗi Ngụy Tây trầm.

Hắn lạnh băng ánh mắt làm nàng nan kham mà cúi thấp đầu xuống, nàng nhỏ giọng nói: “Người nhường một chút có thể chứ?”

Có thể chứ?

Đôi mắt sấp đau vô cùng, trước mặt thiếu niên mảy may không cho.

Hắn trong mắt mang theo vài phần mỉa mai, trên người phần nộ chuyển biến vì cảm giác áp bách, tựa hồ giây tiếp theo liền sẽ bùng nổ.

Bọn họ nơi này thành toàn ban chú ý tiêu điểm, rất nhiều đồng học đều ở khinh thanh tế ngữ mà nói chính mình suy đoán.

Đào Nhiễm ở nghị luận trong tiếng đỏ mặt, lập tức muốn đi học, trần chí mới ra đi tiếp thủy, nếu là hắn thấy được Ngụy Tây trầm còn không chịu thoái nhượng nói, khẳng định là kiện phi thường không xong sự.

Ngụy Tây trầm như vậy giận, kỳ thật càng có rất nhiều bởi vì hắn cảm thấy chính mình bị người chơi.

Lớn lên sao đại, lần đầu tiên bị một người chơi đến xoay quanh, cố tình hắn còn không có trả thù trở về tâm tư.

Đào Nhiễm đem bật lửa giao cho bộ dáng của hắn, nàng đỏ mặt lui về phía sau bộ dáng, hắn cho rằng chẳng sợ Đào gia từ bỏ hắn, nhưng nàng còn không có.

Nhưng mà bất quá ngăn ngừn mấy chục phút thời gian, nàng liền dùng hành động nói cho hắn, nàng cũng đã sớm từ bỏ hắn. Dem bật lửa còn cho hắn, bất quá là chặt đứt cuối cùng liên quan.

Trong không khí đều tràn ngập lạnh lẽo.

Lam Tấn tính toán thấy tình thế không đối liền đi lên kéo lôi kéo.

Một mảnh yên tĩnh trung, chỉ có Đoạn Phân Phương nhỏ giọng nói:
“Nhiễm nhiễm, người khóc lạt?”

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 18

Nàng hiện tại người gặp người ngại, nàng cũng không nghĩ làm Đoạn Phân Phương bị lây bệnh thượng.

Viêm kết mạc rất khó chịu, nàng không hy vọng Đoạn Phân Phương tao cái này tội.

Huống chi Ngụy Tây trầm đi rồi, nàng một người tạm thời ngồi mặt sau cùng, đối ai đều hảo.

Trác lương hướng phía sau nhìn vài mắt, chung quy chỉ là nặng nề mà thở dài một hơi.

Lam Tấn ngày thường tuy rằng cùng Đào Nhiễm không thân, nhưng là hiện tại mạc danh cảm thấy nàng nhỏ xinh một người, ghé vào trên bàn rất đáng thương.

Một lát sau, đã đi học.

Ngụy Tây trầm còn không có trở về, trần chí mới vừa đẩy đẩy mắt kính, đẩy mắt nghi hoặc: “Ngụy Tây trầm đâu?”

Lam Tấn mặt không đổi sắc: “Lão sư hần bụng đau đi WC.”

“Nga.” Trần chí mới vừa hướng hần kia măn phân nhưng thật ra không hoài nghi.

Lại qua mười tới phút bộ dáng, Lam Tấn mắt sắc mà nhìn đến phòng học cửa sau tiến vào một người.

Thiếu niên ngạch phát ướt đẫm, hiển nhiên thực nhiệt, hắn còn thở phì phò, sẵn lão sư viết viết bảng thời gian, nhanh chóng ngồi ở chính mình vị trí thượng.

Hắn động tác thực nhẹ, ai cũng không có phát hiện hắn.

Lam Tấn vừa định cách nói suông một tiếng Ngụy ca.

Lại thấy Ngụy Tây trầm xoa xoa bên người cô nương đầu tóc, nhẹ nhàng hô thanh Đào Nhiễm.

Đào Nhiễm hồng một đôi mắt nhìn hắn.

Trên má còn không chịu khống chế mà treo hai giọt nước mắt.

Nàng bộ dáng lại chật vật lại , Đào Nhiễm vừa định lau nước mắt.

Ngụy Tây trầm đè lại tay nàng.

Gió thu ôn nhu.

Hắn một tay khơi mào nàng cảm, một cái tay khác dùng sạch sẽ khăn nhẹ nhàng cho nàng sát đôi mắt.

Đào Nhiễm ngốc lăng mà nhìn hắn.

Thiếu niên một thân mồ hôi, con người đen nhánh.

Nguyên lai hắn chạy như vậy xa, chỉ là vì đi mua sạch sẽ khăn cùng rửa sạch nước muối sinh lí.

Sau đó nhẹ nhàng cho nàng sát nước mắt.

Nàng đôi mắt vẫn là khó chịu, gương mặt lại có điểm đỏ.

Tất cả mọi người đang nhìn bảng đen, duy hân chuyên chú mà nhìn nàng.

Đào Nhiễm đột nhiên nhanh trí, đặc biệt nhỏ giọng mà kêu hân: “Ngụy Tây trầm.” Nàng đại não thậm chí có một cái chớp mắt là kịp thời, nàng dùng khí tin tức hân, “Người có phải hay không có điểm thích ta a?”

Thiếu niên nhìn chăm chú vào nàng kia người khác tránh còn không kịp, con thỏ giống nhau mắt đỏ, giơ lên khoe môi.

Hân cũng dùng khí âm trả lời nàng: “Đánh rắm.”

“.....”

Chương 15 tới, nói tiếng giang đồng học hảo

Tự lần trước “Tự mình đa tình” về sau, Đào Nhiễm liền không lại đi quá trường học.

Nàng thác Trình Tú Quyên cấp chủ nhiệm lớp thỉnh giả, rốt cuộc viêm kết mạc dễ dàng lây bệnh, nàng vẫn là ở nhà tĩnh dưỡng hảo lại đi tương đối hảo.

Kiều Tĩnh Diệu cho nàng gọi điện thoại xin lỗi: “Thực xin lỗi a, còn hại người.”

Đào Nhiễm nhin không được cười: “Nói cái gì đâu, vừa lúc có nạn cùng chịu.”

Hai cái đôi mắt hồng toàn bộ nữ hài tử đều cười.

Ở nhà nhàn đến nhàm chán, Kiều Tĩnh Diệu cho nàng giảng bát quái.

“Còn nhớ rõ người học kỳ 1 nhìn đến cái kia tóc dài nữ hài tử không?” Điện thoại kia đầu di một tiếng, Kiều Tĩnh Diệu bổ sung nói: “Chính là đi ở Giang Diệp bên người, rất xinh đẹp cái kia.”

Đào Nhiễm ừ một tiếng, nàng khổ sở mà tưởng, nghĩ hè nàng chính là nhìn đến kia một màn mới cảm thấy chính mình thất tình.

Lại sao có thể đã quên nàng?

Đào Nhiễm tận mắt nhìn thấy nữ hài tử kia cùng Giang Diệp ôm ở cùng nhau.

Nàng tan nát cõi lòng đầy đất, trở về đem chính mình tóc dài cũng cắt, nàng không muốn cùng cái kia nữ sinh giống nhau.

Kiều Tĩnh Diệu nói: “Ta phía trước hỏi hạ bọn họ bảy trung người, cái kia nữ chính là bọn họ hoa hậu giảng đường tới.”

Đào Nhiễm không chế được chính mình chua lèm ngữ khí: “Nga.”

Kiều Tĩnh Diệu có thể đoán được nàng hiện tại cái gì biểu tình, cười khúc khích: “Người cũng đừng bức, người văn tĩnh một chút nói không chừng cũng có thể vượt cái hoa hậu giảng đường tên tuổi đương đương.”

“Ai hiếm lạ.”

“Trở lại chuyện chính, ta hôm nay chính là tưởng nói cho người, nói không chừng ngày đó nhìn đến chính là trường hợp sẽ. Tai nghe vì hư, mắt thấy cũng không nhất định vì thật. Cái kia nữ sinh đối bạn trai tốc độ so với ta mua quần áo mới tốc độ đều mau, hơn nữa nghe nói liền đem yêu đương đương khiêu chiến. Thích đi khiêu chiến cái loại này khó khăn hệ số đại, lúc trước ai đều biết người ở truy Giang Diệp đúng không? Nàng hơn phân nửa chính là cố ý chọc giận người cái này tiểu ngốc tử đâu.”

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 19

Giang Diệp ngữ điệu thực lãnh: “Không cần.”

Nữ sinh nở nụ cười: “Giang Diệp, người đây là hà tất đâu, đều đã bao lâu, còn không có nhận rõ hiện thực đâu? Người cho rằng trên đời này có mấy cái si tình hóa a, nhân gia không chừng liền chơi chơi mà thôi.”

Giang Diệp trầm mặc thật lâu sau, đột nhiên cười, ngữ điệu vẫn lãnh: “Người không phải cũng là chơi chơi mà thôi sao?”

Lời này thành công mà làm nữ sinh ngậm miệng.

Cách một cây cành lá tốt tươi đại thụ, Đào Nhiễm tâm bang bang nhảy.

~

Lam Tấn đi theo Ngụy Tây trầm phía sau, cùng Văn Khải đấu võ mồm.

Vòng qua khúc chiết hẻm nhỏ, Lam Tấn nói: “Người cùng lão tử bức bức gì đâu, còn không phải là đánh nhau lợi hại điểm, người còn không phải chỉ là cái thất học.”

Văn Khải cười hì hì: “Người không phải thất học, kia giống nhau khảo đệ mấy đâu? Nói ra dọa dọa ta a.”

“.....”

Lam Tấn đánh không lại Ngụy Tây trầm, mắng bất quá Văn Khải, trong lòng thực tang.

Bọn họ phía sau còn đi theo mấy cái còng tang tiểu đệ, tất cả đều là Lam Tấn trước kia hồ bằng cầu hữu.

Văn Khải vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Đừng nhụt chí sao, nói giáo người nhất định giáo.”

Lam Tấn vừa định há mồm nói chuyện, ánh mắt lại thẳng thẳng, hắn hô thanh Ngụy ca, “Người xem, kia giống không giống như là.....”

Ngụy Tây trầm ánh mắt vọng qua đi.

Ra hẻm nhỏ, chính là cách vách bảy trung công trường.

Kia khóa che trời dưới cây cổ thụ, ngồi một cái cả người bao đến kín mít cô nương.

Ngụy Tây trầm nâng chạy bộ qua đi.

~

Đào Nhiễm nghe lén nhân gia nói chuyện vốn dĩ liền khẩn trương, còn không có nghe được cái gì mấu chốt tin tức, trước người liền đứng một đám người.

Nàng nâng lên đôi mắt, màu xám trong thế giới, Ngụy Tây trầm rũ mắt xem nàng.

Ở hắn phía sau, trừ bỏ Văn Khải cùng Lam Tấn, còn có mấy cái nhiêm hoàng mao hôi mao thiếu niên.

Đào Nhiễm: “.....” Nàng đây là đồ tám đời mốc a!

Nàng giả vờ bình tĩnh mà kéo kéo chính mình sa khăn, làm ra người mù sờ không khí mê mang động tác, đứng dậy chậm rì rì mà hướng bên cạnh đi.

Ngụy Tây trầm thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Tiểu ngu xuân.

Hắn cũng không vạch trần nàng, xem nàng trang. Đào Nhiễm vượt không khí hoàn mỹ mà tránh đi bọn họ này một đồng người.

Đi rồi vài bước, phía sau truyền đến Lam Tấn kinh thiên động địa tiếng cười: “Ngọa tào ha ha ha, Đào Nhiễm ngươi làm gì vậy đâu?”

Lam Tấn cười, hẳn phía sau các tiểu đệ vì cổ động đi theo cười.

Trong lúc nhất thời các thiếu niên hoặc trầm thấp, hoặc thô dạt tiếng nói, cười đến oanh oanh liệt liệt.

Đào Nhiễm đánh chết Lam Tấn tâm đều có!

Bọn họ nơi này động tĩnh như vậy đại, Giang Diệp cùng phó sáo lại không phải kẻ điếc, đặc biệt là “Đào Nhiễm” này hai chữ, quả thực là đất bằng một cái lồi.

Bọn họ đều vòng qua đại thụ, đi tới bên này.

Xám xịt kính râm ngoại, Đào Nhiễm đối thượng Giang Diệp kinh ngạc ánh mắt, hận không thể đào cái hầm ngầm đem chính mình chôn.

Này mẹ nó đều là chút cái gì phá sự nhi a.

Phó sáo nhìn nàng quái dị trang phần, cũng mở to hai mắt nhìn.

Đào Nhiễm xoay người liền muốn chạy.

Nàng thật sự quá chật vật, nghe lén bị phát hiện, vẫn là chính mình xấu nhất, sinh bệnh thời điểm.

Ngụy Tây trầm cong cong khoe môi.

Hắn đầu óc lung lay, trước mắt cảnh tượng hắn một đoán cơ bản liền cùng sự thật tám chín phần mười.

Hắn nhàn nhàn tiến lên vài bước, đuổi tay bắt được Đào Nhiễm sau cổ tử.

Đào Nhiễm hận không thể đá hắn mấy đá, nàng cắn răng nhỏ giọng nói: “Buông ra.”

Ngụy Tây trầm cong cong mặt mày, trong mắt toái quang có điểm lãnh: “Gặp cái gì a, nếu đều gặp giang đồng học, dù sao cũng phải chào hỏi một cái lại đi đi?”

Nàng không cần chào hỏi, không cần. Nàng muốn xấu hổ đã chết.

Ngụy Tây trầm đuổi tay kéo xuống nàng sa khăn, Đào Nhiễm còn không có tới kịp phản kháng, hắn lại tháo xuống nàng kính râm.

Nàng một đôi màu đỏ mắt to hoảng sợ lại phần nộ mà nhìn hắn.

Trước mắt thiếu niên đuổi tay bóp chặt nàng cằm, cong môi cười, đem nàng mặt hướng tới Giang Diệp phương hướng.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 20

Đào Nhiễm vẫn là cảm thấy không thoải mái, dứt khoát bất hòa hẳn đáp lời.

Tính tính nhặt tử, hẳn là lần đầu tiên nguyệt khảo xong rồi về sau, kỷ niệm ngày thành lập trường liền sẽ bắt đầu rồi.

Nàng ngẫm lại cái kia chính mình còn không có sờ nóng hồi di động liền tiếc nuối, nàng lặng lẽ hỏi Ngụy Tây trầm: “Uy, người có hay không cái gì biện pháp, có thể làm người thành tích trong thời gian ngắn đề cao, hoặc là khảo thí đột nhiên khảo rất khó?”

Ngụy Tây trầm nhướng mày: “Có a.”

Đào Nhiễm thật sợ hãi tiếp theo câu nói, cho người đổi một cái đầu óc liền thành.

Nàng lời lẽ chính đáng: “Trước nói hảo, gian lận không tính.”

Ngụy Tây trầm nói: “Ta giáo liền có thể.”

Đào Nhiễm nói: “Người tưởng bỏ, ta mới không cần người dạy.”

Ngụy Tây trầm lạnh lùng cười: “Người tưởng bỏ, thiên hạ liền không có ăn không trả tiền cơm trưa, người cầu ta ta đều không giáo.”

Đào Nhiễm nghĩ nghĩ chính mình ngày đó buổi sáng thế nhưng có thể làm vài đạo đề, cảm thấy Ngụy Tây trầm xác thật rất lợi hại. Nàng không

có gì cốt khí, chỉ do dự một chút: “Ta đây cầu xin người.”

“.....”

“Ta cho người mua kem.”

Ngụy Tây trầm thiếu chút nữa không bằng ngừng cười.

Kính râm che lại nàng hơn phân nửa khuôn mặt, lộ ở bên ngoài da thịt tuyết trắng, môi cũng đỏ bừng.

Hắn cong cong môi: “Ai muốn người bằng cô, người đáp ứng ta một điều kiện.”

Đào Nhiễm nói: “Không được quá phận.”

“Ân.”

“Vậy được rồi.” Đào Nhiễm nghĩ thầm, làm được đến nàng liền làm, làm không được nàng liền đổi ý. Nàng chỉ nghĩ lấy về chính mình di động, không nghĩ bồi thưởng chính mình mạng nhỏ.

Đoàn người đi rồi một hồi, tới rồi góc đường bida quán.

Bida quán mới khai trương, sinh ý tương đối quạnh quẽ.

Vừa đến nơi này, Lam Tấn đi đường đều là ngẩng đầu.

Đây là hắn ba đưa cho hắn quà sinh nhật, từ làm buôn bán góc độ tới nói, đoạn đường không tốt lắm. Nhưng chính mình mang theo bằng hữu tới chơi đặc biệt phương tiện, còn bị có mặt mũi.

Lam Tấn hô: “Đại gia tùy tiện chơi a, coi như là chính mình gia.”

Đào Nhiễm lần đầu tiên tới bida quán, nhìn cái gì đều tò mò.

Cái này bida quán không tính rất lớn, nhưng thiết bị đầy đủ mọi thứ.

Màu xanh lục trên mặt bàn, đã dọn xong bóng loáng banh vài nhiều màu. Nội bộ bố trí rất cao nhã, màu đen đại khí Âu thức giấy dán tường, mặt trên còn treo vài cái quốc tế thi đấu khung ảnh.

Đèn khám ở trên trần nhà, lúc này đúng là buồn bán thời gian, ánh đèn sáng trong.

Lam Tấn có tâm cấp Ngụy Tây trầm triển lãm hạ chính mình cầu kỹ, vì thế hỏi hẩn: “Ngụy ca, đánh cái gì?”

“Snow khắc.”

“Thành.”

Các thiếu niên đem áo khoác cởi.

Lam Tấn vốn dĩ liền không có mặc giáo phục, hẩn cởi áo khoác, bên trong là kiện màu đen áo sơmi.

Trong nhà vốn dĩ liền nhiệt, Ngụy Tây trầm cũng đem áo khoác cởi.

Không biết hẩn cái gì tâm tư, tóm lại trước mắt vẫn là ăn mặc giáo phục. Bên trong là kiện màu trắng áo sơmi, Ngụy Tây trầm vai rộng eo thon, Đào Nhiễm nhìn thoáng qua cũng dừng khai ánh mắt.

Nàng đột nhiên nhớ tới mới gặp cái kia hoàng hôn, Ngụy Tây trầm chạy bộ trở về, thiếu niên ngạch phát ướt, ánh mắt đen nhánh, khi đó hẩn còn ăn mặc ngắn tay, quần áo mướt mồ hôi dán ở trên người, thành thực nam nhân cảm giác ngược lại chiếm thượng phong.

Hai người bọn họ muốn thi đấu, Lam Tấn tiểu đệ tự nhiên đến cổ động, Văn Khải nhàn nhàn mà ở bên cạnh cao ghế nhỏ ngồi hạ, vì thế này một bàn vây quanh một đám người.

Đào Nhiễm đối với bida khái niệm cực kỳ dễ hiểu, chỉ biết phải dùng cột đem cầu đánh đi vào, còn lại đều là ngốc.

Bọn họ đánh một hồi lâu, Đào Nhiễm vẫn là không có thể nhìn ra môn đạo.

Chỉ nhìn đến cơ bản vẫn luôn là Ngụy Tây trầm ở đánh.

Thiếu niên khuôn mặt trầm tĩnh, gậy golf còn đầu ở xảo phần thượng ma ma, Ngụy Tây trầm cúi xuống thân mình.

Từ Đào Nhiễm góc độ, hắc tóc đen bạch y, ánh mắt bình tĩnh, ngón tay giá hảo, nhẹ nhàng một phát lực, quả cầu đỏ bị bạch cầu một va chạm liền đi vào.

Hắn trên người thậm chí còn mang theo vài phần lười biếng, xuống tay liền chút nào không lưu tình.

Không khí đều là an tĩnh.

Toàn bộ tập trung tinh thần xem hắn đánh.

Nếu là đây là trận bóng rổ, nhất định sẽ vang lên rất nhiều nữ sinh tiếng hét chói tai.

Đào Nhiễm hỏi Văn Khải: “Lam Tấn vì cái gì không đánh, bọn họ không phải ở thi đấu sao?”

Văn Khải không phúc hậu mà cười.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 21

Đào Nhiễm lắc đầu, Trình Tú Quyên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Bọn họ này đồng lứa người sợ tạo nghiệt, kia thiếu niên là bọn họ tự mình đi sứ men xanh tiếp, hiện giờ nói mặc kệ liên mặc kệ nhân gia, như thế nào đều không thể nào nói nổi.

Nhưng phản ứng lớn nhất lại là đào sóng lớn.

Hắn trực tiếp từ đứng lên: “Người nói cái gì?”

Đào Nhiễm kinh ngạc mà nhìn hắn một cái, lại lặp lại một lần: “Hắn nói hắn tưởng dọn đi ra ngoài trụ.”

“Không được, tuyệt đối không được! Mặc kệ thế nào, đều đến đem hắn lưu lại. Ngày mai các người liền mua điểm đồ vật, cùng ta cùng đi nhận lỗi!”

“Ba?”

Không chỉ có là Đào Nhiễm, liền Trình Tú Quyên đều kinh ngạc: “Người đây là.....”

Đào sóng lớn lúc này mới phản ứng lại đây chính mình thái độ quá kích, hắn ho khan vài tiếng: “Ta đáp ứng quá kia hài tử phụ thân, nhất định phải hảo hảo chiếu cố hắn, sự tình lần trước làm ta băn khoăn, là chúng ta xin lỗi hắn.”

Đào Nhiễm vẫn là cảm thấy đào sóng lớn thái độ hảo kỳ quái, nhưng đào sóng lớn không được các nàng lại truy vấn. Hẳn làm trong nhà trụ cột, nói chuyện vẫn là có trọng lượng, dặn dò Đào Nhiễm cùng Trình Tú Quyên về sau đều phải hảo hảo đối Ngụy Tây trầm.

Ngủ đến nửa đêm, ầm ầm có thể nghe được xe phát động thanh âm, cùng với cha mẹ nói chuyện thanh âm.

Đào Nhiễm khai đèn, nàng khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, Trình Tú Quyên gõ gõ nàng môn: “Vui sướng, nãi nãi té bị thương, ba mẹ hiện tại muốn đi một chuyến thành phố A, người một người ở nhà có thể chứ?”

Đào Nhiễm xuống giường mở cửa, Trình Tú Quyên làm nàng đem giày mặc tốt.

Đào Nhiễm giọng nói khô khốc, nãi nãi trọng nam khinh nữ không thích nàng, nhưng rốt cuộc là thân nhân, nàng lo lắng hỏi: “Nghiêm trọng sao? Ta và các người cùng đi được không?”

Trình Tú Quyên lắc lắc đầu: “Người cũng đừng đi, đôi mắt của người còn không có hảo, đừng lại trúng gió, không phải muốn khảo thí sao? Nãi nãi có tình huống như thế nào ta sẽ gọi điện thoại cho người nói. Ngày mai ta làm Trưởng mục tới bồi người, người hiện tại chính mình một người có thể chứ?”

Đào Nhiễm gật gật đầu, Trình Tú Quyên lúc này mới vội vã mà cùng đào sóng lớn đi rồi.

Đào Nhiễm nhìn mắt dạ quang đồng hồ, rạng sáng 1 giờ.

Nàng nhớ mong người nhà, tình liền rốt cuộc ngủ không được.

Giọng nói quá đau, hô hấp đều là nóng hầm hập, Đào Nhiễm chịu không nổi, dứt khoát lên uống nước.

Biệt thự trống rỗng, liền nàng một người, Đào Nhiễm nhát gan, sợ quý. Nàng tin tưởng trên đời không quý, nhưng chính là sợ.

Uống nước xong nàng lại lùi về ổ chăn, nhịn xuống dụi mắt xúc động, nàng lại đã ngủ.

Lại tỉnh lại chính là rạng sáng 3 giờ rưỡi.

Nàng là bị chột lạnh chột nhiệt thân thể cảm quan đánh thức, đặc biệt tưởng uống nước.

Đầu giường thủy không có, nàng khai đèn, đi xuống lầu đổ nước.

Biệt thự trong nháy mắt sáng ngời lên, rạng sáng 3 giờ rưỡi, khu biệt thự kiến ở trên núi, bóng cây lắc lư, âm trầm trầm.

Đào Nhiễm đầu óc hôn hôn trầm trầm.

Theo bản năng hô một tiếng mẹ, đáp lại nàng chỉ có hồi âm.

Nàng bị hư ảo hồi âm sợ tới mức một giật mình, tay run rẩy, nước sôi tràn ra tới, mu bàn tay nháy mắt bị phỏng một mảnh.

Nàng ở phát sốt, ngay từ đầu không cảm thấy đau, sau lại phản ứng lại đây, mới cảm thấy đau vô cùng.

Đào Nhiễm vội vàng chạy đến vòi nước phía dưới hướng.

Nước lạnh vọt hai mươi phút, tay không như vậy đau, đầu lại đau đến giống kim đâm.

Rời đi nguồn nước, tay liền nóng rát mà đau.

Nàng hô hấp nóng rực, từ hòm thuốc bên trong cầm nhiệt kế lượng nhiệt độ cơ thể.

Tuy rằng đôi mắt hoa, nhưng cái kia dây nhỏ rõ ràng nói cho nàng 39.6, đã sốt cao.

Nhà đột còn gặp mưa suốt đêm, hình dung từ trước đến nay chính là nàng loại này may mắn E.

Đôi mắt bị bệnh, tay bị phỏng, phát sốt, nói không chừng còn amidan nhiễm trùng.

Nàng cần thiết đi một chuyến bệnh viện, ba mẹ đã đi rồi hơn hai giờ, nàng hiện tại chỉ có thể tìm Trương mục.

Trong nhà có điện thoại bốn, nàng phiên đến Trương mục điện thoại cho nàng đánh qua đi. Điện thoại đô đô đô đã lâu cũng không ai tiếp, Đào Nhiễm chờ choáng váng đầu, suy sụp ngồi ở trên sofa.

Nàng giãy giụa ngồi dậy, đem điện thoại bốn đi phía trước phiên một tờ.

Điện thoại thực mau chuyển được.

Kia đầu thiếu niên trầm thấp tiếng nói còn có vài phần mất tiếng: “Uy?”

Đào Nhiễm sờ sờ chính mình nóng bỏng cái trán: “Ngụy Tây trầm, ta cảm thấy ta mau cầu mang theo.....”

~

Ngụy Tây trầm là chạy đi lên.

Bất luận là chung cư, vẫn là phía dưới dân trạch, đều kiến đến tương đối thiên, còn thuộc về khai phá khu.

Rạng sáng 3, 4 giờ căn bản không có khả năng đánh được đến xe.

Hắn ấn rất nhiều lần chuông cửa, bên trong cũng chưa phản ứng. Ngụy Tây trầm bực bội đến độ tưởng giữ cửa tặc, Đào Nhiễm lúc này mới chống cho hắn mở cửa.

Nàng hiện tại thật sự là khổ sở, vốn dĩ không rèn luyện thân thể tố chất liền không tốt, buổi chiều còn trúng gió chờ Giang Diệp, vừa mới lại ăn mặc áo ngủ dùng nước lạnh hướng mu bàn tay.

Đào Nhiễm lần đầu tiên xem Ngụy Tây trầm cảm thấy thân thiết.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 22

Nàng trong miệng cái kia tới rồi bên miệng “Mẹ” tự liền nuốt trở vào.

Sinh sôi bị dọa một cái giật mình, Đào Nhiễm nuốt nuốt nước miếng: “Ngụy, Ngụy Tây trầm.”

Ngụy Tây trầm cong lên môi: “Cuối cùng thanh tỉnh.”

Thật là đáng sợ, thế nhưng là Ngụy Tây trầm bối nàng xuống núi!

Lăn lộn một đại buổi tối, thiên đã tờ mờ sáng.

Ngụy Tây trầm cho nàng uy thủy, bị nàng sinh sôi khí một đường, hăn một đến không được, làm nàng hướng giường bệnh bên trong dịch một dịch.

Nàng sinh bệnh đầu óc xoay chuyển chậm, cũng nghe lời nói rất nhiều, hăn làm dịch nàng liền dịch.

Ngụy Tây trầm nằm ở nàng bên người, thiếu niên đôi tay giao điệp gối lên sau đầu, khép lại mắt.

Đào Nhiễm sửng sốt một hồi, đuổi tay đi đẩy hăn: “Ngụy Tây trầm, Ngụy Tây trầm.....”

Nàng giống đẩy ma con lừa con, kiên trì không ngừng còn kêu đến quá có tiết tấu, thiếu niên mở to mắt, nghiêng đầu xem nàng, trong mắt có

thể bắn ra dao nhỏ.

Nàng nâng lên kia chỉ bị phỏng tay, chỉ chỉ cách vách giường bệnh: “Nơi đó.....”

Ngụy Tây trầm lạnh lùng cười: “Nơi đó vừa mới đã chết cá nhân, mới nâng đi ra ngoài, thì thể còn mới mẻ đâu, người muốn hay không đi xem?”

Đào Nhiễm run lên: “Người hảo hảo ngủ.”

Thiếu niên lại nhắm hai mắt lại.

Đào Nhiễm biết hăn mệt mỏi, hăn lại không phải thiết làm, bởi nàng đi rồi như vậy đường xa, khẳng định sẽ mệt.

Hăn trên trán còn có rất nhiều mồ hôi.

Đào Nhiễm cảm thấy xem đến nàng cường bách chứng đều phạm vào.

Bên cạnh ngăn tủ thượng có sạch sẽ trườ giấy, nàng cầm một trương ra tới, cũng không dám kêu hăn, hăn tính tình như vậy hư. Một bàn tay đỡ được, một bàn tay còn cầm châm, nàng chỉ có thể lựa chọn dùng kia chỉ đỡ được tay, nhẹ nhàng cho hăn đem mồ hôi lau khô.

Nàng nhìn cuối cùng thuận mắt rất nhiều.

Hăn vẫn luôn không trợn mắt, ngủ đến thật mau a.

Ánh mắt lướt qua hăn nhìn về phía cách vách giường bệnh, nhớ tới Ngụy Tây trầm dùng lạnh lẽo ngữ điệu nói mới đã chết người, nàng liền cảm thấy phòng này cũng âm trầm trầm, Đào Nhiễm chạy nhanh nhắm mắt lại thần, mặc niệm “Ngài một đường đi hảo”.

Nàng vốn dĩ liền sinh bệnh, không một lát liền ngủ say.

Ngụy Tây trầm mở mắt ra đi xem nàng.

Gương mặt này, qua ba năm, dần dần nảy nở. Tính tình vẫn là kiêu, tính cách vẫn là xuẩn. Nàng đem hẳn đã quên, chính là lại không hoàn toàn quên.

Hắn phảng phất còn nhớ rõ nàng vênh váo tự đắc, giống chỉ khai bình khổng tước dường như đối hắn nói: “Tuy rằng người thanh âm khó nghe, tính tình táo bạo, chính là người là bọn họ trung lớn lên đẹp nhất, ta liền phải cùng người làm bằng hữu.”

Hắn nghĩ nghĩ nhin không được cười.

Ngụy Tây trầm duỗi tay thế nàng đem lộn xộn tóc ngắn đẩy ra, nói ra nói thực đáng sợ, ngữ điệu lại khó được ôn nhu.

“Liều xong liền chạy, ta giết người tin hay không?”

Bên người cô nường hơi thở nặng nề, ngủ ngon lành.

~

Đào Nhiễm ngày hôm sau cảm giác hảo rất nhiều, tỉnh lại phòng bệnh lại chỉ có nàng một người, một lát sau môn mở ra, Văn Khải đi đến.

“Người khá hơn chút nào không?”

Đào Nhiễm gật gật đầu: “Ngụy Tây trầm đâu?”

“Hắn có việc về nhà một chuyến.”

“Nga.”

Thấy Đào Nhiễm ngoan ngoan ngoan ngoan mà cũng không hỏi, Văn Khải có chút ngời không được: “Người liền không hiếu kỳ hắn về nhà làm

cái gì?”

“Kia hăn về nhà làm cái gì đâu?”

“..... Sửa sang lại hăn kia mấy quyển phá thư. Hăn muốn chuyển nhà.”

Đào Nhiễm mở to hai mắt nhìn, chuyển nhà? Vì cái gì vẫn là muốn chuyển nhà?

Văn Khải thanh thanh giọng nói, “Ngụy ca thực bảo bồi kia mấy quyển phá thư, người muốn nhìn một chút là cái gì thư sao?”

Hăn dùng sỏi xám dụ dỗ tiểu bạch thỏ ngữ khí: “Chúng ta đi xem đi.”

Đào Nhiễm trên tay gối đầu đã rút, nghe vậy cũng có chút tò mò. Nàng sinh bệnh hảo đến mau, ngày hôm sau lại có thể tung tăng nhảy nhót, chính là tay có điểm đau.

Hai người đi ra bệnh viện, đi Đào Nhiễm gia chân núi tòa nhà chung cư kia.

Trên ban công quần áo đã thu, Đào Nhiễm cùng Văn Khải cùng nhau lên lầu, Ngụy Tây trầm ở phòng tắm tắm rửa.

Hăn công nàng chạy hơn phân nửa đêm, trên người bị hăn tắm ướt một vòng.

Văn Khải gõ nửa ngày môn, Ngụy Tây trầm mới mặc tốt quần áo ra tới.

Hăn tóc còn ở tích thủy, nhìn đến Đào Nhiễm nhú nhú mày: “Người tới làm cái gì?”

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 23

“Uy, ngẩng đầu xem ta.”

Mặt nàng nhiệt độ vẫn luôn tiêu thăng, nâng lên hồng toàn bộ đôi mắt xem hắn: “Ta có bệnh.”

Cho nên người buông tha ta đi.

Ngụy Tây trầm phải bị nàng này phúc túng dạng cười đã chết.

Hắn biết nàng sợ hãi, những cái đó thư, tất cả đều là nàng trước kia dùng quá. Danh, thiếu nữ mạn, đều là Đào Nhiễm trước kia quyên đi ra ngoài, rải rác trần trọc tới rồi rất nhiều người trong tay, cuối cùng lại đều về tới hắn trong tay.

Đây là một loại đáng sợ tình cảm, không ngừng nàng sợ, chính hắn đều sợ.

“Cho nên.” Hắn nhìn nàng, “Ta muốn dọn đi rồi, tới, cười cùng ta nói tái kiến.”

Đào Nhiễm nở rộ một cái siêu cấp sáng ngời tươi cười, trong ánh mắt đều là sáng lấp lánh: “Ngụy Tây trầm tái kiến!”

“Người tưởng bỏ.” Ngụy Tây trầm khí cười, “Lão tử vừa mới chơi người, ta đột nhiên cảm thấy vẫn là không đi rồi tương đối hảo.”

Đào Nhiễm gian nan nói: “Ta đi có được hay không?”

Nàng thật sự là sợ, lông mi run lên run lên, nhìn hết sức đáng thương.

Hần khai ân nói: “Đi thôi.”

Ngụy Tây trầm cho nàng mở cửa, Đào Nhiễm cao hứng phấn chấn mà chạy đi ra ngoài.

Ngụy Tây trầm về tới bàn trà trước.

Nhìn mắt trên bàn mở ra 《Kiêu hãnh và định kiến》, hắn phiên đến số trang 165.

Thiếu nữ cầu bờ chữ viết viết: Hôm nay đôi đạt tây tiên sinh đôi mới, hẳn như vậy cao ngạo người, có thể cúi đầu lô, toàn tâm ái một người. Ta cảm thấy rất khó đến, nếu là có người như vậy yêu ta, ta đây gả cho hắn.

Nàng niên thiếu khi các loại kiều diễm thiếu nữ tình cảm, tất cả tại này đó trong sách, cùng với truyện tranh trung.

Nàng sẽ chính mình họa xứng đồ, cũng sẽ chính mình viết tùy bút.

Sau lại chậm rãi thành thực rất nhiều, này đó thư bị đề ở đáy hòm, theo những cái đó đã xuyên cũ quần áo, cùng nhau gửi cho yêu cầu trợ giúp bạn cùng lứa tuổi.

Nàng đã sớm đã quên năm đó tinh tế tình ý, có lẽ chỉ có hắn một người thế nàng nhớ rõ.

~

Tới rồi mười tháng mạt, Đào Nhiễm bệnh rớt cuộc hảo toàn.

Nàng lại tung tăng nhảy nhót mà về tới trường học.

Chuyện thứ nhất chính là dọn cái bàn, lại cùng Đoàn Phân Phương ngồi cùng nhau.

Lam Tấn cũng dọn cái bàn, chạy tới cùng Ngụy Tây trầm làm ngồi cùng bàn, chủ nhiệm lớp còn chưa nói hẳn, chính hẳn nghiêm túc mà giải thích: “Ta phải hướng Ngụy đồng học học tập, đem thành tích đề cao đi lên, tương lai khảo một cái hảo đại học, vì xã hội chủ nghĩa xây dựng làm cống hiến.”

Trần lão sư nghe được trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng rất là tán thưởng: “Hảo!”

Ngồi ở phía trước Đào Nhiễm cùng Đoàn Phân Phương cả người đều không tốt.

Phảng phất phía sau là hai tòa núi lớn, không cao hừng liên như vậy một áp, các nàng toàn bộ đều phải xong đời.

Đào Nhiễm vô pháp lừa mình dối người, ngày đó ở Ngụy Tây trầm gia nhìn đến đồ vật như thế nào đều không thể quên được. Nhưng mà nàng còn không có từ “Quá đáng sợ” loại này cảm xúc trung đi ra, phải biết Ngụy Tây trầm đã dọn đi rồi.

Dọn tới rồi trường học phụ cận trụ.

Đào sóng lớn từ thành phố A trở về về sau, quần áo cũng chưa đổi liền đi tìm hẳn.

Ngụy Tây trầm chỉ khách khí mà đem chìa khóa trả lại cho hẳn.

Hẳn cự tuyệt dựa vào Đào gia.

Chuyện này làm đào sóng lớn đã phát vài thiên tính tình.

Nhưng cuối cùng vẫn là không giải quyết được gì.

Đào sóng lớn lặng lẽ đi tìm Đào Nhiễm, hăn nói: “Vui sướng a, người ở trường học muốn nhiều trợ giúp Ngụy Tây trầm một chút, hăn rất không dễ dàng.”

Đào Nhiễm hận không thể lắc lắc chính mình lão ba, làm hăn đi kêu Ngụy Tây trầm buông tha nàng, nàng cũng rất không dễ dàng.

Nhưng mà tới rồi bên miệng, nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ứng một cái nga.

Đào sóng lớn cũng không bạc đãi nàng, hăn còn cho nàng phát phúc lợi: “Người đối hăn hảo một chút, ba ba lại cho người mua một cái di động, lúc này tàng hảo, đừng làm cho mẹ người thấy.”

Đào Nhiễm hưng phấn mà gật gật đầu, hành hành hành!

Ngày hôm sau nàng đi trường học, liền đem chính mình khoai lát đưa qua.

Nàng không bỏ được đệ một bao, chính mình cùm cụp cùm cụp ăn hơn phân nửa, mới hỏi Ngụy Tây trầm ăn không ăn.

Xếp sau thiếu niên ở làm bài tập, nhìn thoáng qua khoe miệng nàng khoai lát tiết, trầm mặc sau một lúc lâu, mới phun ra một cái không tự.

Đào Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, lấy về đi tiếp tục cùng Đoạn Phân Phương chia sẻ.

Muốn nguyệt khảo, lớp học nghiêm nhiên chia làm vài loại bầu không khí.

Hàng phía trước mỗi ngày đang xem thư, trung gian ngẫu nhiên xem cái thư, xếp sau..... Mỗi ngày đều ở ăn tết.

Chỉ cần lá gan đại, một vòng bảy ngày giả.

Ngụy Tây trăm cùng bọn họ không giống nhau, hẳn sẽ đọc sách.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 24

Học tử trả lời nàng: “Như thế không cần, người niệm một chút cuối cùng cảnh tượng diễn luyện đi.”

Như vậy khai tiểu tảo hành vi, làm chung thiện lại mắt trợn trắng.

Đào Nhiễm chiếu bản thảo niệm, nàng xác thật không có gì kinh nghiệm, nhưng lớn lên đẹp, ăn mặc cũng xinh đẹp, thanh âm lại kiều lại giòn, nghe tới thực thoải mái.

Học tử gật gật đầu, nhưng thật ra ngoài ý muốn có điểm vừa lòng.

Nàng hỏi Đào Nhiễm: “Còn có năm ngày thời gian, có thể bồi dưỡng dài từ sao?”

Đỉnh chung thiện bất hữu thiện ánh mắt, Đào Nhiễm đỉnh đỉnh ngực: “Có thể!” Thua người không thua trận, không tranh màn thầu tranh khẩu khí.

Học tử bị chọc cười: “Kia vất vả người, Đào Nhiễm đồng học.”

Bản thảo đã sớm lệnh người viết hảo, chỉ cần chọn lựa hảo người chủ trì là được.

Đào Nhiễm có chút nghi hoặc: “Ba cái người chủ trì sao?”

Học tử lắc đầu: “Không phải a, bốn cái.” Nàng cũng có chút nghi hoặc, “Người không biết ai tiến cử người tới sao?”

Đào Nhiễm vừa muốn lắc đầu, liền thấy ngoài cửa sổ đi tới thiếu niên.

Nàng lời nói ghen trở về, là Ngụy Tây trầm?

Chung thiên không nhin xuống, lại ra tiếng dỗi nàng cái này hàng không bình: “Đã định người chủ trì chỉ có Ngụy Tây trầm, nhưng hân cái giá đại sao, còn phải mang một cái.”

Thiếu niên bước chân đã bước vào phòng học, hân không chút để ý mà nâng nâng mắt: “Người có ý kiến?”

Hân áo khoác đáp nơi tay trên cánh tay, trên mặt biểu tình tuy rằng không chút để ý, nhưng là khí tràng thực đáng sợ, chung thiên trong lúc nhất thời không dám nói tiếp nữa.

Cao tam học tử hoà giải: “Hảo hảo, đại gia đừng cãi cọ. Chủ trì sẽ cho đại gia phát tiền thưởng, đây là đặc thù phúc lợi đâu, kế tiếp mấy ngày còn muốn cùng nhau công tác, đại gia hảo hảo ở chung a.”

Tiền thưởng? Đào Nhiễm chớp chớp mắt, lặng lẽ nhìn về phía Ngụy Tây trầm.

Nàng nhưng thật ra không sao cả, nàng tiền tiêu vật đủ mua đồ ăn vặt cùng truyện tranh bốn. Nhưng nàng biết Ngụy Tây trầm không được.

Như ba ba theo như lời, hân cự tuyệt Đào gia giúp đỡ, hiện giờ còn chính mình đi ra ngoài thuê nhà trụ, hân từ đâu ra tiền đâu?

Là Đào gia đem hân từ sứ men xanh mang lại đây, hiện giờ lại làm hân một người ở Cẩm Thành giao tranh.

Càng nghĩ càng cảm thấy hân thật là quá thảm.

Nhưng là nếu là hãn phát đạt, nên Đào gia xong đời, Đào Nhiễm lại run lên. Nàng người này vô tâm gan, nghĩ thầm vẫn là hãn thảm tương đối hảo.

Ít nhất Đào gia sẽ không nghĩ giết chết hãn, hãn chính là một giây có thể bóp chết nàng.

Đào Nhiễm nghĩ đến muốn cùng Ngụy Tây trầm cùng nhau liền có điểm tương đối ý, nhưng là đáp ứng rồi sự lại đến làm được, nàng căng da đầu tiếp nhận kia phân chủ trì bản thảo.

Mặt trên ghi rõ ABCD, phân biệt là Ngụy Tây trầm, Đào Nhiễm, quan lỗi, cùng chung thiên nhân vật.

Chủ trì bản thảo chuẩn bị đầy đủ, mỗi người lời kịch còn tiêu đỏ.

Học tử là tổ chức bộ, nàng công lên cặp sách: “Chúng ta đi trước lạ, các người tan học về sau liền tới nơi này luyện tập đi. Học Sinh Hội cho các người chuẩn bị lễ phục, văn nghệ bộ đến lúc đó sẽ đến cùng các người bàn bạc.”

Vài người lục tục đi ra ngoài, chỉ còn bọn họ bốn cái đứng ở trong phòng học.

Quan lỗi tính tình tương đối ôn hòa: “Chúng ta trước tới luyện tập một lần đi?”

Không ai có ý kiến, cứ như vậy bắt đầu.

Ngụy Tây trầm đem một sự kiện đương công tác thời điểm, hiệu quả nhưng thật ra cực kỳ mà hảo, hãn không khó xử bất luận kẻ nào, thanh âm mát lạnh dễ nghe, trách không được trường học sẽ thỉnh hãn tới chủ trì.

Nhất gian nan ngược lại là Đào Nhiễm.

Nàng tiếng phổ thông tiêu chuẩn, nhưng ánh mắt không hảo sử, thường xuyên niệm sai, đem chung thiên mặt đều khí thanh. Đào Nhiễm vội vàng xấu hổ mà xin lỗi, hạ quyết tâm trở về niệm nó cái một trăm biến.

Luyện tập xong đã tiếp cận 7 giờ.

Đào Nhiễm cùng Ngụy Tây trầm đi đến cuối cùng, nàng xem Ngụy Tây trầm queo vào mới phản ứng lại đây, hiện giờ bọn họ hai người bất đồng lộ.

Đào Nhiễm vài bước chạy tới, vẫn là cảm thấy hần hảo thảm: “Nếu không người trở về trụ đi.”

Hần như vậy cao ngạo người, một chút đều không thua đạt tây tiên sinh, nhưng hôm nay vì tiền thưởng khom lưng, hần như thế nào như vậy thảm a.

Ngụy Tây trầm nhìn nàng một cái, kia cô nương xem hần ánh mắt cùng ven đường lưu lạc tiểu cầu đường như.

Hần bị khí vui vẻ.

Nàng có dám hay không trường điểm tâm. Không dài tâm cũng trường điểm đầu óc được chưa?

Hần nhìn cặp kia thanh triệt mắt to, chậm rì rì mà đọc từng chữ: “《 lục đầu hồi an ni trung 》”, kia xấu tự viết nói, an ni có lý tưởng, ta cũng có, ta tưởng có một ngày trạm đi học giáo cái kia sân khấu. Trừ bỏ tiểu học năm nhất đeo khăn quàng đỏ, liên rớt cuộc không đi qua, làm ta thắng cái kỳ đều thành a.”

“.....” Đào Nhiễm ngây người một cái chớp mắt, xấu hổ đến hận không thể đào cái động đem chính mình chôn.

Nàng khi còn nhỏ đích xác khát khao quá trạm thượng sân khấu.

Nhưng là khiêu vũ tứ chi không phối hợp, ca hát luôn xướng chạy điều, tính cách cùng con khỉ quậy đường như, cũng ngồi không được học dương cầm. Sau lại đã chết tâm, liền không lại tiểu tưởng cái gì kinh tài tuyệt điểm nhất mình kinh nhân, như vậy tâm sự đã sớm quên mất.

Hiện giờ bị người dùng cùng loại hôm nay thời tiết thật tốt bình đạm ngữ khí nói ra, nàng xấu hổ đến hận không thể che lại Ngụy Tây trầm miệng.

Ngụy Tây trầm cong lên môi: “Ai, Đào Nhiễm.”

Nàng lỗ tai đều đỏ, giả vờ siêu cấp hung mà trừng hăn.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐẦU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 25

Đào Nhiễm nguyên bản còn không khẩn trương, hiện tại lại đột nhiên khẩn trương lên.

Nàng lời kịch đều bối xuống dưới, thật sợ đến lúc đó khẩn trương liền cái gì đều đã quên.

Dựa theo lưu trình, buổi chiều tan học còn muốn đi thí lễ phục.

Tan học tiếng chuông vang lên về sau, Ngụy Tây trầm vẫn luôn không nhúc nhích, Đào Nhiễm liên tính toán chính mình một người lạng lẽ chạy. Nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua, thiếu niên ngồi ở cuối cùng một loạt, ở không chút để ý mà chuyển bút.

Hắn trên bàn còn một đồng kỳ quái tiếng Anh văn kiện.

Đào Nhiễm bối hảo cặp sách đi ra ngoài, chỗ rẽ chỗ thấy được tám ban ban hoa văn nhụy.

Nàng hóa trang điểm nhẹ, vốn dĩ liền xinh đẹp khuôn mặt nhìn càng thoát trần, ánh mắt ở hướng tam ban trong phòng học mặt xem.

Lúc này thả học có trong chốc lát, trong phòng học dư lại tới người không nhiều lắm, Đào Nhiễm theo nàng ánh mắt, liền thấy được hàng sau cùng Ngụy Tây trầm.

Nàng tưởng nàng biết văn nhụy là tới làm cái gì.

Đào Nhiễm nguyên bản đã đi xuống lầu, sau lại đi đến nửa đường nhớ tới không mang chính mình kia phân chủ trì bản thảo, lại căng da đầu đi vòng vào đi lên.

Như vậy lẫn lộn, chỉnh đốn đại lâu đã cơ bản đi được không sai biệt lắm.

Đào Nhiễm đi lên, vừa lúc nhìn đến trong phòng học mặt văn nhụy cùng Ngụy Tây trầm thân ảnh.

Văn nhụy đỏ mặt đang nói cái gì, Ngụy Tây trầm ngồi, vẫn luôn không đứng dậy.

Hắn không có gì biểu tình, giáo phục vẫn hai vòng, lộ ra rắn chắc cánh tay.

Văn nhụy lấy hết can đảm: “Người có thể làm ta bạn trai sao?”

Ngụy Tây trầm nâng lên đôi mắt, ánh mắt có thể đạt được chỗ, nhìn đến cửa Đào Nhiễm, hấn cong cong khóe môi: “Không thể.”

Văn nhụy có điểm khó có thể tiếp thu: “Vì cái gì?”

Ngụy Tây trầm nhìn Đào Nhiễm phương hướng, ngón tay gõ gõ mặt bàn, có vẻ có vài phần không chú ý, hắn nói: “Đâu ra như vậy nhiều vì cái gì.”

Văn nhụy hồng vành mắt chạy, nhìn đến cửa Đào Nhiễm, còn hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái.

Đào Nhiễm vẻ mặt mờ mịt, nàng gần nhất chiêu ai chọc ai?

Nàng tiến vào cầm chủ trì bản thảo, Ngụy Tây trầm cùng nàng cùng nhau đi, hai người đều phải đi thử lễ phục.

Dọc theo đường đi ai cũng không nói chuyện.

Bọn họ hai cái đi đến văn, tề lỗi cùng chung thiện đã thử qua quần áo.

Trường học tổng cộng chuẩn bị bốn bộ quần áo, liền tính không thích hợp cũng chỉ có thể tạm chấp nhận một chút, mỗi kiện quần áo hộp thương đều tiêu tên.

Ngụy Tây trầm cầm quần áo liền đi rồi, hắn xem cũng chưa xem, phảng phất làm hắn xuyên cái bao tải đều không sao cả.

Nhưng Đào Nhiễm cầm hộp mới phát hiện không thích hợp, dư lại cái kia hộp viết chung thiện tên!

Đào Nhiễm hỏi văn nghệ bộ tiểu học muội: “Vì cái gì sẽ là chung thiện nha? Ta quần áo đâu?”

Tiểu học muội sắc mặt không quá đẹp: “Thực xin lỗi a học tỷ, vừa mới chung thiện học tỷ nói nàng kia kiện không hợp thân, quá lớn, nàng căng không đứng dậy, liền cùng người thay đổi. Người kia kiện nàng ăn mặc chính thích hợp. Ta cảm không xuống dưới, nàng cầm quần áo liền đi rồi.”

Đào Nhiễm nguyên bản kia kiện quần áo là nghịch ngợm vàng nhạt sắc, nhìn thanh xuân lại hoạt bát.

Đào Nhiễm có chút vô ngữ, mở ra trước mặt chung thiện hộp.

Một bộ màu đỏ mạt ngực lễ phục.

Hồng diễm diễm, lộ ra vài phần diễm tục.

“.....”

“Đào Nhiễm học tỷ, hiện tại làm sao bây giờ a?” Văn nghệ bộ học muội cũng là lần đầu tiên làm loại này hoạt động, so Đào Nhiễm đều cấp.

Đào Nhiễm có chút không đành lòng, áp xuống trong lòng hỏa khí: “Không có việc gì, người đừng vội, ta trước thử xem.”

Cách vách có văn nghệ bộ phòng thử đồ, này bộ lễ phục là phía sau lưng khóa kéo thức.

Đào Nhiễm kéo khóa kéo như thế nào đều kéo không đi lên.

“.....” Quá nhỏ ngọ tào! Chung thiên ngại đại quần áo nàng ăn mặc thế nhưng nhỏ, đây là cỡ nào ác ý thế giới.

Đào Nhiễm hít sâu một hơi, vẫn là không kéo lên đi.

Nàng dò ra một cái đầu, nhỏ giọng tiếp đón bên ngoài thấp thỏm bất an học muội: “Người có thể giúp ta kéo một chút khóa kéo sao?”

“Tốt.” Học muội tiến vào giúp nàng kéo khóa kéo.

Hai người lẫn lộn một hồi lâu rốt cuộc kéo lên đi.

Đào Nhiễm quay đầu lại mới phát hiện học muội mặt đặc biệt hồng.

“Người đừng cười a, ta là không quá gầy.”

Học muội nhỏ giọng nói: “Tạp ngực nơi đó.”

“.....” Đào Nhiễm cũng có chút xấu hổ.....

Đào Nhiễm đi đến trước gương.

Nói thật, nàng nguyên bản là không ôm hy vọng, nhưng hôm nay này quần áo hiệu quả thế nhưng cực kỳ mà hảo.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 26

Không khí phảng phất an tĩnh một cái chớp mắt.

Bên người thiếu niên không nhanh không chậm mà tiếp nàng từ, hắc thanh âm vững vàng bình tĩnh, không có một tia tạm dừng, lời kịch cũng toàn bộ không sai.

Nàng đứng ở hắc bên người, giống chỉ sắp bị rút mao hạ nôi chim cú nhỏ, bảo vệ quần áo của mình không cần đi xuống rớt.

Thằng đến hắc nói xong cuối cùng một chữ, ánh đèn lại tắt đi xuống.

Đào Nhiễm trốn cũng dường như sau này dài chạy.

Hậu trường ánh đèn thiên ám, nàng hoảng không chọn lộ, chính mình yên lặng hướng góc trốn.

Ngụy Tây trầm không hé răng, đi đến nàng trước mặt.

Đào Nhiễm nâng lên đôi mắt, gương mặt hoàn toàn đỏ bừng.

Hắc bình tĩnh vô cùng: “Ta nghe được nứt bạch thanh.”

“.....” Nàng hảo tưởng đem chính mình giấu đi a.

Hắc trong mắt mang theo ba phần ý cười, ngữ điệu hơi hơi giơ lên: “Ai, người quần áo phá?”

Đào Nhiễm phải bị này hỗn trưởng tức chết rồi, nàng gắt gao kẹp chặt quần áo, sợ thật ngã xuống.

Hiện tại làm sao bây giờ a?

Lại quá mười tới phút, nàng lại đến đi chủ trì, nhưng mà hiện tại cái này động nhất động đều xấu hổ trạng thái, làm nàng hoảng đến không được.

Ngụy Tây trầm khom lưng xem nàng, cười đến có chút hư: “Người làm ta thân một chút, ta liền giúp người thế nào?”

Chẳng ra gì! Hắn như thế nào như vậy sắc tình a!

Ngụy Tây trầm lười đến cùng nàng trang, hắn trên người vốn dĩ liền mang theo vài phần dã, thấy nàng lại then lại giận ngược lại cảm thấy đáng yêu. Hắn vốn dĩ cũng không phải cái gì người tốt, liền chậm rãi cùng nàng ma.

Nàng dựa vào góc, hai tay giao nhau, cứng đờ mà dẫn theo quần áo của mình.

Tiết mục nhạc khúc thanh tạm dừng nháy mắt, nên chung thiên cùng tề lỗi lên đài.

Bọn họ đều rõ ràng, nàng chỉ có lập tức làm quyết định.

Hoặc là ở toàn giáo trước mặt xấu mặt rớt lễ phục, hoặc là cầu hắn hỗ trợ.

Nàng trong mắt hàm nước mắt, Ngụy Tây trầm hảo đáng giận a, nàng hận hắn.

“Tuyển cái nào? Ân?”

Nàng hướng góc rụt rụt, gương mặt hồng thấu, thanh âm thấp đến nghe không thấy: “Cho người thân một chút.”

Chương 20 bớt

Chung thiên cùng tề lỗi còn ở trên đài, microphone thanh âm từ sân khấu phía trước truyền tới hậu trường.

Đào Nhiễm chỉ có năm phút đồng hồ thời gian, nàng nghĩ kỹ rồi, hân thân nàng liền tay mắt lạnh lẽo mà chắn. Dù sao cũng chưa nói thân nơi nào, thân đến nàng mu bàn tay cũng coi như thân, nàng mới không tính quýt nợ. Nàng nhưng thật ra tò mò Ngụy Tây trầm như thế nào giúp nàng đem quần áo chuẩn bị cho tốt.

Đào Nhiễm ứng, Ngụy Tây trầm tâm tình thực hảo, hân từ trong túi lấy ra di động, cấp Văn Khải gọi điện thoại.

“Mua một hộp khóa châm lại đây.”

Không trong chốc lát chung thiên cùng tề lỗi đã trở lại, thấy Đào Nhiễm còn ở góc khóa, thân thể hơn phân nửa đều bị Ngụy Tây trầm chắn. Tề lỗi hỏi: “Đào Nhiễm, người làm sao vậy?”

Đào Nhiễm lúc này thật sự hận không thể ẩn thân, nàng nâng lên đôi mắt, Ngụy Tây trầm đang cười, tựa hồ muốn nghe xem nàng như thế nào đáp.

“Không có việc gì.” Nàng nhỏ giọng nói, nguyên nhân khẳng định không thể nói, quá mất mặt.

Hậu trường vô che đậy, chỉ có góc rử một cái màu đỏ sậm lựa bố, Ngụy Tây trầm kéo qua tới, đem nàng khóa lại bên trong.

Nàng chỉ lộ một trượng trắng nõn kiều mỹ mặt ở bên ngoài, dùng dò hỏi ánh mắt nhìn Ngụy Tây trầm.

Mặc dù Văn Khải đi mua khóa châm, cũng không kịp ở vài phút nội chạy tới a.

Đào Nhiễm có vài phần hoảng hốt.

Sân khấu thượng đang ở biểu diễn tiểu phẩm.

Năm phút đồng hồ sau đúng giờ kết thúc, Ngụy Tây trầm một người thượng đài.

Đào Nhiễm kéo chặt quần áo, nghiêng tai đi nghe.

Thiếu niên thanh âm dễ nghe về dễ nghe, nhưng đương không nhìn hẳn khi, nghe tới thực lạnh nhạt, không có một tia vui mừng hương vị, phảng phất chỉ là ở công thức hoá mà niệm lời kịch.

Hắn đem chính hắn kia bộ phận nói, vô phòng bàn bạc nói thuộc về Đào Nhiễm một bộ phận.

Không chỉ có là Đào Nhiễm kinh ngạc, chung thiên cùng tề lỗi cũng gây đại.

Chung thiên sắc mặt cổ quái mà nhìn về phía Đào Nhiễm: “Hắn thế nhưng đem người lời kịch cũng bối.” Đều là nữ sinh, nàng ánh mắt chưa nói tới nửa điểm thân thiện. Chung thiên rõ ràng thật sự, Ngụy Tây trầm nếu đem Đào Nhiễm lời kịch bối, như vậy cho dù Đào Nhiễm ở trên sân khấu quên từ, hắn cũng có thể bình tĩnh mà tiếp được đi.

Loại này hành vi rõ ràng đang nói tưởng thảo nàng niềm vui.

Đào Nhiễm sắc mặt trắng bạch.

Nàng trong lòng có vài phần mờ mịt, phía trước nhìn đến chính mình trước kia đọc quá thư, còn có thể thuyết phục chính mình Ngụy Tây trầm chỉ là đang làm âm mưu. Hiện giờ loại này chi tiết, nếu không có hôm nay đường rẽ, hẳn rất có thể bạch bối.

Hắn có lẽ..... Là thật sự thích nàng.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 27

Ngụy Tây trầm cười nhẹ một tiếng, đè lại nàng bả vai.

Đào Nhiễm vừa muốn mắng hăn tử biến thái, phía sau lưng con bướm cốt địa phương, một chút ẩm áp thấm ướt truyền tới.

Nàng ngốc một cái chớp mắt.

Ngụy Tây trầm hăn.....

Trên mặt nàng nhanh chóng nhiễm hồng nhạt, lan tràn đến lỗ tai.

Nàng xoay người, xấu hổ đến đập hăn một chân: “Người đang làm cái gì?”

Kia một chân đá đến vũng chắc, trực tiếp ở hăn màu đen quần tây thượng rơi xuống màu xám dấu vết.

Hăn cười đến có điểm bỉ: “Người nói ta đang làm cái gì?” Lại hồn không thềm để ý nàng cho hăn kia một chân.

“Thân người a.” Hăn tay đã thu trở về, cầm ở túi quần, “Còn liếm hạ.”

Đào Nhiễm vừa xấu hổ lại vừa tức giận, ngàn vạn cái mắng hăn từ ngữ ở trong đầu mặt nhảy qua đi, cuối cùng xuất khẩu, lại là đáng thương vô cùng một câu: “Người vẫn là cái học sinh, yêu sớm là không đúng, tưởng..... Tưởng loại chuyện này cũng là không đúng.”

Ngụy Tây trầm cái này không nhin xuống, cười đến lồng ngực khẽ run.

Đào Nhiễm không biết hắn đang cười cái gì, mặt nàng gấp đến độ càng đỏ.

Âm u hém nhỏ, ần ần còn có thể nghe được đại lễ đường đàn sáo thanh. Đào Nhiễm lúc này cũng không thềm nhìn tới hắn, trực tiếp xoay người chạy.

Nàng không bao giờ tưởng để ý đến hắn! Hắn như thế nào như vậy sắc!

Đẩy ra cửa hông, vừa vặn nhìn đến tường đi ra ngoài tề lỗi, hắn thấy Đào Nhiễm trở về, vội vàng giải thích: “Cái này tiết mục mau xong rồi, nên các người lên đài. Ngụy Tây trầm đâu?”

Đào Nhiễm nhấp môi không hé răng, bỏ qua hắn bên cạnh liền hướng sân khấu màn che chỗ đi.

Tề lỗi vừa định đi ra ngoài tìm tây trầm, hắn nhưng không cái kia bản lĩnh thay thế Ngụy Tây trầm lâm thời bối lời kịch. Còn không có ra cửa, cửa ánh sáng bị ngăn trở, Ngụy Tây trầm trạm cửa, quần tây trên đùi một cái hôi dấu vết.

Hắn biểu tình không chút để ý, cũng không thềm nhìn tới tề lỗi, cũng đi theo hướng màn che địa phương đi.

Tề lỗi: “.....”

~

Kỷ niệm ngày thành lập trường biểu diễn đại hội muốn vẫn luôn chạy đến buổi chiều hai điểm.

Tuy nói long trọng, nhưng cũng có rất lớn một bộ phận người không hảo quá.

Bởi vì giữa trưa rất nhiều người vô pháp ăn cơm trưa.

Bọn học sinh còn hảo, chính mình bồi bao, bên trong có thể phóng bánh mì sữa bò cùng đồ ăn vặt, chỉ cần hương vị không nặng, liền có thể biên xem biểu diễn vừa ăn.

Nhưng người chủ trì sáng sớm liền hoá trang cùng lẫn lộn, cũng không ba lô tới, cho nên cơm trưa chỉ có thể nhảy quá.

Hàng phía trước quan khán lãnh đạo vì tự thân hình tượng, cũng phải nhin.

Tổng không thể ở toàn giáo sư sinh trước mặt lấy cái bánh mì ra tới gặm đi?

Đào Nhiễm không ăn cơm sáng liền chạy đến trường học tới.

Nàng 5 giờ rời giường thời điểm Trương mục còn không có tới nhà nàng nấu cơm, không có làm MC kinh nghiệm, nàng cũng không trước tiên chuẩn bị ăn.

Lúc này nàng đặc biệt đói.

Đào Nhiễm từ trước đến nay ăn uống hảo, nàng có thể ăn, cũng thích ăn. Làm MC là cái đặc biệt hao phí trí nhớ sống, 12 giờ thời điểm, nàng đã đói đến có điểm choáng váng.

Hậu trường kế tiếp muốn khiêu vũ mấy nữ sinh, ăn mặc vũ đạo trang phục ở ăn thái phi đường.

Đào Nhiễm khắc chế không cho chính mình ánh mắt hướng bên kia ngó.

Trong đó một người nữ sinh đột nhiên đi tới, hỏi Ngụy Tây trầm:
“Người ăn sao?”

Nàng trong mắt lượng lượng, ai nấy đều thấy được đối Ngụy Tây trầm cảm thấy hứng thú.

Ngụy Tây trầm ngồi ở ghế trên, hai chân giao điệp, đại gia đường như:
“Đừng phiền ta, lẩn.”

Ngữ khí một chút cũng không tốt, nữ sinh bạch mặt đi rồi.

Nàng khả năng không nghĩ tới này nam sinh như vậy không thân sĩ, thông thường loại tình huống này, chẳng sợ không ăn, cũng sẽ cười ôn hòa mà nói cảm ơn.

Đào Nhiễm ánh mắt đảo qua kia đường, nghĩ thầm cho ta ta liền ăn.

Nhưng mà các nàng không ai có cùng nàng chia sẻ ý tứ.

Nàng đói, sợ chính mình bụng vang lên. Nàng thậm chí suy nghĩ, chung thiện vì cái gì như vậy bình tĩnh đâu, nàng không đói bụng sao?

Này tổ nữ sinh đi rồi về sau, tới một khác đội nữ sinh.

Đào Nhiễm xem qua đi, là phó sáo các nàng.

Cách vách tam trung tiết mục.

Kêu 《 giải ngữ hoa 》 , một cái nghe nói thực kinh diễm tiết mục.

Phó sáo hôm nay cũng thật xinh đẹp, nàng đi ở mặt sau cùng, tầm mắt đảo qua Đào Nhiễm, lộ ra một mặt cười.

Rất có thâm ý.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 28

Không ngừng là học sinh ở suy đoán Ngụy Tây trầm gia cảnh, có gia trưởng cũng thở dài nói: “Đây là cái kia đệ nhất danh sao? Nhà hãn trường như thế nào không tới a, ta nhi tử khảo kém như vậy đều tới.”

Hãn quan thượng đệ nhất thù vinh, lại thành người khác trong mắt tò mò hay là khinh thường đối tượng.

Năm rồi trước nay không xuất hiện quá loại tình huống này tình huống, trần chí mới vừa quản gia trường niệm xong một lần, lại giơ lên thanh âm hỏi Ngụy Tây trầm: “Nhà của người trường là có chuyện gì sao?” Bởi vì Ngụy Tây trầm nghịch thiên thành tích, cho nên hãn ngữ điệu rất ôn hòa.

Bên ngoài hạ mưa nhỏ.

Mưa bụi phiêu ở Ngụy Tây trầm trên mặt, ở mọi người nhìn chăm chú trong ánh mắt, hãn đi vào phòng học.

Đào Nhiễm nâng lên đôi mắt xem qua đi, trên mặt hãn biểu tình xưng được với lãnh đạm.

Chung quanh người ánh mắt lại là đồng tình.

Nàng đột nhiên có điểm khổ sở.

Nhớ tới buổi nàng xuống núi Ngự Tây trâm, hẳn cho rằng nàng đã quên, thực tế nàng đều nhớ kỹ. Nhớ rõ đêm đó đèn đường trực thứ thấp sáng, trong bụi cỏ có rất nhỏ côn trùng kêu vang, hẳn công nàng đi rồi rất xa lộ, mồ hôi thấm ướt hẳn quần áo, nàng thần trí mơ hồ mà hương hẳn làm nũng.

Đào Nhiễm nhìn thoáng qua Trình Tú Quyên, có loại xúc động.....

Ngự Tây trâm mới nói cái “Ta” tự, Đào Nhiễm đi qua, ngồi ở hẳn vị trí thượng.

Bên cạnh là Lam Hải Dương cùng Lam Tấn mẫu thân, năng màu vàng tóc quần, hóa nùng trang, liền kèm đem kính ngọc viết ở trên mặt.

Trần chí mới vừa: “.....”

Ngự Tây trâm: “.....”

Trình Tú Quyên hận không thể dùng ngón tay chọc một chút chính mình cái kia đầu óc không thanh tỉnh khuê nữ, nàng làm gì vậy? Điên rồi sao? Cái kia là gia trưởng tịch, mặc dù không ngồi gia trưởng, cũng muốn ngồi người nhà.

Ở mọi người quỷ dị trong ánh mắt, trần chí mới vừa tự nhiên đến đại biểu đại chúng tiếng lòng hỏi nàng: “Đào Nhiễm đồng học, người làm gì vậy?”

Bị nhiều người như vậy nhìn chăm chăm, nàng muốn nói dối có điểm chột dạ.

Đào Nhiễm cái bàn hạ ngón tay khẩu khẩu, thanh âm thanh thúy: “Trần lão sư, hẳn ba mẹ lâm thời có chút việc, cho ta gọi điện thoại làm ta chuyển cáo ta ba, thay thế bọn họ tới một chút, chính là ta đã quên nói cho

ba ba. Đều là ta sai, người yên tâm, ta nhất định hảo hảo nhớ bút ký, quay đầu lại cho hăn ba ba mù mù mang qua đi.”

Trần chí mới vừa chỉ biết Ngụy Tây trầm cùng Đào Nhiễm gia có điểm quan hệ, nhưng đến tốt cùng là cái gì quan hệ cũng không rõ ràng lắm.

Đào Nhiễm nhận sai, hăn cũng liền không có lại truy cứu.

Trần chí mới vừa thanh thanh giọng nói: “Hiện tại chúng ta tới nói một chút lần này khảo thí, lần đầu tiên nguyệt khảo chúng ta ban trình độ phát huy cũng không tệ lắm, lớp học đại bộ phận đồng học ở niên cấp thượng đều cầm cờ đi trước, đặc biệt là Ngụy Tây trầm đồng học, lấy được niên cấp đệ nhất hảo thành tích, thậm chí vượt qua thực nghiệm ban đồng học.....”

Tam ban chỉ là cái bình thường ban, thực nghiệm ban đánh số đặc biệt, ba cái ban lấy abc mệnh danh.

Các gia trưởng xem thành tích biểu cho rằng Ngụy Tây trầm chỉ là lớp học đệ nhất, lại không có nghĩ đến vẫn là niên cấp đệ nhất. Nghe vậy đều sôi nổi kinh ngạc mà nhìn về phía đứng ở phòng học xếp sau Ngụy Tây trầm.

Thiếu niên đen nhánh tròn mắt, dừng ở hăn “Tiểu gia trưởng” trên người.

Nàng ở viết bút ký, trần chí mới vừa tán dương Ngụy Tây trầm nói đều bị nàng viết xuống tới.

Diễn trò phá lệ nghiêm túc.

Hăn đứng ở nàng vài bước có hơn, chỉ đang xem nàng.

Trần chí mới vừa niệm xong khen ngợi danh sách, lại nói tan tằm thượng “Còn cần nỗ lực” đồng học, Đào Nhiễm tên liền ở bên trong.

Trình Tú Quyên sắc mặt đã khó coi đến không được.

Nàng không có hủy đi Đào Nhiễm đài, nhưng là đối nàng làm chuyện ngu xuẩn rõ ràng không tán thành.

Trình Tú Quyên liền lão sư đối Đào Nhiễm phê bình cũng chưa nghe đi vào. Nàng lập lại mà tưởng Đào Nhiễm cấp Ngụy Tây trầm xuất đầu sự, lần đầu tiên đều Ngụy Tây trầm sinh ra cực độ chán ghét tình cảm.

Tuy rằng Đào gia có không đúng địa phương, nhưng rốt cuộc cũng đối hần có ân, hần hà tất tai họa chính mình nữ nhi.

Trình Tú Quyên cũng là từ học sinh thời kỳ lại đây, hai người bọn họ chi gian về điểm này quá dị bầu không khí nàng vừa thấy liền đoán được vài phần, tâm đều lạnh nửa thanh.

Đào Nhiễm chợt dạ, nàng cảm giác được Trình Tú Quyên lửa giận, cúi đầu liền vẫn luôn không nâng lên đã tới.

Chính là như vậy cao ngạo Ngụy Tây trầm, không thể trở thành một cái không cha không mẹ nó đã hài tử.

Hần không nên là người khác trong mắt trò cười.

Lam Tấn mẹ đặc biệt mở ra, nàng xoa xoa chính mình đại cuộn sóng, để sát vào Đào Nhiễm thấp giọng nói: “Tiểu cô nương, người có phải hay không thích cái này nam đồng học a?”

Bốn mươi tới tuổi nữ nhân, hừng hực châm bát quái chi hồn.

Đào Nhiễm trừng lớn đôi mắt, nhỏ giọng hỏi nàng: “Như thế nào sẽ đâu? A di ngài đừng đoán mò.”

Lam Tấn mở ra mù mù: “VẬY người quay đầu lại xem hắN ánh mắt, kia tiểu soái ca thoát nhìn thực thích người a.”

Đào Nhiễm thật muốn cầu Lam Tấn mù mù đừng nói nữa, lại nói Trình Tú Quyên nghe được làm sao bây giờ.

Nàng ngạnh cổ, lưng như kim chích, căn bản không dám quay đầu lại xem.

“Các người này đó người trẻ tuổi a.....” Lam Tấn mù mù lúu lưỡi, “Yêu sớm gì đó thật mang cảm.”

Đào Nhiễm mau cho nàng quỳ.

Gia trưởng sẽ lấy trần chí mới vừa lưu loát tuyên ngôn kết thúc.

Trình Tú Quyên nhin một buổi sáng, lúc này cũng không vây quanh lão sư hỏi Đào Nhiễm còn có hay không thi đậu đại học hy vọng, trầm khuôn mặt liền xuống lầu.

Thậm chí không có chờ Đào Nhiễm.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 29

Khảo nghệ thuật là có đại giới, tỷ như toàn bộ cao tam, nàng đều sẽ không tới trường học. Nghệ thuật đến chuyên nghiệp huấn luyện, khảo thí cũng sẽ ở thi đại học trước.

Thấy hần không hé răng, Lam Tấn cũng liền không hề hỏi.

Gần nhất trong ban đều là về Ngụy Tây trầm đồn đãi, Lam Tấn liền tính lại có uy lực, cũng đổ không thương ngẫm từ từ chúng khẩu.

Đều biết Ngụy Tây trầm gần nhất cả người đều thực bức bội, hần tâm tình phi thường không tốt.

Ngụy Tây trầm cùng Đào Nhiễm ở rừng mình.

Từ lần trước Đào Nhiễm nói có thể giúp hần hồi sứ men xanh về sau, hần liền không lại phản ứng nàng.

Nàng quả thực quá sẽ chọc hần tâm oa tử, tức giận đến hần tâm can đau, đây mới là chân chính vô tâm tiểu hồn đàn.

Vì thế xếp sau hình thành một bộ cực kỳ quỷ dị hình ảnh, Lam Tấn cùng Đoạn Phân Phương hi hi ha ha nói chuyện, Đào Nhiễm lẳng là không có hồi quá một lần đầu, Ngụy Tây trầm lạnh lùng nhìn chính mình sách vở, ánh mắt muốn đem thư xé rách giống nhau.

Tiếp theo tiết là vật lý khóa.

Đi học tiếng chuông vang lên, vật lý lão sư ôm sách vở đi vào phòng học. Hãn kê vương hạo trung, là cái rất có chú ý trung niên nam sĩ, giày da sát đen bóng, kiểu tóc thành “Địa Trung Hải”, nói chuyện đặc biệt thích giơ lên ngữ điệu.

Các bạn học cho hãn lấy ngoại hiệu đã kê Địa Trung Hải.

Tam ban đồng học đại đa số không thích hãn, vương hạo trung ưu sinh học sinh dở quan niệm đặc biệt nghiêm trọng. Thích đem ưu sinh hưởng trời sinh phủng, đem học sinh dở hưởng chết tổn hại. Nếu khảo đến đặc biệt kém, liền sẽ bị hãn điểm danh nhắc tới này đoạn hắc lịch sử, thẳng đến khảo làm tốt ngăn.

Mẫu chốt một chút, hãn giảng bài cũng nói được thực nhàm chán.

Tam ban người nhịn không được phun tào, không biết vị này lão sư đi rồi cái gì cửa sau tiến Cẩm Thành cao trung.

Hãn gần nhất tân sủng là niên cấp đệ nhất Ngụy Tây trầm.

Vương hạo trung đem sách giáo khoa hướng trên bàn một phóng, làm bọn học sinh đem bài tập sách lấy ra tới.

Hãn thích giảng đề, nhưng là hôm nay sửa lại kịch bản.

Ngụy Tây trầm lần trước nguyệt khảo vật lý thi đơn phân giá trị chính là niên cấp đệ nhất, vương hạo trung tâm trung đặc ý, đây chính là chính mình học sinh, vì thế lúc này hãn thanh thanh giọng nói: “56 trang thứ tám đề, làm Ngụy Tây trầm đồng học thượng bực giảng tới cấp đại gia giảng một chút.”

Tiếng nói vừa dứt, lớp học an tĩnh một cái chớp mắt.

Sôi nổi quay đầu lại nhìn về phía cuối cùng bàn Ngụy Tây trầm, hần gần nhất cảm xúc âm trầm, ai cũng chưa dám đảm đương mặt chọc.

Ngụy Tây trầm buông trong tay bút, nửa ngày mới đứng dậy.

Hần không thuộc về cái gì dương quang hình mỹ nam, trên người mạnh mẽ nam nhân vị thiên về, nhìn so lớp học đại đa số người đều thành thực.

Hần từ cuối cùng một loạt đi lên bục giảng một đường, các bạn học đều ở trộm xem hần.

Đoạn Phân Phương nuốt nuốt nước miếng, lặng lẽ cùng Đào Nhiễm nói: “Tuy rằng biết hần rất đáng sợ, nhưng vẫn là hảo soái a.”

Ngụy Tây trầm mím môi, hần không thích giảng đề, cũng không thích dưới đài nhìn hần ánh mắt.

Với hần mà nói, thế giới này đại bộ phận đều là ghê tởm dơ bẩn.

Hần chán ghét bọn họ.

Ngụy Tây trầm muốn giảng đề này thực điển hình, thuộc về cao trung khảo thí tất khảo loại, điện tử ở đều cường từ trường trung làm đều tốc chuyển động tròn.

Hần cầm lấy phấn viết trước tiên ở bảng đen thượng vẽ cái đồ, hần xuống tay thực tùy ý, đường cong lại sắc bén thẳng tắp.

Ngụy Tây trầm hàng không tới lâu như vậy, lớp học người cơ bản cũng chưa cùng hần có cái gì tiếp xúc, càng đừng nói nghe hần giảng đề.

Lúc này toàn ban đều rất có ăn ý mà, động tác nhất trí an tĩnh mà nhìn cái này nghịch thiên học bá.

Ngoài cửa sổ phong ở gào thét, Ngụy Tây trầm họa xong đồ quay đầu lại, tất cả mọi người ngưỡng đầu gào khóc đòi ăn giống nhau nhìn hần. Chỉ có một người cúi đầu, đánh chết cũng không ngẩng đầu, cầm bút chì ở tiếp tục vẽ tranh.

Hần ánh mắt lạnh lãnh.

Ngụy Tây trầm không nói vô nghĩa, đề cũng chưa cấp đồng học đọc, trực tiếp cầm bắt đầu bài giảng. Đạo thứ nhất là cầu điện tử làm đều tốc chuyển động tròn quỹ đạo bán kính. Hần đem vận động quỹ đạo họa hoàn chỉnh, bắt đầu phân tích giải đề ý nghĩ.

Có lẽ đầu óc dùng tốt người thật sự có một loại mị lực, hần logic rõ ràng kín đáo, biểu đạt cũng rất đơn giản dễ hiểu, phía dưới cho dù là bởi vì tò mò mà nghe học tra đều nghe xong cái cái biết cái không.

Đứng ở lối đi nhỏ vật lý lão sư vương họa trung càng là vẫn luôn gật đầu, kiêu ngạo biểu tình che dấu không được, một bộ hận không thể vỗ tay bộ dáng.

Ngụy Tây trầm có vẻ phá lệ lãnh đạm.

Hần người này thật không tính cái gì thứ tốt, hần chán ghét phía dưới này một hi vọng của mọi người hần ánh mắt, muốn nhìn thấy cặp mắt kia lại không muốn xem hần.

Hần ngừng lại, thanh lãnh lạnh lẽo ánh mắt, nhàn nhàn nhìn đếm ngược đệ nhị bài hồng nhật áo lông cô nương.

Giờ phút này còn kém một đáp án.

Cũng chỉ kém một đáp án.

Hắn đột nhiên không nói, vương hạo trung phản ứng nhất mãnh liệt, theo Ngụy Tây trầm ánh mắt xem qua đi, liền thấy “Làm việc riêng” Đào Nhiễm.

Vương hạo trung lập tức một phách cái bàn, đem kia cái bàn chủ nhân sợ tới mức run lên, hắn giọng cất cao: “Đào Nhiễm, người đang làm cái gì? Nhân gia Ngụy Tây trầm ở giảng đề, người liền điểm tôn trọng đều không có, đi học không nghiêm túc, người nói một chút người cái kia 38 phân là như thế nào khảo ra tới, chính là cái này cà lơ phất phơ thái độ mới khảo ra tới!”

Vương hạo trung càng nói càng khí, tổn hại học sinh dờ sức mạnh lên đây, hắn dứt khoát lại một phách cái bàn: “Người cho ta đứng lên.”

Đào Nhiễm mặt đỏ lên, ở hắn quát lớn trong tiếng, cuối cùng đứng lên.

Nhiều như vậy thiên, nàng lần đầu tiên nâng lên đôi mắt nhìn trên bục giảng người, thiếu niên bên trong xuyên màu đen áo lông, bên ngoài vẫn là giáo phục áo khoác, trên mặt biểu tình thực lạnh nhạt, hắn cũng đang xem nàng.

Bảng đen thượng viết một đồng tính toán quá trình, hắn liền ở kia đôi màu trắng chữ viết trước mặt, không chút biểu tình mà nhìn nàng.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 30

Hắn cảm thấy sớm muộn gì đến chết trên người nàng.

Nói không chừng khi nào hắn phải vì nàng đi tìm chết, nàng giòn vừa nói cái bảo trọng, hắn cũng hàm chứa cười liền đi.

Đào Nhiễm không dễ dàng thích một người, hắn biết đến. Nàng cũng quá không tin người khác cảm tình, như là thiếu dài quá một khiêu tâm, hắn lại yêu thương lại thống khổ.

Ngụy Tây trầm biết như vậy đi xuống không được.

Hắn thu ý cười, nhìn xuống tay biểu thương thời gian.

“Mang người đi chơi cái kích thích.” Hắn nói như vậy.

Mưa to sau không ngừng, bọn họ đều không có dù.

Đào Nhiễm trên chân là một đôi màu trắng vải bạt giày, đôi mắt ướt đầm dề, tràn ngập do dự.

Nàng một phương diện tò mò cái gì là “Kích thích”, một mặt liền giày đều không nghĩ dẫm nước vào oa.

Ngụy Tây chìm nghiêm nói chuyện, cởi giáo phục áo khoác che ở nàng trên đầu, ở nàng trước người ngồi xổm xuống: “Ta cũng người.”

Đào Nhiễm mím môi, đột nhiên nhớ tới không lâu trước đây, nàng cách một phòng học đồng học cùng bảng đen thượng thiếu niên nhìn nhau, cảm thấy hãn quá giả, hãn mới không có khả năng thật sự thích nàng.

Hiện tại so nàng cao một mảng lớn, lại hư lại âm độc người ngồi xổm xuống thân mình muốn bối nàng, sợ nàng giày làm dơ.

Nàng không có bò đi lên, trực tiếp đi vào trong mưa.

Màu trắng vải bạt giày nháy mắt dơ bẩn một khối, nàng cũng không quản, chính mình đỉnh còn mang theo hãn nhiệt độ cơ thể quần áo, hãn ở bên cạnh dầm mưa.

Thiếu niên màu đen tóc ngắn ướt dầm dề, hãn ở trong lòng sách một tiếng.

Vậy phát tiết, chờ đem đổi hãn chán ghét phát tiết xong rồi, dư lại chính là thích.

Hai người đi trước phụ cận cửa hàng tiện lợi mua một phen dù cùng khăn lông.

Tính tiền khi lão bản chậm rì rì mà nói: “Không có tiền lẻ, tìm đường được chưa?”

Quầy thượng bày một bình đường, sáng long lanh trong suốt giấy gói kẹo, bên trong là cái loại này lại toan lại ngọt trái cây vị đường. Tiểu cửa hàng tiện lợi thường xuyên như vậy, không có tiền lẻ là giả, biến chủng biện pháp bán đường là thật.

Ngụy Tây trầm còn chưa nói lời nói, Đào Nhiễm đôi mắt lợm lợm gật đầu nói hành.

Hãn cảm thấy có vài phần buồn cười, đem tiền thanh toán.

Lão bản từ bình bắt năm viên đường đưa cho Ngụy Tây trầm.

Hồng nhạt cùng màu vàng nhạt giấy gói kẹo, lập loè năm màu quang, này đường còn rất xinh đẹp.

Hắn không biết ăn ngon không, hắn trầu quá yên, uống qua rượu, ăn qua cơm thừa canh cặn, nhưng là không ăn qua loại này hương vị trái cây đường.

Ngụy Tây trầm cầm ô, Đào Nhiễm trong tay ôm hắn quần áo, tránh ở hắn dù hạ.

Nàng mắt trông mong mà nhìn hắn không có bung dù tay trái, bên trong năm năm viên đường.

Ngụy Tây trầm tự nhiên mà đem đường toàn phóng trong túi, đi rồi vài bước sờ soạng một viên ra tới, hắn nhìn nhìn bên người Đào Nhiễm, tươi cười có chứa vài phần dã, trực tiếp dùng hàm răng cắn giấy gói kẹo, một giây lột ra chính mình ăn.

Đào Nhiễm: “.....”

Nàng liền rất khí.

Nghẹn lại không cùng hắn nói chuyện, hắn phó tiền, chính hắn đường, giống như không tật xấu.

Nhưng Đào Nhiễm không gặp được quá loại tình huống này, nàng lớn lên mỹ, nói ngọt, từ nhỏ người khác liền vui cùng nàng chia sẻ đồ vật. Huống chi dưới loại tình huống này, bất luận cái gì một cái nam tính đều không nên là cái dạng này.

Ngụy Tây trầm dù căng thật sự ổn.

Dù hạ nàng ăn mặc hồng nhạt áo lông, đem đầu dừng qua đi, một bộ chán ghét hẳn đến không được bộ dáng.

Hắn thấp thấp cười lên tiếng.

Nàng loại này cô nương, không thể đối nàng quá hảo, đối nàng thật tốt quá nàng muốn âm mưu luận. Cũng không thể đối nàng quá kém, đối nàng quá kém nàng muốn thật sự chán ghét.

Như châu như lưu li, chạm vào đều chạm vào không được.

“Bàn tay ra tới.” Hắn nói.

Đào Nhiễm lúc này không để ý tới hắn, sợ chính mình gây ngốc vươn tay hẳn lại đập nàng. Nàng dừng lại bước chân nhìn Ngụy Tây trầm, hẳn mở ra lòng bàn tay, bên trong còn thừa bốn viên đường.

Hắn toàn bộ cho nàng.

Bị người nhìn thấu tiểu tâm tư, nàng ngược lại ngượng ngùng ăn.

Đào Nhiễm tiếp nhận tới, đặt ở Ngụy Tây trầm kia kiện giáo phục trong túi, mặt mày dương nhợt nhạt khoe khoang, rõ ràng nói cho hắn nàng không hiếm lạ.

Nàng khuôn mặt nhỏ tươi đẹp, dù ngoại rõ ràng còn đang mưa, hẳn trong lòng lại mềm vô cùng.

Trong miệng đường xoa tiến trong xương cốt ngọt.

Đường ở khoang miệng dạo qua một vòng, hẳn dời đi ánh mắt không hề xem nàng.

Xem cũng vô dụng, hẳn trong lòng rõ ràng rành, nhân gia không thích hẳn.

Ngụy Tây trầm muốn mang nàng đi địa phương kêu “Đại dương mênh mông”.

Danh như ý nghĩa, là cái từ thủy tạo thành thế giới, ban đầu là “Dân thất nghiệp lang thang” Văn Khải phát hiện địa phương.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 31

Chuyện này cuối cùng vẫn là Đào Nhiễm chính mình bình phục xuống dưới, nàng ở trong nước lăn một vòng, phòng hộ thi thố làm được lại hảo, tóc cũng ướt một mảnh nhỏ.

Ngụy Tây trầm mang nàng hồi chính mình trường học phụ cận nơi.

Đào Nhiễm vẫn là lần đầu tiên tới nơi này, nàng vành mắt vẫn là hồng, trong mắt lại tinh lưỡng lưỡng.

Ngụy Tây trầm dọn ly Đào gia về sau, liền ở trường học phụ cận thuê nhà trụ.

Vòng qua trường học cửa sau cái kia hẻm nhỏ, chung quanh tiếng người ồn ào, đồ ăn nóng hầm hập yên hưởng về phía trước bốc hơi lên, mưa đã tạnh, bên ngoài bán đồ vật tiểu thương đỉnh đầu đáp vũ lều, nước mưa theo thấp bé góc đi xuống tranh.

Đào Nhiễm chưa bao giờ biết trường học phụ cận còn có như vậy địa phương.

Nhìn liền lộ ra vài phần..... Cẩn cổ.

Trên đường đại bộ phận người đều nhận thức Ngụy Tây trầm, thô giọng nói cùng hân chào hỏi, Ngụy Tây trầm khóe miệng ngậm cười, nhất nhất gật đầu tính làm đáp lại.

Nàng nhìn mắt hần đĩnh bạt bóng dáng, đột nhiên nhớ tới phía trước nhà mình chung cư phụ cận cái kia siêu thị tiểu lão bản, lúc ấy cũng là thực thích Ngụy Tây trầm, hết sức giữ gìn hần.

Đào Nhiễm phát hiện, chỉ cần không liên lụy đến chính mình sự, hần giao tế năng lực phá lệ cường. Đây cũng là nàng trước kia cảm thấy Ngụy Tây trầm tâm cơ thâm trầm nguyên nhân.

Đào Nhiễm không được hần dắt nàng, hần liền ở phía trước yên lặng dẫn đường.

Ngụy Tây trầm thuê phòng ở ở hẻm nhỏ cuối cùng, trên mặt đất còn rơi xuống hai cái màu lam bao nilon, hỗn nước mưa lầy lội cùng một ít sinh hoạt rác rưởi, nhìn dơ loạn bất kham.

Nàng trong mắt hiện ra kinh ngạc, nàng không có nghĩ tới Ngụy Tây trầm ở tại như vậy địa phương.

Nhưng là phía trước người không chút nào để ý, hần trên mặt không có dư thừa cảm xúc, trên mặt đạm mạc, nhìn liền như mới gặp giống nhau cao ngạo.

Nàng rõ ràng cảm nhận được, Đào gia đem hần đưa tới Cẩm Thành, là như thế nào một loại thương tổn.

Ngụy Tây trầm mang theo nàng hướng lầu ba đi, tiếng bước chân đang ép trắc hàng hiên nội phá lệ chói tai, Ngụy Tây trầm móc ra chìa khóa mở cửa, cấp Đào Nhiễm tìm một đôi mới tinh nữ sĩ dép lê, mặt trên là cái thỏ đầu oa oa.

Nàng chớp chớp mắt, không nói gì, yên lặng thay.

Cái này địa phương thật sự rất nhỏ, ở nàng ký ức tiên minh về sau, đào phụ đã phát tích. Chẳng sợ Trình Tú Quyên quản được lại nghiêm, nàng

đều không có quá quá khổ nhật tử.

Một phòng một sảnh một vệ, không có phòng bếp, nghĩ đến hẳn không chính mình nấu cơm. Đơn giản sạch sẽ nam sĩ phong cách, duy nhất đột ngột chính là nàng dưới chân cặp kia nữ sĩ dép lê, vẫn là thẳng nam thẫm mỹ dép lê.

Đào Nhiễm cảm thấy bất an.

Nàng ngồi ở trên sô pha, không trong chốc lát Ngụy Tây trầm liên cầm trúng gió ra tới, nàng chạy nhanh tiếp nhận tới, không dám nhìn hẳn đôi mắt, chính mình cảm điện thổi bay tới.

Đào Nhiễm vẫn luôn an an tĩnh tĩnh, lúc này không dám nhắc lại làm hẳn hồi sứ men xanh sự. Nàng trước nay đều không hiểu biết hẳn, rất khó tưởng tượng hẳn ở sứ men xanh quá ngày mấy. Mới vừa rồi mua dù, đường, đi “Đại dương mệnh mệnh” hoa tiền, tất cả đều là Ngụy Tây trầm cấp.

Đào Nhiễm cảm thấy trên mặt nóng rát.

Lúc trước nàng xác thật là cố ý, nhưng là hiện giờ cảm thấy bản khoăn.

Một lòng ở nhỏ hẹp phòng ở nội phật phòng thoải mái, nàng cúi đầu, một tay lý tóc, một tay cầm trúng gió, dư quang trộm đánh giá cái này phòng ở, ở trên bàn trà thấy được cái kia đến không được đồ vật —— nàng khi còn nhỏ thiếu nữ mạn.

“.....”

Bên cạnh thiếu niên cười nhạo một tiếng, xem ra vẫn luôn chú ý nàng phản ứng.

Đào Nhiễm vài cái đem đầu tóc thổi xong, nàng mới buông trúng gió, Ngụy Tây trầm liên ở bên người nàng ngồi xổm xuống, đôi mắt thẳng lẳng lẳng mà đối thượng nàng, bên trong hắc đến không thấy để.

“Như thế nào?” Hãn nhẹ giọng đọc từng chữ, “Ghét bỏ này phá địa phương?”

Đào Nhiễm làm sao dám, nàng vội vàng lắc lắc đầu. Cũng không biết nơi nào tới chợt dạ, rõ ràng một khắc trước, vẫn là hãn cố ý chơi xấu hại nàng rơi xuống nước, giờ khắc này nàng lại lòng mang áy náy.

Hãn nhìn nàng trốn tránh đôi mắt, khó được ôn nhu mà cong cong khóe môi: “Ân, nơi này xác thật rất phá.”

Đào Nhiễm nhin không được tò mò: “Người là ở chính mình kiếm tiền sao?” Nàng thấy hãn bàn học đồ vật, cùng người khác không giống nhau, người khác chính là sách giáo khoa, hãn chất đầy tiếng Anh bài viết, hãn là ở làm phiên dịch sao?

Ngụy Tây trầm ngón tay vòng thượng nàng dài quá không ít đuôi tóc: “Muốn biết sao?”

Nàng gật gật đầu.

“Ta bạn gái mới có biết đến tư cách.”

Đào Nhiễm hoảng sợ mà trừng lớn mắt, “Ta không muốn biết.”

Hãn hừ nhẹ một tiếng, tựa hồ cũng thói quen nàng kháng cự, lúc này không sinh khí. “Vậy người liên không cần tò mò như vậy, lòng hiếu kỳ có đôi khi không phải cái thứ tốt. Ta đưa người về nhà.”

Trên đường trở về, một nhà bán cục bột nếp cửa hàng mở cửa.

Ngụy Tây trầm mua một phần, kia nắm thực đặc biệt, bên ngoài sái hạt mè giòn giòn, bên trong là gạo nếp, tận cùng bên trong hàm bánh đậu.

Đào Nhiễm hiện tại là thật không dám làm hấn tiêu tiền, lại sợ biểu hiện đến quá rõ ràng bị thương như vậy cao ngạo người tự tôn.

Hắn đem túi đưa cho nàng, lòng bàn tay đồ vật ấm hô hô, Đào Nhiễm dùng tấm xia răng cắn một cái ăn, phi thường ăn ngon.

Nàng tiếng nói tựa hồ cũng mang lên cái loại này ngọt nhu cảm: “Ngụy Tây trầm.”

Hắn quay đầu lại.

Nàng giờ lên nắm đưa đến hấn bên môi, không tiếng động thúc giục hấn ăn.

Ngụy Tây trầm nhìn nàng một cái, cúi đầu đem nắm ăn.

Đào Nhiễm lại uy hấn hai lần, nàng bỏ qua cái loại này không được tự nhiên, còn đắm chìm ở Ngụy Tây trầm thật thảm thế giới quan.

Ngụy Tây trầm trên trán gân xanh nháy nháy, khó được suy nghĩ cẩn thận nàng tâm tư.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 32

Đào Nhiễm quay đầu đi xem nàng, trong ánh mắt tràn đầy không thể tin tưởng: “Người không thi đại học sao?”

“Không khảo.” Kiều Tĩnh Diệu cười đến ôn hòa, “Người dù sao cũng phải vì chính mình tính toán sao, người cũng biết, ta không phải đọc sách này khối liêu, thi đại học không thi đại học, đối ta mà nói cũng chưa cái gì khác nhau, lãng phí thời gian nhiều đãi cái nửa năm mà thôi, ta ra ngoại quốc học nhiếp ảnh, ta ba đã giúp ta liên hệ hảo.”

Đào Nhiễm lần đầu tiên nghe Kiều Tĩnh Diệu như vậy nghiêm túc mà nói về nhân sinh kế hoạch, nàng theo bản năng hỏi: “Kia Lam Hải Dương biết không?”

Kiều Tĩnh Diệu bên môi ý cười phai nhạt đi: “Không biết.” Nàng ở bên môi so một cái im tiếng động tác, “Người cũng đừng nói cho hă.”

Đào Nhiễm tâm tình phức tạp gật gật đầu.

Nàng luyến tiếc Kiều Tĩnh Diệu, Kiều Tĩnh Diệu là tỷ tỷ, cũng là bạn thân. Đào Nhiễm tôn trọng nàng lựa chọn, cứ việc cảm thấy Lam Hải Dương đáng thương.

“Tiểu vui sướng a.” Kiều Tĩnh Diệu cười tủm tỉm, thanh âm ôn hòa, “Người cũng muốn vì chính mình tính toán quyết định, cũng không thể tổng giống cái hài tử.”

Kiều Tĩnh Diệu lời nói thắm thía: “Ta hy vọng người có thể thấy rõ chính mình tâm, biết chính mình nghĩ muốn cái gì?”

Đào Nhiễm phùng trà sữa chần đốt ngón tay có điểm trở nên trắng.

Nàng nhẹ nhàng mở miệng: “Tĩnh diệu, ta kỳ thật, đọc xong học kỳ này liền tính toán đi học vẽ tranh. Đãi ở nghệ thuật ban không trở về trường học, chờ đến thi đại học trước trở về một đoạn thời gian, hai loại con đường kết hợp, hy vọng có thể trước hảo đại học.”

“Hảo cô nương.” Kiều Tĩnh Diệu cười, nàng cũng không hỏi Ngụy Tây trầm biết không, Giang Diệp biết không? Không có ý nghĩa, các nàng loại người này, xem như vật hợp theo loài, rất khó thích một người, đối tượng là ai đều giống nhau.

Nhưng là một khi thích thượng, liền ở trong lòng trói buộc thượng một phen công xiềng, hung hăng khẩu lao cánh, muốn nửa đời người mới có thể mở ra này đem khóa.

Kiều Tĩnh Diệu kỳ thật ai đều không xem trọng, Ngụy Tây trầm quá cường thế, Giang Diệp lại quá mềm yếu.

Người trước sẽ làm Đào Nhiễm bị thương, người sau không thể bảo vệ tốt Đào Nhiễm.

Nàng nghiêng đầu nhìn mắt bên người Đào Nhiễm, như vậy tùy ngộ mà an, được chăng hay chớ đi.

~

Quả nhiên cái thứ hai cuối tuần, bảy trung trao đổi sinh ra được tới Cầm Thành cao trung, bọn họ thay Cầm Thành cao trung giáo phục, cử chỉ cách nói năng thích đáng. Giang Diệp là bọn họ này nhóm người học sinh đại biểu, hân hướng giáo lãnh đạo cúi mình vái chào.

Giáo lãnh đạo ha hả cười: “Tiểu giang a, đừng có khách khí như vậy, ta và người ba mẹ vẫn là bằng hữu đâu.”

Giang Diệp gật đầu nói tốt, hô thúc thúc.

“Các người đều biết chính mình phân phối tới rồi cái nào ban, đi trước tìm các người chủ nhiệm lớp an bài đi.”

Bảy trung học sinh lục tục đi ra ngoài, giáo lãnh đạo kêu trụ Giang Diệp, “Tiểu giang!” Hắc vẫn là mở miệng, “Người thật sự lựa chọn ở tam ban sao? Cái kia lớp tổng thể chỉ có thể xưng được với bình thường, nếu là người nguyện ý, có thể đi.....”

Giang Diệp ôn nhã mà cong cong mặt mày: “Cảm ơn Trần thúc thúc, không cần.” Hắc dừng một chút, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp, “Ta cảm thấy tam ban khá tốt.”

Đào Nhiễm từ biết trao đổi sinh muốn tới liền bắt đầu thấp thỏm, nàng tuy rằng tâm đại, nhưng là phía sau lạnh băng hơi thở tùy thời ở phóng thích uy áp, làm nàng tưởng quên đều không thể quên được.

Lam Tấn mấy ngày nay nhất tự tại.

Không lương tâm tiểu yêu nữ muốn lật thuyền, chọc giận Ngụy ca, để ý Ngụy ca hắc hóa giết chết nàng.

Lam Tấn ở nhàn nhã mà hử ca, bớt thời giờ hướng Ngụy Tây trầm trên bàn liếc mắt một cái, rậm rạp tiếng Anh, hắc cũng xem không hiểu.

Ngụy Tây trầm thần bí sắc thái ở Lam Tấn trong mắt chưa bao giờ biến mất, hắc thậm chí đối sứ men xanh cái này nghe nói vô cùng hỗn loạn địa phương tràn ngập hướng tới cùng chờ mong. Không biết lần này nghĩ đông có thể hay không đi theo Ngụy Tây trầm bọn họ đi một chuyến.

Cẩm Thành cao trung đây cũng là lần đầu tiên chính thức thực thi cao nhất cao nhị cũng bắt đầu thượng tiết tự học buổi tối sách lược.

Tới rồi buổi tối tám giờ, bọn học sinh biểu tình đều nhiễm oán giận.

Trường học rời nhà xa đồng học, sôi nổi làm trợ ở trường thủ tục. Đào Nhiễm gia ly đến cũng xa, nhưng nàng không có lựa chọn trợ ở trường. Nàng trong lòng rõ ràng, đây là nàng lưu lại cuối cùng non nửa học kỳ, không cần phải lại phiền toái mà đi trợ ở trường, Trình Tú Quyên biết bọn họ muốn thượng tiết tự học buổi tối, vui mừng mà thỉnh cái tài xế ở Đào Nhiễm tan học về sau đi tiếp nàng.

Bởi vậy an toàn rất có bảo đảm.

Chủ nhiệm lớp trần chí mới vừa đi tiến phòng học, tam ban đồng học ánh mắt sôi nổi dừng ở trần lão sư phía sau.

Đại danh鼎鼎 cách vách bảy trung học bá Giang Diệp a!

Nhìn ra được trần chí mới vừa cũng là thật cao hứng, trên mặt hắc treo cười, làm đại gia an tĩnh một chút, sau đó làm Giang Diệp làm tự giới thiệu.

Đào Nhiễm lông mi run rẩy, ở trong lòng thở dài, nâng lên đôi mắt xem hắc.

Giang Diệp ăn mặc Cẩm Thành cao trung giáo phục, kia quần áo thiên đại, bên trong là kiện cây cọ màu xám áo lông, hắc ngữ điệu bình tĩnh, không có cường ngạnh cảm giác, lại cũng không có nhu hòa cảm giác, lướt qua tam ban đồng học tò mò ánh mắt, nhẹ nhàng đảo qua Đào Nhiễm.

Hắc nói: “Ta là Giang Diệp, đến từ bảy trung cao nhị nhất ban. Thật cao hứng có thể cùng đại gia cùng nhau học tập, hy vọng..... Ta không tính ra đến quá muộn.”

Cuối cùng một câu nói được không rõ nguyên do, nhưng các bạn học đều phối hợp mà vỗ tay, trừ bỏ cuối cùng một loạt Ngụy Tây trầm cùng Lam Tấn.

Đào Nhiễm cũng đi theo công thức hoá mà vỗ tay, xem đến Lam Tấn lạnh lùng mà xuy một tiếng.

Đào Nhiễm quay đầu lại xem Lam Tấn, ngoài ý muốn bình tĩnh mà trừng mắt nhìn hăn liếc mắt một cái. Nàng cũng không dám xem Ngụy Tây trầm biểu tình, nhanh chóng quay đầu lại.

Lam Tấn bị nàng xem đến sững sốt, đột nhiên phản ứng lại đây kỳ thật chính mình như vậy nhằm vào nàng là không có lý do gì.

Đào Nhiễm ban đầu thích vốn dĩ chính là Giang Diệp, nàng cũng trước nay đều đối Ngụy Tây trầm không giả sắc thái, chẳng qua Lam Tấn lòng có bất công, mới có thể cảm thấy Đào Nhiễm là cái không công bằng không lương tâm phụ lòng nữ.

Lam Tấn ngượng ngùng mà thu hồi ánh mắt, đến, cảm tình thế giới quá phức tạp, không thích hợp hăn loại này mạch não đơn giản khác loại nhân tài.

Ngụy Tây chìm chìm có xem Giang Diệp liếc mắt một cái, hăn ánh mắt vẫn luôn dừng ở Đào Nhiễm trên người.

Nàng rõ ràng tinh thần hoảng hốt, nhưng là nhìn không ra cao hứng không.

Hăn châm chọc mà dặt dặt khoe môi, cảm giác trong lòng kêu gào kia cổ tình cảm sắp lên men phá tan nhà giam. Giống như giã giũa vậy thú, chỉ cần một cái cơ hội, hăn liền rút cuộc quan không được nó.

Bởi vì biết chuyên giáo sinh muốn tới, lớp trưởng xuất phát từ sự mệnh cảm, chính mình đem đệ tam bài vị trí làm ra tới. Tam ban nhân số vốn dĩ chính là số lẻ, bởi vì Lam Tấn vứt bỏ trước ngời cùng bàn, bởi vậy lớp trưởng liền đi cùng cái kia đơn ra tới đồng học ngời.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 33

Đào Nhiễm: “.....” WTF! Người sinh khí liên quan gì ta a!

Ngao ngao ngao Ngụy Tây trầm cái này kẻ điên!

Nàng ô ô muốn nói chuyện, khẩu ở trên môi cái tay kia chường không có dời đi mấy may, ngược lại là nàng môi ở hẳn lòng bàn tay nhẹ nhàng mà sát.

Hắn nửa híp con ngươi, hầu kết sung sướng mà lăn lăn.

Hắc ám thật là cái thứ tốt, ít nhất không ai thấy được hắn này phúc biến thái dạng. Hắn một khác chỉ chế trụ nàng eo tay nắm thật chặt, thấp giọng ở nàng bên tai nói: “Có muốn biết hay không hiện tại trong phòng học đã xảy ra cái gì?”

Đào Nhiễm miệng bị hắn che lại, trong lòng có điểm sợ hãi, nhưng là đáng chết lòng hiếu kỳ lại không có giảm bớt nửa phần, nàng gật gật đầu. Lâm Ngụy Tây trầm cảm giác được nàng động tác.

“Giang Diệp tới tìm người, cảm động sao?” Hắn thanh âm cực nhẹ, hoảng hốt làm người nghe, còn có thể sinh ra một loại ôn nhu ảo giác.

Đào Nhiễm ngậy người một cái chớp mắt, chớp chớp mắt cũng đi xem, đen nhánh một mảnh, nàng phương vị đều thấy không rõ lắm, càng

đừng nói phân rõ ai là ai. Trong phòng học cười đùa thanh nhưng thật ra rõ ràng, nàng phân biệt ra vài cái quen thuộc đồng học thanh âm.

Phía sau thiếu niên đột nhiên cúi đầu, ở nàng bên tai cười khẽ: “Tới làm trò chơi được không.”

Đào Nhiễm trong lòng một lộn bộp, liền phải lắc đầu. Hắn động tác lại vô cùng mau, ở nàng còn không có phản ứng lại đây thời điểm, đã chuyển tới nàng trước người. Trong nháy mắt vị trí trao đổi, nàng hoàn toàn dựa vào góc tường.

Che lại nàng môi cái tay kia vừa mới buông ra, Đào Nhiễm liền phải nói chuyện. Thiếu niên cúi đầu, môi dừng ở nàng khẽ nhếch trên môi.

“.....!”

Đào Nhiễm thiên mở đầu, gương mặt bạo hồng: “Ngụy Tây trầm..... Người cái này.....”

“Măng ra tới a.” Hắn tiếng nói hợp lại cười, “Măng lớn tiếng chút, toàn ban đồng học đều ở, giang đồng học cũng ở ba bước xa địa phương. Hoặc là người kêu cho bọn hắn nghe một chút?”

Đào Nhiễm phải bị tức chết rồi.

Nhiệt khí từng đợt hướng lên trên mạo, phân không rõ là xấu hổ càng nhiều vẫn là giận càng nhiều.

“Ngoan một chút.” Hắn lại ở môi nàng hôn hôn, “Ta liền thân một thân.”

“Không được.” Nàng duỗi tay đi đẩy hắn, “Người cái này biến thái.”

Hắn cười.

“Đúng vậy, người mắng, tùy tiện mắng.”

Hắn này phúc dầu muối không ăn không biết xấu hổ bộ dáng, Đào Nhiễm quả thực phải bị khí vụng. Hắn lại thấp đầu, nàng lúc này cảm giác nhanh chóng, ở hắn môi rơi xuống phía trước quay đầu đi, hắn môi vừa vận dừng ở trên má nàng.

Hắn không có sinh khí, cũng mặc kệ nàng cái này hư hư thực thực ghét bỏ động tác. Môi ở trên má nàng lại hôn hôn, “Thích ta còn là thích hắn, ư?”

Đào Nhiễm một chân đạp lên hắn trên chân, Ngụy Tây trầm thấp thấp hừ một tiếng, đầu gối về phía trước, nàng lại vô pháp động.

Hắn thấp hèn tiếng nói, vẫn là chấp nhất: “Thích ta còn là hắn?”

Đào Nhiễm tưởng hồ hắn vẽ mặt huyết, như vậy có thể nhịn đau nói vậy cũng có thể nhẫn khí, kia nàng liền tức chết hắn.

“Thích hắn.” Nàng ngữ điệu lạnh lùng, kiệt lực tránh đi cùng hắn giao triền hô hấp. Cảm giác tới gần chính mình thân thể cứng đờ một cái chớp mắt, sau đó hắn dường như không có việc gì mà nga một tiếng.

Ngụy Tây trầm bình tĩnh mà chỉ ra tới: “Người muốn cho ta sinh khí.”

Đào Nhiễm còn không có mở miệng, hắn liền thấp giọng nói, “Người làm được, nhưng là hậu quả nói vậy người nhận không nổi.”

“Bệnh tâm thần.” Nàng không dám quá lớn thanh, hai người bọn họ hiện tại cái này trạng thái, bị đồng học thấy chính là mấy năm đồn đãi vớ vẩn, bị lão sư gặp được chính là thỉnh gia trưởng cộng thêm tư tưởng giáo dục hậu quả.

“Thích ai, lại cho người một lần cơ hội.”

Đào Nhiễm lúc này bị hấn tức giận đến cười hì hì: “Hấn nha, là hấn, dù sao không phải người.” Nàng cũng chưa làm minh bạch Ngụy Tây trầm là ở phát cái gì điên, như thế nào liền ở người bình thường cùng bệnh tâm thần trung sinh ra tự do cắt hình thức?

Nhưng là nàng đối có thể tức chết hấn phi thường vừa lòng.

Hấn lại ở trên má nàng hôn hôn, lúc này không bực. “Ta sẽ vẫn luôn hỏi, người cảm thấy này hắc ám có thể duy trì bao lâu đâu? Nếu điện báo, trong phòng học đột nhiên sáng lên tới, nói vậy thực xuất sắc.”

Đào Nhiễm hồng thấu gương mặt trắng một cái chớp mắt.

Nước mắt đều phải bị hấn khí ra tới. Kỳ thật ở mỗi một phương diện, Kiều Tĩnh Diệu xem đến tương đối thấu triệt, Ngụy Tây trầm quá cường thế, quá cố chấp. Hấn không hiểu như thế nào hảo hảo ái một người, lại có đem tâm đào cho nàng khí phách.

Thiếu niên tiếng nói khàn khàn, “Người thích ai, Đào Nhiễm?”

Nàng mím môi, hận không thể cắn hấn một ngụm. Nàng đôi tay bị hấn ngăn chặn, hướng hấn nói: “Người cúi đầu.”

Hấn thật sự cúi đầu, động tác nhẹ nhàng chậm chạp mà bao dung.

Đào Nhiễm nghĩ nghĩ chờ lát nữa lượng đèn hậu quả, một ngụm cắn ở hấn trên cổ, hàm răng hung hăng ma ma. Lúc này hấn liền hừ đều không có hừ một tiếng, an an tĩnh tĩnh nhậm nàng cắn. Là bao dung, cũng là phóng túng.

Đào Nhiễm cảm thấy Ngụy Tây trầm điên rồi, thật sự là ứng nghiệm nàng phía trước kích thích Lam Tấn một câu, hấn tẩu hỏa nhập ma.

Ngược lại là nàng lộ khiếp, nột nột từng khẩu.

“Ngoan.” Hãn ách giọng nói nói, “Người thích ai? Ta còn là hãn?”

Đào Nhiễm nước mắt lưng tròng, sợ ngay sau đó ánh đèn liền sáng lên tới. Nàng mang theo khóc nức nở, đè thấp tiếng nói: “Người.”

“Ân?”

“Thích người, Ngụy Tây trầm.”

“Hảo.” Hãn thấp thấp mà cười, buông ra tay nàng, đầu gối cũng rời khỏi tới, nhẹ nhàng mà xoa xoa nàng tóc. “Nhớ kỹ người đêm nay nói.”

Đào Nhiễm cảm thấy hãn nhìn đau năng lực cùng lừa mình dối người năng lực giống nhau cường đại, nàng dùng mu bàn tay xoa xoa môi, đè đè điên nhảy trái tim, đẩy ra hãn hướng chính mình chỗ ngồi đi.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 34

Ngụy Tây trầm trong tầm tay bày một đồng lớn tiếng Anh số liệu, lần này là báo biểu, hấn nhúu mày ở lật xem.

Lam Tấn cảm thấy chính mình hiện tại cùng nhận đại ca còn rất thực, vì thế hỏi hấn: “Ngụy ca, người mỗi ngày xem này đó, đều là cái gì a?”

Ngụy Tây trầm tựa hồ cười một chút: “Muốn biết?”

“Ân ân ân.”

Bởi vì tan học, lớp học cãi cọ ồn ào, Đào Nhiễm nguyên bản muốn thu thập hảo liền đi, bên tai vô tình nghe được Lam Tấn hỏi những lời này, thả chậm trên tay động tác, cũng nhin không được vánh tai đi nghe.

Ngụy Tây trầm nhìn thoáng qua nàng bộ dáng, bên môi dặt ra một mặt ý cười, nhìn còn rất ôn hòa, hấn đảo cũng không lừa gạt, ngữ điệu không tự giác phóng nhu, không biết là tự cấp ai nói: “Đều là giao dịch ký lục.”

Lam Tấn trừng lớn đôi mắt: “Ngọa tào người cùng người nước ngoài làm giao dịch nội!” Hấn giọng có điểm đại, tuy rằng trong phòng học người không nhiều lắm, nhưng Ngụy Tây trầm vẫn là quay đầu, lạnh lùng mà nhìn hấn một cái.

Lam Tấn hắc hắc cười gượng, cuối cùng dè thấp tiếng nói: “Người ở làm buôn bán sao Ngụy ca?”

“Cũng không tính.” Ngụy Tây trầm nói, hẳn chưa từng có nhiều giải thích. Đây đó nguyên bản đều là nên đặt ở chỗ tối đồ vật, hưởng hồ không chỉ có liên quan đến hẳn một người.

Cọ xát như vậy trong chốc lát, lớp học đại đa số người đều đi được không sai biệt lắm.

Từ muốn thưởng tiết tự học buổi tối, các bạn học buổi chiều tan học đặc biệt dễ dàng đối, đều theo hầu dầm Phong Hỏa Luân giống nhau hưởng gia đãi, ăn xong lại vội vàng chạy về trường học.

Đào Nhiễm gia cách khá xa, Trình Tú Quyên sợ nàng một đi một về không kịp, làm nàng dứt khoát liền ở bên ngoài ăn cơm chiều. Trình Tú Quyên biết cái này nữ nhi mang đến kiêu, ăn không quen nhà ăn, liền mỗi ngày đều nhiều cho nàng một tuyệt bút tiền, làm nàng đi nhà ăn ăn, còn dặn dò không được ăn nướng BBQ này đó không khỏe mạnh đồ ăn.

Bởi vậy Đào Nhiễm mấy ngày nay sung sướng đã chết!

Nàng muốn ăn cái gì ăn cái gì, chuyên chọn trước kia bị quản không được ăn đồ vật ăn.

Nàng mới muốn đi ra ngoài, thiếu niên thanh nhã thanh âm đã kêu ở nàng: “Đào Nhiễm?”

Đào Nhiễm bước chân dừng một chút, xoay người khi đã thay gương mặt tươi cười: “Giang Diệp, người tìm ta có việc sao?”

Giang Diệp nhìn nàng gương mặt tươi cười mặc mặc, nàng trước kia không phải như vậy cười, trước kia Đào Nhiễm, truy ở hẳn phía sau, cười đến lại kiêu lại ngượng ngùng, trong mắt đều là tàng không được vui mừng. Hiện giờ gương mặt tươi cười nhìn sáng lạn, nhưng là trong mắt thiếu ấm áp.

Nàng đã từng đối hăn chờ mong cùng quyển luyện, phảng phất biến mất đến sạch sẽ.

Giang Diệp rũ xuống đôi mắt, lại ngược mắt khi cảm xúc đã che dấu rất khá: “Người nghĩ tới báo một cái lớp học bổ túc sao? Thừa dịp cao nhĩ còn kịp, nỗ lực học tập một năm hăn là có thể.....”

“Không nghĩ tới.” Nàng đánh gãy hăn nói, oai oai đầu, “Ta thói quen này lạn thành tích, liền không đi khí học bổ túc lão sư.”

Hăn mím môi: “Ta cho người học bổ túc được chưa?”

Đào Nhiễm nhượng mảy: “Ta không có tiền cho người.” Nàng có tiền, tiểu cặp sách tiền kẹp tràn đầy, nhưng nàng cố ý không phóng khoáng nói, “Cảm ơn người a.”

Giang Diệp có chút bất đắc dĩ, “Không cần người tiền.”

“Ta sẽ tức chết người.”

Hăn trên môi nhấp ra một tia ý cười: “Sẽ không.”

Đào Nhiễm trầm mặc, đánh giá Giang Diệp hai mắt, nàng tưởng nàng đã biết, Giang Diệp là thật sự có điểm thích nàng. Đào Nhiễm tâm tình phức tạp, nếu lại sớm một chút, nàng khẳng định là vui mừng. Chính là sau lại nàng từ bỏ, đã quyết định quên mất, mới phát sinh như vậy vừa ra, nàng trong lòng mọi cách tư vị, duy độc không có vui mừng.

Đào Nhiễm trong lòng thở dài, “Ta cái gì đều kém, học bổ túc cũng vô dụng. Không cần phiền toái người.” Nàng khóe mắt liếc đến Ngụy Tây trầm ánh mắt lạnh lạnh mà nhìn nơi này, Đào Nhiễm bĩu môi, mặc kệ bọn họ này đó tâm tư khó lường người, “Ta muốn đi ăn cơm.”

Nàng nói xong liền đi, cũng mặc kệ trong phòng học dư lại người là cái cái gì biểu tình.

Giang Diệp môi sắc trắng bệch, yên lặng đi trở về chính mình vị trí, thu thập xong rồi đồ vật liền đi rồi.

Ngụy Tây trầm lạnh lạnh ánh mắt xả ra một tia ý cười, nga, xem đâu, chính là như vậy, nàng trước kia cũng là như vậy đối chính mình. Mới đến sứ men xanh thời điểm, ăn mặc giống cái tiểu công chúa, nói chuyện thanh âm kiều mềm, còn mang theo trái cây đường hương khí: “Ai, ta muốn cùng người làm bằng hữu.”

Chính là sau lại đi thời điểm, cũng không gặp nàng quay đầu lại liếc hăn một cái.

Là đa tình, cũng là lương bạc.

Hắn sớm nên bóp chết nàng, ở vô số xem nàng sách cũ ban đêm, hăn đều từng có ý nghĩ như vậy.

Nhưng là lúc trước không xuống tay, hiện giờ liền rốt cuộc không hạ thủ được.

Cách vách bảy trung cấp hoa phó sáo liền chờ ở cổng trường khẩu, Đào Nhiễm ra cổng trường vừa vặn cùng nàng đánh một cái tráo mặt. Ngày mùa đông, phó sáo mặc một cái mao vải nỉ áo khoác, tóc hơi cuốn tán xuống dưới, nhiều vài phần thành thực vũ mị, ra cửa học sinh đều không tránh được nhìn nàng vài lần.

Phó sáo khoe miệng ngậm cười, cấp Đào Nhiễm chào hỏi: “Người hảo a.”

Đào Nhiễm nhai kẹo que, mồm miệng không rõ: “Người hảo.”

“Giang Diệp ra tới sao?”

Hảo, cái này Đào Nhiễm biết nàng là cố ý. Đào Nhiễm nuốt xuống đường tra: “Người như vậy chờ hăn là vô dụng, ta đều thử qua.”

Phó sáo sắc mặt có điểm cương, nhưng vẫn là vẫn duy trì ý cười: “Phải không.”

Đào Nhiễm cho nàng ra chủ ý: “Nếu không chờ lát nữa hăn ra tới, người nhào qua đi ôm lấy hăn hôn một cái? Kích thích một chút hăn nói không chừng liền thành.”

Phó sáo mặt đen, liền kém đem ‘ người cút cho ta ’ mấy chữ viết ở trên mặt.

Đào Nhiễm ha ha cười, công tiểu cặp sách một điên nhi một điên nhi đi rồi.

Nàng cũng không nghĩ như vậy, ai làm phó sáo như vậy hư.

Cái này hại nàng biến thành đoàn tóc nữ nhân, nàng tổng không có khả năng vẫn luôn chịu đựng nàng.

Trường học đối diện chính là một cái ăn vặt phố, đúng là cơm điểm, trên đường toát ra bạch hơi hồi nhiệt khí. Đào Nhiễm không nhịn xuống dụ hoặc, vẫn là ở quán ven đường chờ nướng BBQ hảo.

Nàng thích ăn cay, nhưng là lại không quá có thể ăn cay. Trình Tú Quyên ngày thường đều câu nàng, hiện giờ không ai quản đốc hết sức lãng.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 35

“Ân, ta bức người tới. Ăn đi.”

Nàng trong lòng đột nhiên liền không phải tư vị. Nàng không sợ Ngụy Tây trầm cho nàng một cái bàn tay, liền sợ hấn cấp ngọt táo. Hấn như vậy nhường nàng, nàng trong lòng thực không thoải mái.

Đào Nhiễm không nói chuyện nữa, cầm lấy chiếc đĩa yên lặng ăn.

Ra ngoài nàng dự kiến, bình thường cơm nhà còn khá tốt ăn, cao trung đặc biệt dễ dàng đói, nàng thế nhưng tràn đầy ăn hai đại chén.

Ăn xong Ngụy Tây trầm làm nàng từ từ, hấn trước cầm chén giặt sạch. Nàng nguyên bản là tưởng lặng lẽ chạy, nhưng là nhìn hấn chuyên chú nghiêm túc sừng mặt, không biết như thế nào liền mại bất động bước chân.

“Ngụy Tây trầm.” Nàng kêu hấn.

“Ân?”

“Người không cần phải như vậy.” Bọn họ Đào gia lại đối hấn không tốt, nàng cũng đối hấn vẫn luôn có thành kiến, Ngụy Tây trầm về sau không trả thù bọn họ liền tính hảo, xác thật không cần phải đối nàng tốt như vậy.

“Người hảo hảo ăn cơm, đừng đốn đốn ăn lâu thức ăn nhanh, về sau liền không cần tới.”

Đào Nhiễm một trận bực mình, hắn thật là hảo thủ đoạn a, liền nàng ăn cái gì đều biết.

Nàng một gặp được Ngụy Tây trầm, cảm xúc luôn là thực không chịu khống chế. Ngụy Tây trầm khống chế rất cường, che dấu ở áo mũ chỉnh tề hạ, chỉ có loại này chi tiết nhỏ sẽ thường thường đem hắn bại lộ ra tới.

Nhưng nàng lại không phải hấn ai.

Đào Nhiễm đôi mắt chớp chớp: “Dù sao ta cũng sẽ không thích người.”

Hắn rửa chén động tác dừng dừng, sau đó không có lại tiếp tục, ở vòi nước phía dưới đem trên tay bột biển hướng sạch sẽ, lại thông thả ung dung mà dùng sạch sẽ khăn sát tay.

Hắn ngón tay thon dài hữu lực, khớp xương rõ ràng, phi thường xinh đẹp.

Đào Nhiễm nhìn đến tình cảnh này lại cảm thấy cả người phát mao, hấn bắt tay lau khô, đi đến nàng trước mặt rũ mắt xem nàng, lộ ra một cái không tính cười cười: “Kích thích lão tử đâu?”

Nàng liền biết!

Khóa lại này trương da hạ, là ẩn sâu thô bạo.

“Đừng kích thích ta.” Hấn chậm rì rì nói, “Ta không ngại người làm, nhưng là đừng lại nói làm ta khó chịu nói.” Ngụy Tây trầm chỉ chỉ chính mình ngực, “Sẽ đau.”

Như vậy nghiêm túc trường hợp, Đào Nhiễm chú ý trọng điểm lại trật, nàng thiếu chút nữa dậm chân: “Ta làm? Ta làm sao? Ngọa tào!”

Hắn ngẩn người, không nhìn xuống cong cong mặt mày: “Tóm lại đừng lại nói này một loại nói, người biết ta tính tình không tốt, tiểu tâm ta tâm tình không hảo đem người cấp làm.”

“.....” Là nàng lý giải cái kia ý tứ sao? Như thế nào từ hắn uy hiếp người trong giọng nói nghe ra có sắc thái từ ngữ đâu? Đào Nhiễm co được dân được, nghĩ đến chính mình còn có hơn một tháng liền phải đi học vẽ tranh, phỏng chừng về sau cùng Ngụy Tây trầm cũng sẽ không như thế nào gặp mặt, nàng gật gật đầu: “Đi đi học đi.”

Ngụy Tây trầm cũng không lại xử lý còn không có tẩy xong đồ vật, gọi điện thoại cấp Văn Khải, làm hắn lại đây xử lý dư lại mâm, sau đó hai người đi đi học.

Chuyện này xem như hạ màn, Đào Nhiễm sợ Ngụy Tây trầm còn phải cho nàng nấu cơm, chính mình liền thành thật lên, ở bên ngoài chọn sạch sẽ quán ăn ăn cơm, cũng không dám ăn cay độc hoặc là băng đồ vật.

Một tháng thời điểm, thời tiết ngẫu nhiên sẽ sáng sủa một ít. Năm nay mùa đông Cẩm Thành không có hạ tuyết, không ít người đều cảm thấy hết sức tiếc nuối.

Giang Diệp cũng tới Cẩm Thành cao trung gần một tháng.

Hắn thành tích cũng hảo, chính là so ra kém Ngụy Tây trầm cái loại này biến thái hảo pháp, ở lớp học cũng là cầm cờ đi trước. Giang Diệp mê muội ở tam ban ngày càng tăng nhiều, hắn không giống Ngụy Tây trầm, ấm áp ôn nhu, tốt đẹp giáo dưỡng làm hắn có vẻ thực hòa khí, nhưng là đối người lại không phá lệ thân cận.

Luôn là có khoảng cách cảm lại có hiền hoà cảm, lớp học hơn phân nửa nữ hài tử đều thích hắn.

Ngụy Tây trầm lãnh nặng nề, không cần thận chọc tới hấn khiến cho người sờn tóc gáy, lại soái các muội tử cũng không dám thương.

Đối với Giang Diệp ở tam ban vô cùng được hoan nghênh sự, phó sáo nguy cơ cảm đặc biệt dày đặc.

Nàng vốn dĩ liền không phải Giang Diệp bạn gái, ở trong tối nghe được Giang Diệp tình huống về sau, không nhịn xuống tới tam ban.

Lúc ấy tam ban mới thể dục khóa tan học, bởi vì mùa đông còn không có qua đi, các nam sinh đảo còn không đến mức mồ hôi ướt đầm. Phó sáo dựa vào thang lầu chỗ rẽ, là Lam Tấn cái thứ nhất phát hiện nàng.

Lam Tấn bởi vì biết phó sáo câu dẫn quá hứa thâm, đối nàng vốn dĩ liền không hảo cảm. Hấn cảm thấy đối lập khởi phó sáo, Đào Nhiễm cái này tiểu yêu nữ đều thuận mắt đến nhiều. Hấn thói quen chuyện gì đều cấp Ngụy Tây trầm hội báo: “Ngụy ca, cái kia kêu phó gì đó, ở nơi đó đứng, hơn phân nửa là chờ Giang Diệp.”

Ngụy Tây trầm đen nhánh con người vọng qua đi, vừa lúc cùng phó sáo đối thương.

Phó sáo trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, gương mặt không khống chế được đỏ hồng. Ngụy Tây trầm xuy một tiếng, châm chọc chỉ ý bộc lộ ra ngoài. Phó sáo thấy rõ, sắc mặt không tốt lắm.

Lam Tấn cười hì hì: “Chúng ta muốn làm cái gì không?”

Ngụy Tây trầm vốn dĩ tưởng nói giúp nàng một phen, chính là nghĩ nghĩ, như vậy có vẻ chính mình đặc biệt âm hiểm, vì thế xoay khẩu: “Tùy nàng đi.”

Phó sáo là tới gián tiếp tuyên cáo đối Giang Diệp chủ quyền, lúc trước nàng chính là dùng này nhất chiêu đã lừa gạt Đào Nhiễm, làm tiểu cô

nường nản lòng thoái chí cắt tóc chạy tới nghỉ phép. Hiện giờ nàng tới tam ban, chỉ cần lớp học đại đa số người thấy Giang Diệp cùng nàng ở bên nhau, như thế nào cũng muốn truyền điếm cái gì.

Đào Nhiễm đi hiệu sách mua tân truyện tranh, đi lên tự nhiên cũng thấy được phó sáo. Nàng có đôi khi dễ dàng phạm xuân, nhưng đại đa số thời điểm EQ tại tuyến, nghĩ thông suốt phó sáo tới nơi này mục đích, nhàn nhạt dời đi ánh mắt.

Đào Nhiễm tiến phòng học xem truyện tranh không trong chốc lát, Đoạn Phân Phương liền đầy mặt hưng phấn cho nàng giảng bát quái: “Nhiễm nhiễm, vừa mới Giang Diệp phát hỏa người biết không? Vẫn là lần đầu tiên xem nam thần phát hỏa đâu!”

“Di?” Nàng không ngẩng đầu, nhưng là phát biểu một cái nghi vấn âm, biểu đạt chính mình đang nghe.

“Chính là vừa rồi trạm chỗ rẽ cái kia nữ sinh, Giang Diệp làm nàng dừng quần lấy hân, lúc ấy ta từ WC trở về nhìn đến Giang Diệp mặt hắc đến cùng cái gì dường như. Giang Diệp tới chúng ta ban lâu như vậy, chưa từng có như vậy giận, ta bắt đầu xem kia muội tử rất xinh đẹp còn tưởng rằng có cái gì đâu, hiện tại mới biết được.....”

Đoạn Phân Phương thao thao bất tuyệt nói còn chưa nói xong, Đào Nhiễm ngẩng đầu sắc mặt đổi đổi.

Đào Nhiễm hướng Đoạn Phân Phương chớp chớp mắt, liều mạng đưa mắt ra hiệu.

Đoạn Phân Phương: “..... Gì?”

Đào Nhiễm nhìn mắt Đoạn Phân Phương sau lưng đầy mặt lạnh băng Giang Diệp, nhất thời vô ngữ.

Chương 29 ta có thể

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 36

Hắn không bỏ xuống được.

Giang Diệp nói: “Trở về đi học đi.”

Hắn không lại xem nàng, cực lực khắc chế, mới có thể không nhượng bộ phạt hỗn độn, đi ở nàng phía trước, cùng nàng cùng nhau về phòng học.

Đào Nhiễm không biết chuyện này có tính không giải quyết, nhưng là nàng nhân sinh tín niệm chính là sống ở lập tức, phỏng đoán không rõ nàng cũng liền không đi phỏng đoán.

~

Từ Ngụy Tây trầm cấp vật lý lão sư quăng sắc mặt, vương hạo trung tân sủng liền biến thành trao đổi sinh Giang Diệp.

Này lão sư thực kỳ ba, làm Giang Diệp cho hắn thu tác nghiệp.

Giang Diệp cũng rất kỳ quái, hắn không làm các bạn học toàn giao qua đi, hắn một đám tới thu, phía trước ngồi phần lớn là đệ tử tốt, thu thật sự thuận lợi. Sau này bài đi thời điểm, liền ra đường rồi.

Hoặc là không có làm, hoặc là còn ở cấp rỗng rỗng mà hạt viết hoặc là sao một chút học bá nhóm.

Xếp sau đồng học ngượng ngùng nói: “Ta còn không có làm, nếu không ta chờ lát nữa giao?”

Giang Diệp gật gật đầu, thần sắc lãnh đạm, cũng không vì khó bọn họ, tiếp tục hướng phía sau thu.

Đoạn Phân Phương cùng Đào Nhiễm cũng chưa làm, nàng hai bình thường là phải làm tác nghiệp, nhưng là hôm nay thu chính là lớp học tác nghiệp, chính là vương hạo trung đi học lâm thời nảy lòng tham bố trí, nàng hai cũng không biết còn có ngoạn ý nhi này.....

Đoạn Phân Phương vẻ mặt mộng bức, đột nhiên nhanh trí học hàng phía trước đồng học bộ dáng: “Giang Diệp, ta chờ lát nữa giao được không?”

“Ân.” Giang Diệp nói, quay đầu hỏi Đào Nhiễm, “Tác nghiệp?”

Đào Nhiễm chớp chớp mắt, nàng da mặt không quá mỏng, bất chấp cùng hăn nháo biệt nữ, mềm lộc cộc: “Ta đợi lát nữa làm xong giao được không?”

Giang Diệp lạnh mặt: “Không được, hiện tại giao.”

“.....” Cầu ái không thành phản thành thù? Đây là cái quỷ gì phát triển?

Đào Nhiễm đều tưởng lời kéo Giang Diệp cổ áo lắc lắc, người thanh tỉnh điểm a Giang Diệp, người hiền hoà hào phóng học bá nhân thiết còn muốn hay không?

Nhưng mà Giang Diệp không nghĩ thanh tỉnh, hăn liền trạm nàng trước mặt, chờ nàng giao mới đi.

Lớn như vậy động tĩnh, lớp học ầm ầm lại có người phải về đầu.

Ngụy Tây trầm cười lạnh một tiếng, đem chính mình tác nghiệp viết Đào Nhiễm tên ném tới Đào Nhiễm trên bàn.

Đào Nhiễm bị đột nhiên xuất hiện ở trên bàn tác nghiệp hoảng sợ, vừa thấy kia cứng cáp hữu lực tự, liền biết là Ngụy Tây trầm.

Đây là lần thứ hai, hẩn tác nghiệp viết nàng tên.

Đào Nhiễm lúc này còn có thể phân tâm tưởng, Ngụy Tây trầm làm xong tác nghiệp tên lan là thói quen lưu bạch sao? Như thế nào mỗi lần đều có thể khẩn cấp?

Đào Nhiễm đem Ngụy Tây trầm tác nghiệp đưa qua đi: “Cấp.”

Giang Diệp thần sắc lạnh hơn, nhưng là cũng không lại khó xử nàng, thu tác nghiệp hướng phía sau đi. Tới rồi cuối cùng một bàn, nhưng là cái kia không hề phập phồng ngữ điệu hỏi Lam Tấn cùng Ngụy Tây trầm muốn tác nghiệp.

Đào Nhiễm nghe thấy Lam Tấn rất nhỏ tiếng ngáy, thứ này đang ngủ. Ngụy Tây trầm giọng băng ghi âm vài phần bí ý: “Lão tử không giao.”

Có thể nói thái độ phi thường ác liệt.

Giang Diệp cười một chút, đem danh sách thượng Ngụy Tây trầm tên mặt sau đánh một cái câu.

Đào Nhiễm nhìn này phát triển, lại mộng bức lại không thể hiểu được. Cái này định luật chẳng lẽ kêu: Nàng tiếp xúc quá ngây thơ thiếu niên đều bị chơi hỏng rồi?

Đào Nhiễm buồn bực đã chết.

Nhưng là nàng gần nhất cũng phiền lòng, đầu óc không đủ dùng, cũng lười đến đi đoán bọn họ này nhóm người tâm tư.

Nhà nàng càng loạn, Trình Tú Quyên đã một tháng không có đi ra ngoài chơi mặt chược. Trên mặt rất ít có ý cười, Đào Nhiễm về nhà thời điểm, Trình Tú Quyên mới giống một cái tươi sống người.

Đào Nhiễm không dám nghĩ lại, nhưng cha mẹ rõ ràng liên một khác sự kiện đã xảy ra khác nhau.

Trình Tú Quyên làm Đào Nhiễm rời xa Ngụy Tây trầm, không được tới gần hẳn.

Nhưng là đào sóng lớn làm Đào Nhiễm vô luận như thế nào, đều phải cùng Ngụy Tây trầm đánh hảo quan hệ, hẳn sẽ dùng rất nhiều tiền tiêu vật khen thưởng hẳn.

Hai loại hoàn toàn bất đồng thái độ, khẳng định có cái đến không được nguyên nhân.

Quy kết rốt cuộc, đáp án vẫn là ở Ngụy Tây trầm trên người.

Mặc kệ là đào sóng lớn vẫn là Trình Tú Quyên, đều là Đào Nhiễm quan hệ huyết thống. Trình Tú Quyên một chút đem nàng mang đại, chính là đào sóng lớn đối nàng sủng ái cũng không ít.

Tại đây sự kiện thượng, Đào Nhiễm có chính mình phán đoán. Lần đầu tiên gặp được Ngụy Tây trầm bản năng liền nói cho nàng, rời xa thiếu niên này.

Rất có khả năng, Đào gia muốn bởi vì hẳn mà xong đời.

Chẳng sợ hẳn là sẽ bồi nàng, sẽ hống nàng, sẽ cho nàng nấu cơm người. Nàng cũng không thể mềm lòng.

Chương 30 ly biệt

Tháng 1 thời điểm, Đào Nhiễm đã thác Trình Tú Quyên giúp nàng tìm hảo hội họa ban, học kỳ sau khai giảng liền sẽ không tới Cẩm Thành cao trung, trực tiếp đi hội họa ban học tập.

Trường học một tháng mặt nghỉ, trong ban đồng học đều thực hưng phấn, chẳng qua tùy theo mà đến cuối kỳ khảo thí khó tránh khỏi làm người có áp lực.

Trong ban đồng học cũng không biết Đào Nhiễm học kỳ sau phải đi sự, nàng cũng không có tính toán trước tiên nói, ly biệt luôn là làm người thương cảm.

Một tháng mười sáu hào ngày đó, là Kiều Tĩnh Diệu xuất ngoại nhật tử, vừa vặn thứ bảy, Đào Nhiễm đi đưa nàng.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 37

Thời gian đối hẩn mà nói giống cái đồng hồ cát, mỗi một phân mỗi một giây đều ý nghĩa cáo biệt lăng trì. Hẩn xem giao lộ thấy được nàng, tài xế còn không có tới, nàng ăn mặc hồng nhạt tuyết địa ứng, trên chân không an phận, đá đá nhi chơi.

Hẩn đột nhiên cảm thấy yết hầu khó chịu vô cùng.

Nàng liền câu cáo biệt lời nói đều không có cùng hẩn nói.

Đào Nhiễm ngẩng đầu liền thấy Giang Diệp, nàng nghĩ nghĩ, hướng hẩn lộ ra một cái lễ phép cười, tế bạch hàm răng thực đáng yêu. Hắc bạch phân minh đôi mắt thuần túy lại xinh đẹp, trong ánh mắt hẩn chậm rãi đi tới.

Nàng biết Giang Diệp đến đi rồi, hẩn có thể làm đều làm, trao đổi sinh, báo cho nàng chân tướng, thậm chí thử chọc nàng sinh khí đều không quá bỏ được, trước sau bó tay bó chân. Với Giang Diệp tới nói đây là ly biệt, với Đào Nhiễm tới nói cũng là.

Hội họa ban ở ly Cẩm Thành cao trung rất xa địa phương, bọn họ khả năng sẽ không còn được gặp lại.

Giang Diệp trước sau không nói chuyện, hẩn đi đến nàng trước mặt, cởi xuống chính mình màu đen khăn quàng cổ, nhẹ nhàng cho nàng vây

thượng. Đào Nhiễm ngăn người, cũng không có kháng cự, nhìn hần buông xuống mặt mày, trong lòng cũng có một chút khổ sở cảm xúc.

Hần khăn quàng cổ còn mang theo hần nhiệt độ cơ thể, dán nàng non mịn cổ.

Đào Nhiễm đột nhiên cảm thấy, nàng hần là trong lúc vô ý trở thành Giang Diệp trong cuộc đời bạch nguyệt quang.

Làm “Bạch nguyệt quang”, nàng dù sao cũng phải cuối cùng làm làm tốt sự: “Giang Diệp.”

“Ân?”

“Người vẫn là không cần thích phó sáo, nàng thật sự không tốt lắm, đối với người cũng không quá thiết tình, hứa thâm nói, nàng hiện tại còn cùng các người trường học một cái nam sinh dây dưa không rõ.”

“Ân.”

“Còn có, người không muốn làm sự tình, không cần lại thuận theo người cha mẹ. Người muốn vui vui vẻ vẻ, người có được độc lập nhân cách, không có người có thể can thiệp người nhân sinh.”

Hần hốc mắt ửng đỏ: “Ân.”

“Như vậy, ta đi rồi.” Nàng khéo mắt dư quang nhìn đến Đào gia tài xế bảng số xe, cắn răng một cái liền muốn chạy qua đi.

Phía sau dán lên tới độ ẩm làm nàng ngây người.

Trên eo quần lên tới một đôi tay cánh tay, Giang Diệp gắt gao từ phía sau ôm nàng, giống chết đuối người bắt lấy cuối cùng một cây thủy thảo.

Này ước chừng là Giang Diệp quy củ trong cuộc đời, đã làm nhất chuyện khác người.

Nàng có thể cảm nhận được thiếu niên nhiệt độ cơ thể, ở giá lạnh mùa đông, giống một đoàn thiêu đốt ngọn lửa, làm nàng mờ mịt lại vô thố. Chỉ có dựa vào đến như vậy gần, nàng mới hiểu được hãn nguyên lai có bao nhiêu luyện tiếc.

Giang Diệp chung quy vẫn là lý trí học bá Giang Diệp, hãn run rẩy xuống tay cánh tay, chậm rãi buông ra nàng.

Đào Nhiễm nhấp nhấp môi, thẳng hướng tài xế dừng xe địa phương đi qua đi.

Một lần cũng không có quay đầu lại xem hãn.

Tài xế là cái năm mươi tuổi đại thúc, Đào Nhiễm lên xe về sau, lập tức làm sáng tỏ: “Đào tiểu thư, ta gì cũng chưa thấy, sẽ không nói cho mụ mụ người.”

“.....” Ta lặc cái đi.....

Đào Nhiễm không có quay đầu lại, tài xế lại mềm lòng mà từ kính chiếu hậu xem cái kia thiếu niên, hãn ăn mặc giáo phục, cách khá xa thấy không rõ biểu tình, nhưng là ánh mắt nhìn chăm chăm vào này hai xe.

Tài xế đại thúc luôn có một loại, hãn ánh mắt muốn đem lớp xe trát phá ảo giác.

Tài xế hừ khởi điệu, này những người trẻ tuổi nha.

~

Trình Tú Quyên tháng 1 liền ở chuẩn bị ăn tết sự,

Đào sóng lớn quê quán ở thành phố A, hiện giờ Đào Nhiễm gia gia nãi nãi còn ở nơi đó, nhưng là Đào gia rất ít đi trở về. Đào sóng lớn phát tích về sau, cũng cấp quê nhà quyền tiền kiến tạo hy vọng tiểu học, chẳng qua lão thái thái lão gia tử một phen tuổi, không nghĩ đi theo bọn họ tới Cẩm Thành.

Bọn họ ăn tết cũng không sẽ đi thành phố A, đào sóng lớn công ty có việc đi không khai.

Ăn tết đối rất nhiều người mà nói ý nghĩa đoàn viên, năm nay đào sóng lớn trở về đến đặc biệt sớm, vừa nhìn thấy nữ nhi ở trên sofa xem TV liền mặt mày hớn hở: “Vui sướng, ba ba đã trở lại.”

Đào Nhiễm trong mắt nhiễm kinh hi, ngọt ngào kêu hẳn: “Ba ba!”

Đào sóng lớn cấp Đào Nhiễm mua rất nhiều lễ vật, lại bồi Đào Nhiễm hàn huyên một hồi lâu thiên. Trình Tú Quyên từ bên ngoài mua đồ vật trở về, thấy tình cảnh này cũng cười cười.

Đào sóng lớn trong mắt đều là tơ máu, nhưng đối với Đào Nhiễm trong mắt yêu thương là rõ ràng chính xác.

Đào Nhiễm hỏi hẳn: “Ba ba, người rất mệt sao? Nhìn hảo tiêu tụy.”

Đào sóng lớn khổ mà không nói nên lời, không nghĩ làm nữ nhi đi theo lo lắng, liền cùng nàng nói không có việc gì. Sau đó hỏi Ngụy Tây trầm ở trường học tình huống.

Đào Nhiễm còn không có trả lời, Trình Tú Quyên liền nổi giận dùm dùm mà chạy tới: “Còn nghĩ kia tiểu tử đâu!”

Đào sóng lớn hít sâu một hơi: “Tết nhất, ta không muốn cùng người sảo, nhưng là người có thể hay không có điểm tâm mắt, không cần như vậy

không phóng khoáng. Ta đem hân từ sứ men xanh mang lại đây, tổng không có khả năng làm nhân gia ở cho thuê trong phòng ăn tết.”

Trình Tú Quyên cười lạnh: “Người này ‘ tâm ý ’, nhân gia cũng không nhất định tâm lĩnh, tiểu tâm đừng phiên thuyền.”

Hai người chi gian bầu không khí chạm vào là nổ ngay, Đào Nhiễm mặt mày buông xuống, nhuyển thanh nói: “Ta đói bụng, chúng ta ăn cơm trước đi?”

Đào sóng lớn cùng Trình Tú Quyên lúc này mới có điều thu liễm.

Đào Nhiễm não động lớn nhất thời điểm, thậm chí còn não bổ vừa ra nhiều thế hệ ân oán tình thù diễn. Tỷ như nói: Ngụy Tây trầm hân mục mục là đào sóng lớn người tình đầu, sau lại bởi vì đủ loại nguyên nhân, một cái bị bắt hân gả, một cái bị bắt khác cưới. Rất nhiều năm sau, Ngụy Tây trầm mục mục đã chết, đào sóng lớn liền đem con trai của nàng tiếp nhận tới chiếu cố linh tinh.

Càng cầu huyết nói không chừng Ngụy Tây trầm là nàng cùng cha khác mẹ ca ca.

Đào Nhiễm ngẫm lại Ngụy Tây trầm xem nàng ánh mắt liền ác hàn.

Hân là không thành lập.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 38

Nếu là Ngụy Tây chìm ngấm có kêu hắt lại đây, buổi tối còn không biết muốn phát sinh cái gì.

Đào Nhiễm cũng mới biết được này đáng sợ tính. Bọn họ một cái đại tiểu thư, một cái tiểu thiếu gia, tại đây một oa bất lương phần tử bên trong, chính là sống sờ sờ đợi làm thịt sơn dương.

Nàng rốt cuộc có vài phần nhút nhát sợ sệt bộ dáng: “Có thể hay không có việc a?” Trên người nàng còn ăn mặc một thân màu trắng áo lông vũ, cũng là giá trị xa xỉ.

Ngụy Tây trầm tư trong bao nhảy ra duy nhất một cái thăm cho nàng đập lên, đem nàng bọc đến kín mít, trong mắt phiếm ra một mặt ý cười.

Văn Khải nói tiếp nói: “Sẽ không. Bọn họ không dám chọc đại ca.”

Văn Khải nói lời này khi, trung nhị tự hào cảm đều mau tràn ra tới.

Không biết xe lửa tiến lên đến nơi nào, bầu trời thế nhưng có linh tinh ngôi sao.

Đào Nhiễm mở to hai mắt ra bên ngoài xem, đôi mắt tất cả đều là hướng tới vẻ yêu thích. Ngụy Tây trầm vồ vồ nàng đầu: “Ngủ.”

Nàng ở trên chỗ ngồi ngủ đến không thoải mái, Ngụy Tây trầm làm nàng nằm bò, gối hắt chân ngủ.

Đối diện Lam Tấn đôi mắt sáng ngời có thần, Đào Nhiễm đột nhiên có điểm ngượng ngùng: “Không cần, ta ngồi ngủ liền hảo.”

Cũng không biết có phải hay không mê được tác dụng phụ, nàng đi vào giấc ngủ thực mau. Ngụy Tây chìm ngim có miễn cưỡng nàng, nhìn thoáng qua Văn Khải, Văn Khải trong lòng hiểu rõ mà không nói ra mà hướng hẩn gật gật đầu.

Bọn họ hai cái sẽ thay phiên gác đêm, Lam Tấn không đáng tin cậy, Đào Nhiễm liền càng dừng nghĩ, Ngụy Tây trầm luyện tiếc.

Nửa đêm thời điểm, Đào Nhiễm đột nhiên tỉnh, nàng cái mộng ngồi đã tê rần, chân cũng khó chịu, cả người đều khó chịu.

Nường mông manh ánh đèn, nàng thấy Ngụy Tây trầm ngồi thật sự thẳng, chính nhắm hai mắt, nàng vừa động hẩn liền mở mắt, trong mắt thanh minh, không có một tia buồn ngủ.

“Làm sao vậy?”

Đối diện Lam Tấn rất nhỏ tiếng ngáy trung, nàng ngượng ngùng nói: “Có điểm không thoải mái, chậm rãi thì tốt rồi.”

Hẩn biết Đào Nhiễm bị mang đến kiêu quý, nghe vậy cũng có chút phát sầu: “Dựa vào ta ngủ được không?”

Có lẽ là bởi vì đêm dài, nàng nghe hẩn thanh âm cảm thấy vô cùng ôn nhu, một chút đều không giống mạnh mẽ đem nàng trói tới ác ma. Đào Nhiễm gật gật đầu, ghé vào hẩn trên đùi ngủ, nàng từ trước đến nay sẽ không cùng chính mình không qua được.

Ngã xuống liền cảm thấy thoải mái nhiều.

Ngụy Tây trầm trong mắt nhu hòa, so bên ngoài tinh quang còn lượng.

Nàng đối hẫn rất cuộc vẫn là bất đồng.

Một đêm bình yên vô sự, ngày hôm sau ban ngày Lam Tấn đi thượng tranh WC, trên đường đồng hồ đã bị trộm.

Hẫn vẻ mặt ngạo tào: “Như thế nào liền thần không biết quỷ không hay đâu? Đây.....” Thanh âm thấp hèn đi, “Đây cũng quá hung tàn đi.”

Đào Nhiễm cũng cảm thấy hung tàn, nàng ở đô thị lớn lên, còn không có gặp qua trường hợp này. Nàng cùng Lam Tấn cuối cùng thấy rõ hiện thực, không có Ngụy Tây trầm cùng Văn Khải, hai người bọn họ chính là mặc người xâu xé tiểu phế vật.

Văn Khải ở Cẩm Thành sống được rất nhen khuất, hẫn ở đại đô thị chính là một cái dân thất nghiệp lang thang tên côn đồ, hiện giờ bước lên hồ sứ men xanh lộ, hẫn thế nhưng có loại như cá gặp nước cảm giác.

Ngày thứ ba buổi sáng, bọn họ tới rồi sứ men xanh địa giới.

Lam Tấn trong mắt biểu lộ hưng phấn cùng tò mò, kết quả đi theo xoay hai tranh xe, loanh quanh lòng vòng ngồi đến mau phun ra về sau, tới thổ địa mới rất cục là sứ men xanh.

Sứ men xanh là tòa có trăm năm lịch sử trấn nhỏ, đi vào đi thế nhưng còn có vài phần dân quốc hơi thở.

Liếc mắt một cái nhìn đến, chính là đoạn bích tàn viên. Trên vách tường còn có màu trắng tơ nhện, Ngụy Tây trầm rũ mắt xem Đào Nhiễm, trên mặt nàng bất an cùng tò mò đều có, duy độc thiếu quen thuộc cảm.

Văn Khải giống như trở về thủy cá, trên mặt tràn ngập thích ý.

Bọn họ đi chưa được mấy bước, liền gặp được mười mấy màu đen áo bông thiếu niên, phần lớn ở mười lăm sáu tuổi. Nhưng là thân cao rất cao,

thể trạng cường tráng, trên mặt biểu tình cũng thực lãnh túc.

Này đàn thiếu niên xuyên y phục nguyên liệu cũng không tốt, có người trong miệng còn ngậm thuốc lá, bên người ngừng mấy chiếc vùng núi xe máy.

Kỳ thật thấy thế nào đều là một bộ xã hội đen diễn xuất.

Lam Tấn có điểm chân run, nhỏ giọng hỏi Văn Khải: “Ngọa tào, đây là gần nhất liền đụng phải? Chúng ta đánh thắng được sao? Muốn hay không giao bảo hộ phí linh tinh a?”

Văn Khải cười nhạt, cảm thấy này tiểu thiếu gia còn rất hiểu quy củ. Hắn đau kịch liệt nói: “Khả năng không giao tiền đi không được, người có bao nhiêu?”

Lam Tấn lắp bắp: “Tiền mặt chỉ có năm..... Năm ngàn khối, có đủ hay không a?”

Văn Khải mừng rỡ không được, thứ này ra cửa còn mang năm ngàn khối, nếu không phải đi theo Ngụy Tây trầm, chỉ sợ liền cái quần cộc đều không còn.

Văn Khải lắc đầu: “Chỉ sợ không được.”

Đào Nhiễm cũng có chút sợ cái này trận trượng, lôi kéo Ngụy Tây trầm góc áo, yên lặng hướng hắn phía sau cọ cọ.

Ngụy Tây trầm cong cong môi, cũng mừng rỡ không được.

Sau đó đám kia nhìn giống xã hội đen thiếu niên thấy bọn họ về sau, đôi mắt lạng đến giống lang.

Một tổ ong vọt lại đây.

Lam Tấn: “Thiên a ta mẹ, chạy a.”

Nhưng mà còn không có tới kịp chạy, đám kia thiếu niên đã vọt tới trước mặt, trên mặt lại kích động lại hưng phấn, đồng thời đối với Ngụy Tây trầm kêu: “Đại ca!”

“Đại ca người rốt cuộc đã trở lại, các huynh đệ ở chỗ này đợi một cái buổi sáng.”

“Đại ca người ở kia cái gì Cẩm Thành quá đến được không a? Văn Khải ca đi chúng ta tổng không yên tâm, trong lòng đều nhớ thương người đâu.”

“Chúng ta trong xưởng sẽ tiếng Anh không mấy cái, đại ca người đi rồi đám kia người nước ngoài lão luôn là cho chúng ta đào hố.....”

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 39

Ngụy Tây trầm cong cong môi, âm sắc thiên lãnh: “Nàng người như vậy, người xem thường là hẳn là.”

Từ ngữ khí liền có thể nghe được ra tới, Ngụy Tây trầm đối qua đời mẫu thân không có một tia cảm tình, thậm chí là cực kỳ bài xích cùng chán ghét. Ngày này thật càng làm cho người ta nghi ngờ, Ngụy Tây trầm nói hẳn không có phụ thân, mẫu thân cũng không có khả năng cùng đào sóng lớn là bằng hữu, kia ba ba vì cái gì muốn nói lừa gạt nàng cùng Trình Tú Quyên đâu?

Nhưng cái này đề tài hiển nhiên không thích hợp lại tiến hành đi xuống.

Đào Nhiễm xoay một cái đề tài: “Nơi này nhiều người như vậy, phần lớn đều còn không có thành niên đi? Bọn họ đều đi theo người sao?”

Ngụy Tây trầm dựa vào trên sofa, nhỏ đến không thể phát hiện mà cười cười: “Sứ men xanh là địa phương nào người biết không? Một cái bị thế giới cùng quốc gia vứt bỏ địa giới. Ra ngục phạm nhân, sống không nổi nhất cái, trốn tránh đuổi giết cùng tình thương thất ý người, tuổi già sắc suy kỹ nữ, còn có các loại xã hội cận bã chỗ tránh nạn.”

Ở Đào Nhiễm không thể tưởng tượng trong ánh mắt, hẳn tiếp tục không nhanh không chậm nói: “Loại người này, trừ bỏ..... Ham thích chuyện đó nhi, giống dã thú giống nhau sản nhãi con, ngày thường còn có

việc làm sao? Sinh hạ tới liền xem mệnh, có thể lớn lên liền lớn lên, không thể lớn lên liền đói chết hoặc là đông chết, mệnh so súc sinh quý giá không bao nhiêu. Đánh nhau trộm đồ vật ăn đều là thái độ bình thường, lưu lại nơi này, ít nhất không lo ăn mặc.”

Đào Nhiễm giảo giảo ngón tay: “Kia..... Vậy người khi còn nhỏ cũng như vậy lớn lên sao?”

Hắn biểu tình dừng một chút, trong mắt phiếm ra một tia cười: “Ân.”

Nàng có chút vô thố, không biết nên như thế nào an ủi hắn, ngập nước đôi mắt thẳng ngơ ngác mà đem hắn nhìn, có vài phần ngu đần. Nàng nhớ tới phía trước nghe nói khái nói, Ngụy Tây trầm làm mười lăm tuổi dưới sở hữu hài tử đều cần thiết đi trong huyện niệm thư, hắn đem bọn họ tổ chức lên, công tác nội dung tuy rằng hoặc vất vả hoặc tàn khốc, nhưng hắn đúng là cấp này nhóm người một cái đường sống, không đến mức tuần hoàn ác tính, cả đời chết già ở cái này hỗn loạn địa phương.

Đào Nhiễm sẽ không an ủi người, nhưng miệng nàng ngọt, sẽ khen người: “Ngụy Tây trầm, người thật tốt.” Người là bọn họ anh hùng.

Ngụy Tây trầm trong mắt mỏng manh ý cười một chút vụng khai, hắn nhìn không được gãi gãi nàng mềm mại cảm: “Ta tốt như vậy, người gả cho ta, ân?”

Nàng lập tức liền trở mặt: “Người nằm mơ đi.”

Ngụy Tây chìm nghiêm sinh khí, cười đến lồng ngực khẽ run. Đào Nhiễm không biết có cái gì buồn cười, banh mặt nghiêm túc mà nhìn hắn.

Hắn còn dãi nói chuyện, dưới lầu vang lên tiếng đập cửa.

Ngụy Tây chìm xuống mở cửa, không trong chốc lát, một đám thiếu niên vọt đi lên, trong tay cầm phiếu điểm, từng đôi đen nhánh con người

nhìn chăm chăm Đào Nhiễm xem.

Có thiếu niên lặng lẽ nói: “Nàng quả nhiên so phương tỷ tỷ còn xinh đẹp thật nhiều.” Lại ngượng ngùng lại lớn mật mà nhìn chăm chăm Đào Nhiễm nhìn.

Ngụy Tây trầm đi lên sắc mặt lạnh lãnh.

Các thiếu niên ấn trình tự đem phiếu điểm dọn xong, xếp thành hàng nghe huấn giống nhau. Ngụy Tây trầm kiểm tra xong bọn họ phiếu điểm, cười như không cười mà cong cong môi: “Như vậy lạn thành tích, các người thật là thật dài tiến a.”

Các thiếu niên sắc mặt đều trắng.

Ngụy Tây trầm ngón tay đan xen, chậm rì rì mà mở miệng: “Trừ bỏ tiền tam danh, mọi người mỗi ngày buổi sáng 7 giờ lên chạy bộ, vòng quanh nhà xưởng hai vòng, sau đó đi huấn luyện doanh, luyện đủ sáu tiếng đồng hồ mới trở về. Học tập sẽ không, chép sách tổng hội, tiếng Anh thư sao ba lần.”

Các thiếu niên trong mắt bi thương đều mau hội tụ thành hà, lần này như thế nào thảm như vậy a, còn chép sách!

Ngụy Tây trầm nói: “Có điều kiện không quý trọng người, dù sao cũng phải vì chính mình lãng phí trả giá đại giới.”

Tuy rằng khổ sở, nhưng bọn hắn không ai bất mãn như vậy xử phạt, một đám gục xuống đầu theo thứ tự ra cửa. Liền Đào Nhiễm cái này đẹp tiểu tỷ tỷ đều không có lại xem tâm tư.

Đào Nhiễm ngồi qua đi, nàng là học tra, thực cảm thấy hứng thú bọn họ thành tích tốt cuộc kém thành cái dạng gì, mới làm Ngụy Tây trầm phạt như vậy trọng.

Kết quả vừa lật..... Kém cỏi nhất điểm đều là nàng gấp hai.

Đào Nhiễm bị chịu đả kích bộ dáng đem Ngụy Tây trầm xem vui vẻ, hần nói: “Người cái kia 36 phân vật lý, mới là chân chính thẹn với tài nguyên. Nhập gia tùy tục người hiểu không? Người như vậy thành tích, ở chỗ này là muốn bị phạt.”

Đào Nhiễm dùng xem bệnh tâm thần ánh mắt đem Ngụy Tây trầm nhìn.

“Ta mới không cần, ta lại không phải người của người.” Câu này nói ra tới nàng mới cảm thấy có điểm không đúng, bên cạnh nam nhân quả nhiên đôi mắt cong cong.

“Hiểu quy củ nhân tài đi được ra nơi này, người còn tưởng trở về sao?” Những lời này chính là trần trụi uy hiếp, Đào Nhiễm cảm thấy này quả thực là sinh thời hệ liệt! Ngụy Tây trầm cái này biến thái đem nàng trói tới chẳng lẽ chính là vì trừng phạt nàng bất nhập lưu thành tích.

Nàng duy trì một lời khó nói hết biểu tình, miễn cưỡng nói: “Hảo đi, người đến làm ta về nhà. Còn có, ta chạy bộ không được, chép sách cũng không thành.”

“Ân, không cho người chạy bộ cùng chép sách.”

“Kia làm cái gì?”

“Bàn tay ra tới.”

Đào Nhiễm cảm thấy không ổn: “Người muốn đánh ta sao?”

“Là.” Ở nàng thay đổi sắc sắc mặt, hần hảo tâm tình mà bổ sung, “Yên tâm, liền một chút.”

Đào Nhiễm do dự mà vươn tay, nghĩ thầm này mẹ nó quả nhiên là cái bệnh tâm thần a, nàng thành tích lạn quan hấn đánh rắm a. Nhưng ở địa bàn của người ta, vẫn là như vậy hoàn cảnh hạ lớn lên tiểu chó săn đầu đầu, nàng tạm thời không dám chọc hấn.

Ngụy Tây trầm gươm lên tay, nàng đột nhiên nhắm mắt lại.

Giây tiếp theo, tay bị người mười ngón tay đan vào nhau, hấn hô hấp giao triển lại đây, Đào Nhiễm cảm nhận được, trên môi bị nhẹ nhàng điểm một chút.

Nàng tròn to mắt, xấu hổ và giận dữ nhìn Ngụy Tây trầm: “Người..... Người!”

Ngụy Tây trầm cảm thấy nàng ngu đần, hấn lại cười nói: “Bọn họ muốn chạy ra sứ men xanh, cần thiết muốn một cái hảo thành tích. Mà người không cần, người liền tính cái gì đều sẽ không, ta cũng vui dưỡng người.”

Nàng phản bác: “Ta như thế nào sẽ cái gì đều sẽ không đâu, ta sẽ vẽ tranh.”

Hấn nheo lại đôi mắt xem nàng, thực hảo a, cố ý chạy thiên về điểm cô nương này cười xe nhẹ đi đường quen.

Hấn lười đến chọc thùng nàng tiểu tâm cơ: “Hảo, rửa mặt xong đi ngủ đi.” Xe lửa thượng ngủ đến khó chịu, ở nhà hấn là sẽ hảo rất nhiều.

Đào Nhiễm làm bộ bình tĩnh chạy trốn chết.

Bởi vì thay đổi hoàn cảnh, Đào Nhiễm ngủ thật sự không an ổn.

Nửa đêm thời điểm, nàng nghe thấy dưới lầu có người ở kêu Ngụy Tây trầm, Đào Nhiễm một chút liền bừng tỉnh. Nàng khoác hảo áo khoác

mở cửa, Ngụy Tây trầm lạnh mặt, quả nhiên muốn ra cửa.

“Làm sao vậy?” Đào Nhiễm dụi dụi mắt, mông lung tiếng nói hỏi.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 40

Thực mau biểu tình phần hận các thiếu niên cầm chìa khóa ở khách sạn ở lại.

Ngụy Tây trầm mang theo Đào Nhiễm đi cùng tầng 301.

Nơi này dựa vào một mặt cửa sổ lớn hộ, tiến vào thời điểm phong còn ở hô hô thổi, bức màn bị gió thổi đến cuốn lên, lộ ra một cổ tử lạnh lẽo.

Rõ ràng là cái dạng này bầu không khí trung, Đào Nhiễm lại mặc danh cảm thấy cái này địa phương rất quen thuộc.

Nàng nhú nhú mày.

Ngụy Tây trầm cho nàng đổ một ly nước ấm: “Uống xong liền ngủ, mới hai điểm.”

Nàng phùng cái ly phát thần, Ngụy Tây trầm thanh âm hơi lạnh: “Như thế nào? Cảm thấy ta tàn nhẫn?”

Nàng nâng lên đôi mắt, trong phòng ánh đèn rất lộng, cặp kia trong mắt cảm xúc thực dễ dàng bị nhìn thấu, nàng thành thật gật gật đầu: “Có điểm, ta cảm thấy có điểm sợ.”

“Chỉ có như vậy, sứ men xanh hài tử mới có thể lớn lên đại.” Hắc lạnh lùng mà nói, “Không đem bọn họ mệnh đương mệnh người, có cái thứ nhất

sẽ có cái thứ hai. Chúng ta duy nhị điểm mấu chốt chính là, không phạm pháp, không thể chết được.”

Hắn đóng lại bức màn, Đào Nhiễm thấy không rõ vẻ mặt của hắn: “Nếu có thể hảo hảo tồn tại, ai vui đi liều mạng.”

Những lời này làm Đào Nhiễm cái mũi toan toan, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Nàng nhớ tới a quang, cái kia thiếu niên thoát nhìn so nàng còn nhỏ.

“Hảo, ngủ.” Ngụy Tây trầm cường ngạnh mà đem nàng ôm vào trong ngực, kéo qua chăn đem hai người che lại.

Đào Nhiễm giãy giụa dò ra đầu, đi chụp hắn tay: “Người nam, ta là nữ, người không thể ngủ ở nơi này.”

Ngụy Tây chìm nghiêm tức giận: “Sứ men xanh hảo chơi sao? Người còn tưởng một người tới tranh một ngày du? Đừng ngày mai ta tìm được người liền thành một khối thi thể.”

Đào Nhiễm khóc không ra nước mắt, nàng không muốn cùng Ngụy Tây ngủ say một trương giường, nhưng là càng sợ chết.

Nàng nghĩ đến còn ở bệnh viện trên đường a quang, Ngụy Tây trầm khẳng định cũng vô tâm tư đối nàng làm cái gì.

Đào Nhiễm rầm rì: “Vậy người không cần ôm ta, tay buông ra.”

Hắn nhắm mắt lại, mắt diếc tai ngơ.

Đào Nhiễm lăn lộn hơn phân nửa đêm, cảm giác Ngụy Tây trầm hình dung không sai, ở sứ men xanh cảm giác nhưng còn không phải là lúc trước ở ‘ đại dương mệnh mông ’ ván trượt lướt sóng như vậy cảm thụ sao? Nàng hiện tại ngủ không được.

Đào Nhiễm trong đầu lộn xộn, trong chốc lát nghĩ đến mới gặp Ngụy Tây trầm khi, nàng đưa tiền cho hắn, hắn lạnh băng xuống dưới thân sắc. Trong chốc lát nghĩ đến hắn nói làm nàng đừng nào bố, hắn không như vậy nghèo. Hiện giờ tình huống này xem ra, hắn xác thật không nghèo, nói không chừng còn rất có tiền, đều có thể nuôi sống như vậy đại một thiếu người, còn có thể tại loại này ác liệt hoàn cảnh trung sống được như cá gặp nước.

Trong đầu cảnh tượng lặp lại đan xen, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến sét đánh thanh âm.

Tia chớp xuyên thấu qua màn trời, ánh ngược ở phía trước cửa sổ, thực mau hạt mưa chụp đánh cửa sổ thanh âm nổi gót tới.

Nàng ngây người, cái này cảnh tượng..... Nàng trong mộng cảnh tượng.....

Mấy năm trước, cái kia sinh bệnh, cuộn tròn ở khách sạn trên giường tiểu cô nương.

Một cái ăn mặc liền mũ y, thấy không rõ mặt thanh âm khó nghe thiếu niên, phiến cửa sổ đi lên cho nàng uy thủy hạ nhiệt độ, còn nói nàng được một tắc lại muốn tiến một thước.

Hắn không có bật đèn, còn hung hăng mà kháp nàng mặt. Cái loại này đau đớn chẳng sợ khi cách mấy năm còn ký ức hãy còn mới mẻ, cảnh tượng lặp lại đan xen, bên ngoài đông tố nổ vang.

Đào Nhiễm linh quang chợt lóe, có chút vốn nên quên đi đồ vật, thế nhưng mơ mơ hồ hồ nhớ lên.

Trong phòng ánh đèn đã bị Ngụy Tây trầm cấp ấn dập tắt, hắn ôm ấp rộng lớn mà ấm áp, Đào Nhiễm cảm thấy vừa động đều có thể cảm thụ hắn lưu sương cơ bắp đường cong. Nàng run lên, ngẩng đầu xem hắn cầm.

Tia chớp chợt lóe chi gian, trong trí nhớ về điểm này mơ mơ hồ hồ bóng dáng rớt cuộc trùng hợp lên.

“Ngụy Tây trầm.” Nàng kêu hấn.

Ngụy Tây trầm cho rằng nàng còn muốn nháo, cũng không để ý tới nàng, liền đôi mắt cũng chưa mở to.

“Mấy năm trước, tại đây gia khách sạn, chiếu cố ta người có phải hay không người?”

Ngụy Tây trầm bỗng nhiên trợn mắt, ánh mắt đen láy ở ban đêm, như một đầu ngủ đông tiểu thú. Hấn giam cầm tay nàng nắm thật chặt, không biết là chờ mong vẫn là kháng cự, tiếng nói hơi khàn: “Người nghĩ tới?”

Đào Nhiễm an tĩnh thật lâu, sau đó khẽ ừ một tiếng.

Ký ức như khai áp, thủy triều giống nhau dừng lại đây. Nguyên lai sinh kia tràng bệnh về sau, nàng về nhà liền đã quên sứ men xanh.

Mà đã từng cái kia tìm đường chết tiểu cô nương, đã từng cùng lục thiếu tề danh Đào gia đại tiểu thư. Cái thứ nhất liều người, chính là trước mắt vị này đại lão. Liều xong liền chạy, còn đem nhân gia cấp đã quên.

Nàng tâm thật lạnh thật lạnh, hảo muốn chết a làm sao bây giờ.....

Chương 34 chuyện cũ: Phiên ngoại một

Đào Nhiễm nhớ rõ đó là ba năm trước đây một cái mùa hè, lúc đó vừa vặn là Đào gia bị quý tộc xa lánh hai năm về sau. Đào sóng lớn lâm vào sự nghiệp thấp phong kỳ, cùng Trình Tú Quyên đại sảo một trận, Trình Tú Quyên dưới sự tức giận trở về nhà mẹ đẻ.

Đào Nhiễm tan học về nhà, vừa lúc thấy thu thập hành lý muốn ra cửa đào sóng lớn.

Lúc ấy nàng chơi đến đầy người hân, trên người màu trắng váy cũng dính hôi, tính cách khiêu thoát lại hoạt bát, đào sóng lớn cũng sùng nàng vô cùng. Hân nói cho nàng, hân muốn đi sứ men xanh một chuyến làm từ thiện, hỏi Đào Nhiễm có hay không thứ gì muốn mang cho nơi đó tiểu băng hữu.

Đào Nhiễm lập tức liền về phòng đem chính mình trước kia quần áo, còn có đọc quá thư tịch, toàn bộ đưa cho đào sóng lớn. Nàng nghe nói nghèo khó hương trấn hài tử đều thực đáng thương, có chút trong núi hài tử thậm chí rất sớm liền phải rời giường đi đường leo núi đi niệm thư.

Bọn họ ăn không đủ no, không có khóa ngoại thư xem, mùa đông còn khả năng ai đông lạnh. Đào Nhiễm nghĩ nghĩ, ôm tiểu trư tồn tiền vại, đem tích góp sở hữu tiền tiêu vật cho đào sóng lớn: “Ba ba, cái này cũng cho bọn hân.”

Cùng lắm thì nàng năm nay mùa hè không ăn băng côn.

Đào sóng lớn xem nữ nhi như vậy hiểu chuyện, lập tức đem Trình Tú Quyên khí đi áy náy lại xông ra, hân không đành lòng Đào Nhiễm một người ở nhà bị bảo mẫu chiếu cố, vì thế hỏi nàng: “Ba ba mang người đi sứ men xanh?”

Đào Nhiễm vốn dĩ liền da, nghe vậy đôi mắt đều sáng, liên tục gật đầu.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 41

Ngụy Tây trầm nguyên lành đem kia viên đường nuốt xuống đi, xem ánh mắt của nàng lại mĩa mai lại lãnh. Đào Nhiễm áy náy cảm càng sâu, nàng tuy rằng khiêu thoát, chính là không khi dễ người. Nàng ngăn ngui khí về sau, mình bạch chính mình như vậy nhiều không đúng, vội vàng lấp bấp cho hăn xin lỗi.

Hăn không nói cũng chẳng sao, thẳng xoay người hướng cửa nhà đi.

Đào Nhiễm không biết làm sao bây giờ, mờ mịt mà đi theo hăn phía sau đi.

Ngụy Tây trầm vừa quay đầu lại, liền thấy nàng thủy nhuận đôi mắt mắt trông mong mà nhìn hăn. Mặc danh có vài phần vô thổ đáng thương. Nàng màu trắng giày dính bùn, nàng cũng không biết, thấy hăn quay đầu lại, trong ánh mắt sáng lấp lánh: “Ta có thể cùng người cùng nhau chơi sao?”

Chơi? Thật lớn một cái chê cười.

Sứ men xanh hài tử, liền không có một cái sẽ “Chơi”. Bụng đều điền không no, lấy mệnh ngoạn nhi đâu?

Hăn không phải cái gì thứ tốt, thấy thế cong cong đôi mắt, ngữ điệu hơi lạnh: “Hào a.”

Vậy mang người hảo hảo chơi.

Ngụy Tây trầm mang nàng trở về nhà.

Bởi vì mẫu thân còn ở trấn trường bên kia hoan thiên hỉ địa mà đăng ký lãnh tài trợ, cho nên trong nhà không có người.

Ngụy Tây trầm gia ở sứ men xanh đường phố bên, trên tường vôi nhiễm màu đen ần ký, trong phòng có một cổ kỳ quái hương vị, như là lâu rồi không thông gió che ra tới. Trên mặt đất thực dơ, sinh hoạt rác rưởi cùng lá cải đều có.

Hắn quay đầu lại xem nàng sắc mặt, nàng một đôi trong trẻo đôi mắt nơi nơi xem, giống như không có gặp qua như vậy phòng ở dường như. Thiên chân tò mò đều có, duy độc không có ghét bỏ.

Ngụy Tây trầm thấp thấp cười nhạo một tiếng, cầm cái chổi tắc nàng trong tay: “Quét.”

“.....” Đào Nhiễm ngơ ngác mà nhìn hắn, niệm cập phía trước đối hắn áy náy, cầm cái chổi liền nghiêm túc quét lên.

Hắn sách một tiếng, vào phòng trong.

Hắn mẫu thân cửa phòng đại sảnh, trên giường thậm chí còn có nam nhân quần, khăn trải giường nhăn dúm đó, còn có đã khô cạn, dơ bẩn vật thể.

Hắn nhớ tới bên ngoài kia tiểu ngu xuân một đôi sạch sẽ đôi mắt, đột nhiên rất muốn kêu nàng lại đây nhìn xem. Nàng mới bao lớn? Mười bốn tuổi? Chưa thấy qua này đó đi?

Trong lòng kia sợi ác ý lập lại quay cuồng, hắn nhướng mày, đợi trong chốc lát lại đi ra ngoài, thấy Đào Nhiễm đã quét đến không sai biệt lắm, bởi

vì là mùa hè, nàng có điểm nhiệt, nhưng là trong mắt như là rơi xuống lộng lẫy tinh quang, nàng không nói lời nào hăn cũng xem đã hiểu nơi đó mặt ý tứ —— người tha thứ ta sao?

Ngụy Tây trầm mặt vô biểu tình, đối với nàng nói một tiếng: “Tiến vào.”

“Úc.” Tiểu cô nương điệu cũng thực mềm, nghe đều có vài phần kiều ý.

Hăn lãnh nàng hướng bên trong đi, còn có vài bước, chính là kia phó bất kham cảnh tượng.

Nàng không hề có cảm giác, giơ tay xoa xoa trên trán mồ hôi, thật cao hứng bộ dáng: “Chúng ta đây hiện tại là bằng hữu đúng không? Ta lần đầu tiên tới sứ men xanh, người có thể mang ta dạo một dạo sao? Ta hảo khát, tưởng uống nước.....”

Nàng mềm như bông lời nói còn chưa nói xong, bị ‘phanh’ một tiếng đóng cửa vang sợ tới mức run lên.

Trước mặt thiếu niên bỗng nhiên quay đầu lại, trong mắt nhiễm ba phần bức bối.

Kia phiên đại biểu cho dơ bẩn ô uế môn ở nàng tới gần trước đã bị hăn đóng lại.

Nàng vẻ mặt mộng bức, nhưng là bị cái này quý dị ‘tân bằng hữu’ dọa đến, túng đến không được: “Keo kiệt..... Không uống liền không uống.....”

Chương 35 chuyện cũ: Phiên ngoại nhị

Không biết đào sóng lớn xuất phát từ cái gì suy xét, mang theo Đào Nhiễm ở trấn trên duy nhất khách sạn ‘ đường về ’ ở xuống dưới.

Đào Nhiễm rốt cuộc không phải tự ngược cuồng, Ngụy Tây trầm như vậy hung, nàng ngày hôm sau sẽ không chịu đi tìm hắn.

Sứ men xanh tiểu hài tử, có rất nhiều tướng lấy lòng nàng.

Bọn họ tiếp đón nàng đi dòng suối nhỏ chơi, nghe nói cái kia dòng suối nhỏ có rất nhiều tiểu ngư tiểu tôm, bữa ăn ngon không đủ, nhưng là hồng kiều tiểu thư dư dả.

Đào Nhiễm vui sướng mà lên tiếng, nàng nói: “Các người từ từ ta, ta đổi một đôi giày.”

Nàng lại xuống lầu thời điểm, không chỉ có thay đổi giày, còn thay đổi một vàng nhạt sắc váy, trên chân một đôi màu đen giày xăng-đan.

Tới tìm nàng hài tử phần lớn ở mười lăm sáu tuổi, ba cái thiếu niên, hai thiếu nữ.

Đôi mắt đều dừng ở nàng lộ ra tới cẳng chân thượng, xuống chút nữa xem, cặp kia chân phá lệ xinh đẹp, ngón chân đầu mượt mà, lại trắng nõn lại tiểu, kiều nộn đến làm người tưởng đặt ở lòng bàn tay thưởng thức. Cũng là nàng tuổi không lớn, bằng không như vậy phong tình, ở sứ men xanh cái này địa phương phá lệ nguy hiểm.

Nàng hồn nhiên bất giác, cùng các bạn nhỏ một đường nói chuyện.

Nữ hài tử khổng chế không được chính mình ánh mắt dừng ở nàng xinh đẹp trên váy, tầm mắt đảo qua nàng trên cổ tay mang biểu, còn có trướng phình phình túi tiền, cuối cùng nhìn mắt nàng trên cổ ngọc châu, mọi người sắc mặt đều không lớn thích hợp.

Này dòng suối nhỏ bởi vì là nước chảy, hàng năm lưu động, cho nên thoát nhìn tương đối sạch sẽ, đi rồi một đường tất cả mọi người đều thực nhiệt.

Đào Nhiễm thò lại gần xem, quả nhiên có móng tay cái lớn nhỏ cá ở bên trong bơi lội.

Thiếu niên các thiếu nữ đều cuốn lên ống quần, cởi giày nhảy xuống. Đào Nhiễm ăn mặc giày xăng-đan, thật cẩn thận đạp lên trên tảng đá, suối nước lạnh lẽo, xua tan ngày mùa hè giá lạnh.

Đào Nhiễm trên mặt mang theo thiên chân cùng tò mò, tay đi phủng tiểu ngư miêu.

Đám kia thiếu niên thiếu nữ nhìn nhau liếc mắt một cái, đều xem đã hiểu lẫn nhau trong mắt thâm ý.

“Đào tiểu thư.” Có cái thiếu nữ kêu, “Chúng ta đi thượng du chơi đi, nơi đó cực đá phía dưới có rất nhiều con cua cùng ốc nước ngọt.”

Nhưng là dòng nước cũng cấp, người cũng ít.

Đào Nhiễm mới đến, ở nàng trong ấn tượng, hương trấn thượng nghèo khổ hài tử phần lớn thuần phác thiện lương, hơn nữa nàng cùng ba ba làm giúp đỡ giả, bọn họ tự nhiên không có khả năng hại nàng, vì thế gật gật đầu.

Đoàn người thiệp thủy hướng lên trên du tẩu.

Nguyên bản bao phủ mắt cá chân thủy, dần dần tới rồi đầu gối.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 42

Đào Nhiễm nói được thì làm được, ngày hôm sau liền đem chính mình tiền tiêu vật cùng đồ ăn vật mang cho Ngụy Tây trầm.

Ngụy Tây trầm đem tiền thu, nàng như vậy tiểu cô nương, tiền tiêu vật thế nhưng có mấy ngàn khối. Hắc thần sắc lạnh nhạt: “Tiền thu, đi thôi, đừng đi theo ta.” Hắc không muốn nàng đồ ăn vật.

Đào Nhiễm hiện tại nhận chuẩn hắc, tung tăng mà đi theo hắc phía sau. Nàng nào dám lại tin tưởng sứ men xanh những người khác.

Sứ men xanh thái dương rất lớn, nàng chống chính mình hông nhạt thái dương dù ra tới, trên chân lại thay đổi một đôi giày xăng-đan. Đào Nhiễm cố hết sức mà giơ lên dù đem chính mình cùng Ngụy Tây trầm che khuất, hắc tuy rằng nhìn gầy, nhưng là hảo cao. Ở sứ men xanh độc ác thái dương hạ, hắc môi khô ráo.

Nàng cũng không biết nghĩ như thế nào, trên cổ không có ngọc châu, liền treo một cái hông nhạt ly nước.

Có lẽ là lần trước đi nhà hắc liền nước miếng cũng chưa uống đến, lần này có chuẩn bị. Ngụy Tây trầm liếc mắt một cái, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Nàng hiện tại siêu cấp thích cái này tiểu ca ca a, cái gì đều tưởng cùng hắc chia sẻ.

Đào Nhiễm gỡ xuống ly nước: “Ngươi Tây trầm, ngươi uống nước.”

Hắn tiếp nhận tới, thế nhưng vẫn là ôn. Ma xui quỷ khiến, hắn vặn ra cái ly uống một ngụm. Không có sứ men xanh thủy cái loại này tanh hàm hương vị, nàng cái ly thủy phiếm ngọt thanh, hắn rũ xuống mí mắt, thấy nàng thuần tịnh đôi mắt.

Như vậy sạch sẽ đôi mắt, ngược lại gọi lên hắn vô hạn ác ý.

“Người cũng uống.” Hắn đem cái ly đưa tới nàng bên môi, tay xoay chuyển, hắn uống qua địa phương, vừa vặn để ở môi nàng.

Hắn chờ nàng kiệt tê bên trong mà xé rách mặt nạ giả, rốt cuộc hắn này một thân, màu trắng áo trên đã ố vàng, quần đoản, hai cái ống quần còn không giống nhau trường, cả người đều lộ ra một cổ giá rẻ cùng dơ bẩn.

Nàng thấy hắn động tác, tay run run, gương mặt nhiễm ửng đỏ. Đen nhánh lại lớn lên lông mi run rẩy, cả người trong ánh mắt viết hảo vui vẻ hảo sung sướng, tiểu ca ca thoát nhìn rất thích nàng!

Hắn trong lòng muốn mắng nàng ngốc bức..... Tay ở dờn đi trước, nàng đã uống một ngụm.

Hắn đôi mắt đen nhánh, không nói gì, đem ly nước ninh chặt, cũng không còn cho nàng, tiếp nhận nàng trong tay dù, đem nàng che khuất, một cái tay khác cho nàng xách ly nước.

Ngày hôm sau trấn trưởng đầy mặt xin lỗi mà cấp Đào Nhiễm nói: “Đào tiểu thư, kia mấy cái thằng nhãi ranh không tìm được, không biết chạy đi nơi đâu, ngài yên tâm, tài trợ không có bọn họ phân, sứ men xanh sẽ làm bọn họ tự sinh tự diệt. Ngài xem chuyện này, có thể hay không không cần lại nói cho đào tiên sinh?”

Đào Nhiễm ngăn người, sau đó gật gật đầu.

Lúc đó Ngụy Tây trầm thiếu niên đoàn người còn không nhiều lắm, có thể nhận được nhiệm vụ rất ít.

Hắn nhéo nhéo trong túi Đào Nhiễm kia mấy ngàn đồng tiền, lẳng lặng chờ nàng xuống lầu.

Nàng vừa nhìn thấy hắn liền hoan hô một tiếng, cả người giống tươi đẹp tiểu thái dương, kiều thanh kêu hắn Ngụy Tây trầm.

Ngụy Tây trầm đi lên trước, đem nàng phía trước cấp chính mình tiền, còn có từ kia mấy cái hỗn trưởng trong tay cướp về, ở nàng nghi hoặc trong ánh mắt, toàn bộ nhét vào nàng túi tiền.

Sau đó từ trong túi lấy ra kia viên màu xanh lục ngọc châu tử, nhẹ nhàng cho nàng hệ ở trên cổ.

Nàng sờ sờ ngọc châu tử, di một tiếng, tò mò mà xem hắn.

Hắn bất động thanh sắc, nguyên bản thu nàng kia mấy ngàn khối, nàng không theo kịp, vậy không ai nợ ai, lại không giao thoa. Nhưng là hiện giờ, hắn từng cái đem kia mấy cái hỗn trưởng tấu một hồi, còn đem nàng đồ vật toàn cướp về.

Mấu chốt là hắn không bình thường, mấy thứ này, hắn không biết xuất phát từ cái gì tâm lý, một cái không tham, toàn bộ đều tưởng cho nàng.

Cẩn thận tính lên, ở sứ men xanh loại địa phương này, mấy người kia hành vi mới là bình thường, mới không phải sai lầm. Hắn hiện tại này đó không thể hiểu được hành vi, đúng là hắn trước đó không lâu khịt mũi coi thường ngốc bức hành vi.

Hắn sờ sờ nàng đôi mắt, hảo, nhớ kỹ. Hiện tại là người thiếu ta.

Chương 36 lãnh tâm quạnh quẽ

Đào Nhiễm hiện tại nhớ tới mấy thứ này, không thể nghi ngờ là ở đánh chính mình mặt.

Lúc trước cái kia chân chó lấy lòng, vừa thấy đến Ngụy Tây trầm liên hai mắt mạo ngôi sao người, thế nhưng là chính mình! Nàng còn nói quá rất nhiều ngốc lời nói..... Từ hiện tại tâm trí tới xem, càng như là lời âu yếm. Xấu hổ đến tột đỉnh!

Nhưng này liền nói thông, nàng rời đi sứ men xanh tiền sinh một hồi bệnh, đào sóng lớn nhận được điện thoại ra cửa, nói ngày hôm sau buổi sáng tiếp nàng đi.

Ngày đó buổi tối chiều cổ chính mình người, chính là Ngụy Tây trầm.

Nàng lúc ấy tuổi còn nhỏ, tình đầu sơ khai, vẫn là trong đó nhị thiếu nữ. Ngụy Tây trầm quả thực phù hợp nàng lúc ấy sở thích hết thảy nhân thiết, lạnh băng lại ôn nhu, đánh nhau lợi hại đại lão, xúc động thiếu nữ tâm bối nàng một đường.

Nhưng mà hiện tại cảm thụ được bên hông ôm lấy chính mình một đôi tay, tâm tình của nàng quả thực muốn chết muốn chết.

Đào Nhiễm tuyệt vọng mà rầm rì: “Ta lúc ấy..... Không hiểu chuyện sao, người nhiều hơn thông cảm.”

Hắn thấp thấp a một tiếng, nhàn nhạt nói: “Hôn ta là không hiểu chuyện, nói thích ta cũng là không hiểu chuyện, sờ đến không nên sờ địa phương vẫn là không hiểu chuyện.” Hắn dừng một chút, “Quay đầu liền đã quên vẫn là không hiểu chuyện.”

Đào Nhiễm khóc không ra nước mắt, còn hảo hắn không bật đèn, nàng mặt đã hồng thành một cái cà chua. Hắn nói những cái đó, đều là nàng sau lại tự cho là cùng Ngụy Tây trầm đặc biệt muốn hảo về sau làm chuyện ngu xuẩn.

Ai biết sinh một hồi thực nghiêm trọng bệnh, đào sóng lớn đem nàng mang về Cẩm Thành đi trị liệu. Chữa khỏi về sau nàng liền đã quên này một đoạn ngắn nhật tử, thậm chí thành tích càng ngày càng kém, cũng không biết có phải hay không học tập năng lực bởi vì phát sốt đã chịu ảnh hưởng.

Nghe Ngụy Tây trầm bình tĩnh mà nói mấy câu nói đó, nàng tưởng đào cái động đem chính mình chôn.

Đào sóng lớn sợ Trình Tú Quyên sinh khí, chẳng những cãi nhau còn không có chiều cố hảo nữ nhi, dứt khoát liền đem một đoạn này bóc quá không đề cập tới.

Nàng đối năm đó sự còn có chút tò mò: “Bọn họ vì cái gì muốn cướp ta ngọc châu tử a?”

Ngụy Tây trầm trả lời nàng: “Phụ thân người quyên ba trăm vạn, trấn trường liền sẽ tham mấy chục vạn, sứ men xanh nhưng không ngừng hai trăm nhiều hài tử.”

Nói cách khác, bình quán xuống dưới, mỗi nhà có cái tiểu một vạn liền tính nhiều.

Nàng kia viên hạt châu, cũng có vài vạn. Trách không được tình nguyện đắc tội đào sóng lớn cùng Đào Nhiễm, cũng muốn đoạt kia viên hạt châu. Kia nàng phía trước quả thực chính là cái hành tẩu hương bánh trái a, nếu là không có đi theo Ngụy Tây trầm, chết cũng đã chết thật nhiều trở về.

Đào Nhiễm một trận thốn thức.

Nhưng là hiện tại trưởng thành, nàng lại hồi ức chuyện này, thế nhưng cảm thấy trong ngoài lộ ra kỳ quặc.

Tỷ như nói, đào sóng lớn vì cái gì muốn quyên tiền đến như vậy một cái xa xôi địa phương? Bởi vì thành phố B quý vòng xa lánh, hẳn rất ít làm từ thiện. Hơn nữa Ngụy Tây chìm ngìm nói dối, hẳn đích xác không phải phụ thân bằng hữu hài tử.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 43

Nàng sợ tới mức điểm âm nhạc, nhưng là Ngụy Tây trầm cái này nặng nề người không nghe âm nhạc, bên trong trống rỗng.

Đào Nhiễm lại rời khỏi tới, điểm tiến video.

Nàng trừng lớn đôi mắt, lúc này là thật dọa ngốc, ngón tay không cần thận điểm đi lên.

Vì thế yên tĩnh trong văn phòng, di động bên trong truyền đến nữ nhân kiều mị uyển chuyển ngâm nga thanh.

Đào Nhiễm mặt xấu hổ đến đỏ bừng, muốn chết tâm đều có, vội vàng điểm tạm dừng, như là phỏng tay khoai lang giống nhau, nàng lừa mình dối người điểm phản hồi chủ giao diện, hy vọng như vậy ngăn ngui một tiếng Ngụy Tây chìm ngẫm có nghe được.

Ngụy Tây trầm buông văn kiện, bàn tay ra tới: “Trả lại cho ta.”

Đào Nhiễm đem điện thoại còn cho hắn.

Sau đó nhện không được đi xem Ngụy Tây trầm biểu tình.

Hắn ngón tay ở trên màn hình điểm hai hạ, Đào Nhiễm tâm bang bang nhảy. Hắn khước môi giơ lên, điểm tiến cái kia video, lúc này vẫn là điều lớn nhất âm.

Toàn bộ văn phòng đều tràn ngập kia không thể nói thanh âm.

Đào Nhiễm xoắn góc áo thượng lông tơ, nuốt nuốt nước miếng: “Không phải ta muốn nhìn, là chính người di động có vài thứ kia.”

Hắn trong mắt chứa cười, cũng lười đến cùng nàng giải thích đây là Văn Khải download. Hắn còn không có xem qua, nhưng là nam nhân di động có này đó cũng không phải cái gì đại sự. Nàng vốn là cảm thấy hắn là cái đồ xấu xa, hắn cũng lười đến giãy giụa biện giải.

Đào Nhiễm ngồi ở hắn đối diện, hắn cầm cái di động cái giá, đem điện thoại hoành phóng hảo, ngồi vào bên người nàng.

Màn hình không thể miêu tả hình ảnh mới ngẩng đầu lên.

Bên trong nữ nhân mặt ửng hồng.

Hắn nhìn thoáng qua liền không có gì hứng thú chuyển khai mắt, sau đó hàm chứa cười đối Đào Nhiễm nói: “Muốn nhìn liền xem a, thành toàn người.”

Đầu quả tim cô nương vội vàng đôi tay che lại hai mắt của mình: “Lấy ra lấy ra, Ngụy Tây trầm người cái này biến thái!”

“Ai, Đào Nhiễm.” Hắn hàm chứa cười kêu nàng, xem nàng nhĩ tiêm mạn thượng then thùng phần. “Người làm ta bạn gái được không a?”

Kia còn dùng nói! Nàng vội vàng nói: “Không tốt!”

Hắn sách một tiếng: “VẬY CÙNG NHAU XEM PHIẾN.”

“.....” Cái quỷ gì đồ vật!

“Người không phải lãnh tâm quạnh quẽ thật sự sao? Vừa lúc mặt trên giáo cái gì gọi là, ái.” Hắn kiêu chân, thon dài chân giao điệp, ở một mảnh

ê ê a a trong tiếng, chậm rì rì nói: “Đến xem.”

Chương 37 Tết âm lịch

Đào Nhiễm liều chết phản kháng, rốt cuộc vẫn là không thấy cái kia phiến. Ngụy Tây trầm không biết trừu cái gì phong, nàng không xem hẳn liền phóng, bên trong thanh âm vẫn luôn không ngừng. Đào Nhiễm lòng hiếu kỳ trọng, vãn tai nghe, sau đó gương mặt cùng lỗ tai đều hồng thấu.

Một cái hơn bốn mươi phút video, phóng xong Đào Nhiễm đã ra một thân mồ hôi lạnh. Nàng mở mắt ra, liền nhìn đến Ngụy Tây trầm ngồi ở chính mình phía sau, trong mắt ý cười thực nùng.

Nàng một cái não trừu, liền hướng Ngụy Tây trầm hạ nửa người ngăm liếc mắt một cái.

Một cái lều trại ở nơi đó chi.

Đào Nhiễm: “.....” Nàng vội vàng dời mắt, cắn răng: “Người thế nhưng xem cái kia xem đến.....”

Ngụy Tây trầm thon dài chân thả lỏng, cười như không cười: “Ta nhưng không thấy, ta vẫn luôn xem người.”

A a a Ngụy Tây trầm điên rồi! Nàng đỏ mặt đẩy ra hẳn, mở cửa liền ra bên ngoài chạy, lúc này Ngụy Tây chìm nghiêm cẩn.

Lam Tấn buổi tối lại từ huấn luyện doanh ra tới thời điểm, chân mềm đến trạm đều đứng không yên, cả người ánh mắt đều lộ ra đại ra, trên mặt còn thanh một khối tím một khối.

Ăn cơm chiều thời điểm, hẳn lửa cơm tay đều là run.

Đào Nhiễm cười hì hì hỏi hẳn: “Người như thế nào lạ?”

Lam Tấn thiếu chút nữa nước mắt rơi xuống: “Bọn họ sứ men xanh huấn luyện doanh không phải người đãi, tiểu gia ngày mai không đi.” Hãn tuyệt thế võ công cũng không cần, hãn tình nguyện đương cái sống trong nhung lụa thái kê, cũng không cần trở thành tử luyện ngục bỏ lại tới Tu La.

Lam Tấn hiện tại ngẫm lại lúc trước tìm người đi tấu Ngụy Tây trảm chính mình, thật sự vẫn là quá tuổi trẻ.

Văn Khải mới từ trấn trên trở về, cấp Ngụy Tây trảm đơn giản nói một lần trước mặt tình huống, đại thể sự tình đều giải quyết, a quang thân thể khôi phục đến cũng không tồi.

Ngụy Tây trảm gật đầu, làm hãn ngồi xuống ăn cơm.

Đào Nhiễm bị hãn buộc xem vài thứ kia, hiện tại vừa nhìn thấy Ngụy Tây trảm liền không được tự nhiên, dứt khoát tìm Lam Tấn nói chuyện.

Ngụy Tây trảm ánh mắt cùng băng đao tử dương như, ở hai người bọn họ trên người bắn phá.

Buổi tối Đào Nhiễm đi theo Ngụy Tây trảm hồi hãn phòng ở thời điểm, vẫn là đem đặc biệt muốn hỏi vấn đề hỏi ra tới: “Ta khi nào có thể về nhà a?” Nàng hỏi cái này lời nói khi thực thấp thỏm, chỉ dám nhìn chăm chăm chính mình giày tiêm, không dám nhìn Ngụy Tây trảm.

Hãn cảm thấy Đào Nhiễm quả thực là trời sinh tới ma chính mình, Ngụy Tây trảm nói: “Quá xong năm liền mang người trở về.” Trên mặt nàng rõ ràng mang theo mất mát, Ngụy Tây trảm biết nàng không thích sứ men xanh, chẳng sợ nghĩ tới, chỉ sợ trong trí nhớ sứ men xanh cũng là dơ bẩn hắc ám.

Còn có hèn mọn dơ bẩn hãn.

Ngụy Tây trầm dừng một chút: “Sứ men xanh ăn tết thực náo nhiệt, cũng quy định không được đánh nhau.”

“Nga.” Nàng lên tiếng, trên mặt vẫn là không thấy vui vẻ bộ dáng, giữ cửa khép lại.

Hiện tại là hai tháng phân, xuân hàn se lạnh. Sứ men xanh mùa đông không có tuyết, nó cảnh sắc cùng sinh hoạt điều kiện giống nhau căn cỗi, nhưng là lộ ra khô căn lãnh.

Tới rồi Tết âm lịch ngày đó, Đào Nhiễm bị pháo thanh đánh thức.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM

ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 44

“Không có quan hệ.” Đào Nhiễm thò lại gần nhìn để trứng bánh, tiểu tư làm được rất đẹp, bánh kem thoát nhìn liền rất mỹ vị. “Vất vả tiểu tư, hôm nay thật cảm ơn người.”

Đào Nhiễm phụng bánh kem ra cửa, tiểu tư đỡ khung cửa, thanh âm mang theo ý cười: “Là chúng ta cảm ơn người, Đào tiểu thư người không nói, chúng ta cũng không biết hôm nay là lão đại sinh nhật.”

Đào Nhiễm quay đầu lại, có vài phần kinh ngạc: “Hắn chưa từng có khánh quá sinh sao?”

Tiểu tư lắc đầu.

Đào Nhiễm phụng bánh kem trở về thời điểm, ba cái thiếu niên đều giật mình.

Lam Tấn kinh ngạc nói: “Bánh kem? Từ đâu ra a?”

“Tiểu tư chiếu giáo trình làm.” Đào Nhiễm đem bánh kem đặt ở trên bàn, nàng ngồi ở Ngự Tây trầm bên cạnh, hướng hắn cười, ngữ điệu thực ấm áp: “Ngự Tây trầm, sinh nhật vui sướng.”

Thiếu niên mắt đen dạng khai gợn sóng, nhìn chăm chăm nàng không nói một lời.

Đào Nhiễm bị hấn xem đến có điểm thấp thỏm, ngược lại không xác định lên: “Hôm nay không phải người sinh nhật sao?”

Nàng nhìn mắt bên cạnh Văn Khải, Văn Khải cũng vẻ mặt ngốc: “Ta không biết có phải hay không a.”

Đào Nhiễm cho rằng chính mình nghĩ sai rồi, trong lòng có chút ảo não. Ngụy Tây trầm lại đột nhiên sờ sờ nàng tóc, trong mắt toàn là ý cười: “Ân, cảm ơn người a, Đào Nhiễm.”

Văn Khải sách một tiếng, hiếu kỳ nói: “Đào Nhiễm, người làm sao mà biết được? Chúng ta cũng không biết.”

Đào Nhiễm có điểm ngượng ngùng: “Phía trước lớp học thẩm tra đối chiếu học sinh tin tức, truyền một cái bảng biểu.” Từ trước bàn theo thứ tự truyền tới hậu tòa, Ngụy Tây trầm sinh nhật vừa vặn là Tết âm lịch, lúc ấy nàng nhìn đến còn có điểm kinh ngạc, sinh ở khắp chốn mừng vui nhật tử.

Lam Tấn mở to hai mắt: “Ngọa tào thật đúng là Ngụy ca sinh nhật a! Ta cũng chưa chuẩn bị lễ vật.”

Văn Khải nói: “Lão đại cũng không hiếm lạ người về điểm này lễ vật.”

“Nếu là ăn sinh nhật, bánh kem đều có, vậy mau hứa nguyện.” Lam Tấn nói, “Sinh nhật có thể hứa ba cái nguyện vọng.” Hấn nhìn qua nhưng thật ra so chính chủ đều còn cấp.

Ngụy Tây trầm nhìn mắt cái kia bánh kem: “Chỉ có một nguyện vọng.”

Ôn Khải hỏi: “Ngọn nến đâu?”

Đào Nhiễm bất đắc dĩ nói: “Không có biện pháp lâm thời làm ra tới, ta cảm thấy không có quan hệ, tâm thành tắc linh.”

Tam đôi mắt đồng thời nhìn về phía Ngụy Tây trầm.

Hắn cười: “Ta đây hứa nguyện.” Hắn điều hơi hơi giọng lên, “Tâm thành tắc linh.”

Hắn nhắm mắt lại, Lam Tấn lẩm bẩm: “Hứa cái gì a?”

Văn Khải cũng có chút tò mò.

Đào Nhiễm biểu tình ngây người một cái chớp mắt, bàn ăn phía dưới, hắn bàn tay lại đây, cầm nàng. Nàng chính là hắn duy nhất một cái nguyện vọng.

Hắn lòng bàn tay cực nóng, Đào Nhiễm nhớ tới đuổi theo hắn chạy kia một đoạn chuyện cũ, trên mặt hắn biểu tình thực lạnh nhạt, trong mắt lại như là có lưu quang. Ngụy Tây trầm đem nàng mang đến sứ men xanh, nàng trong lòng là cực kỳ không tình nguyện, ngay từ đầu cũng không có nghĩ tới phải cho hắn khánh sinh.

Chính là nàng cũng không biết vì cái gì, nàng nhìn hắn chờ mong, trong lòng rất khó ngao, vì thế giữa trưa trộm tìm tiểu tư, hỏi nàng có thể hay không dựa theo trên mạng giáo trình làm một cái bánh kem.

Nàng nói không rõ giờ phút này là cái gì cảm giác.

Có người chờ nàng, niệm nàng, ở nàng tùy ý vui sướng thời điểm, chỉ có hắn một người có kỷ ức.

Nhưng là nàng năm nay phải đi rồi, đi hội họa ban, cáo biệt trước kia sinh hoạt. Giống tiêu sái rời khỏi Kiều Tĩnh Diệu, nàng dù sao cũng phải rời đi bọn họ thế giới.

Đào Nhiễm bắt tay từ hắc lòng bàn tay rút ra, Ngụy Tây trầm đã sớm mở mắt, trong mắt cảm xúc không biến, trước sau nhìn nàng. Đào Nhiễm không dám đối thượng hắc ánh mắt, nàng từ túi tiền lấy ra kia viên ngọc châu tử, đưa cho Ngụy Tây trầm: “Quà sinh nhật.”

Hắn tiếp nhận đi, ngọc châu thượng còn có nàng độ ấm.

Rõ ràng là thực vui mừng một cái cảnh tượng, Văn Khải không biết như thế nào, tổng nhìn ra quái dị cùng bi thương. Hắn vội vàng nói: “Lão đại, đường về phiếu đã lấy lòng, ngày mai liền có thể đi Cẩm Thành.”

Ngụy Tây trầm nhìn về phía Đào Nhiễm, nàng nghe thế câu nói ngăn người, nhưng thật ra không có rõ ràng vui sướng.

Hắn nắm chặt kia viên ngọc châu: “Hảo, ăn cơm đi.”

~

Ngụy Tây trầm bọn họ đi thời điểm, thượng trăm cái thiếu niên thiếu nữ tới đưa, trường hợp pha đồ sộ.

Nhưng là trường hợp đều là hỉ doanh doanh, không có ai biểu lộ ra bi thương cảm xúc. Ở vào thời kỳ vỡ giọng thiếu niên thô giọng nói kêu: “Lão đại sớm một chút trở về a!”

“Lão đại tái kiến!”

“Lão đại hảo hảo hỗn, chúng ta về sau ôm đùi.”

Tiểu tư chen qua đám người, lôi kéo Đào Nhiễm góc áo. Nàng ở sứ men xanh lớn lên, làn da thiên hắc, nhưng là khuôn mặt nhỏ thượng ý cười thực chân thành: “Đào tiểu thư!”

“Làm sao vậy tiểu tư?”

“Người lại đây một chút.”

Tiểu tư trộm đem Đào Nhiễm kéo đến góc, trên mặt tràn đầy đều là chờ mong: “Người sẽ đối lão đại tốt đúng không?”

Đào Nhiễm trầm mặc một lát, đúng sự thật nói cho nàng: “Ta không biết, nhưng là rất lớn khả năng, ta cũng không sẽ cùng hắn ở bên nhau.”

Tiểu tư không nghĩ tới là như vậy cái đáp án, hốc mắt trong nháy mắt đỏ: “Đào tiểu thư, lão đại thật sự rất thích người rất thích người. Ba năm trước đây, người cho chúng ta quyên rất nhiều thư, lúc ấy bị trấn trưởng tùy cơ chia sứ men xanh hài tử. Sau lại người đi rồi, lão đại từng cuốn tìm trở về, dùng đồ vật cùng bọn họ trao đổi. Sứ men xanh người không yêu niệm thư, nếu là người đồ vật dừng ở bọn họ trên tay, khẳng định liền thành máy bay giấy.”

Tiểu tư gấp đến độ nước mắt đều mau rơi xuống, nàng thật sự tưởng nói, Đào tiểu thư nếu là không thích lão đại, kia lão đại làm sao bây giờ đâu?

Đào Nhiễm nhớ tới phía trước ở Ngụy Tây trầm nơi đó nhìn đến thư, trong lòng ề ề ấm mềm mại. Kia từng là nàng sợ hãi chấp niệm, cho rằng hắn bụng dạ khó lường, chính là hiện giờ lại bất tri bất giác thay đổi.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 45

Nhưng là chỉ có Đào Nhiễm chính mình biết, trong lòng có khối địa phương vắng vẻ. Nàng trước kia có thể cười đến vui vẻ nhất, chơi đến nhất tùy ý, hiện tại chỉ có thể tìm điểm dừng dẫn sự làm, làm chính mình cái gì đều đừng nghĩ.

Đừng nghĩ kia thông bị nàng cắt đứt điện thoại, cũng không cần suy nghĩ hăn ấm áp ôm ấp.

Ngụy Tây trầm phảng phất cũng hoàn toàn bình tĩnh lại, hăn không còn có đi tìm nàng. Hăn giống như hoàn toàn từ bỏ nàng.

Đuổi theo nàng niệm nàng kia mấy năm, giống như chỉ là một giấc mộng cảnh. Nàng rời đi sứ men xanh, hăn liền đuổi tới Cẩm Thành, hiện giờ nàng rời đi Cẩm Thành cao trung, hăn hăn là rất cuộc mệt mỏi. Nàng cuối cùng còn cho hăn cười nói tái kiến.

Đào Nhiễm cảm thấy, trên đời không còn có so với chính mình càng chọc người chán ghét nữ hài tử.

Cũ thành chính là một cái văn nghệ khu, không chỉ có có hội họa ban, còn có âm nhạc ban cùng võ thuật ban.

Võ thuật ban phần lớn đều là nam hài tử, dùng phùng kỳ nói nói, chính là một cái ban cơ bắp mãnh nam. Cái kia ban vài cá nhân còn đối Đào Nhiễm có ý tứ.

Bọn họ luôn làm phùng kỳ cấp Đào Nhiễm mang tiểu lễ vật, phùng kỳ đều cự tuyệt, dùng nàng nói: “Những cái đó tiểu tử nơi nào xứng đôi người a, nhan giá trị liền không đáp.”

Toàn bộ mùa xuân đều mau đi qua, Đào Nhiễm chưa từng có quá quá như vậy bình tĩnh sinh hoạt.

Thằng đến có một ngày buổi tối, phùng kỳ từ siêu thị mua đồ vật trở về, trên mặt lại hưng phấn lại mất mát, Đào Nhiễm đang xem phòng khách TV: “Người làm sao vậy a?”

“Đào Nhiễm ta cho người nói, ta ở dưới lầu nhìn đến một cái đại soái ca! Kia khuôn mặt kia đáng người, tấm tắc, thật là nháy mắt hạ gục toàn bộ cũ khu người!”

Đào Nhiễm trên mặt biểu tình đình trệ một lát, nghĩ đến phùng kỳ tính cách: “Người đi chào hỏi sao?”

Phùng kỳ lập tức thay thực tang biểu tình: “Đi a, tới gần mới phát hiện hắc một thân mùi rượu nhi, nùng đến huân người chết. Trong ánh mắt đều là băng băng lãnh lãnh, đi đường đều đi không xong bộ dáng, ta muốn đỡ một chút hắc, kết quả bị hắc thối lui. Cặp mắt kia quá đáng sợ, ta liền không dám câu..... Ai, Đào Nhiễm người đi đâu?”

Đào Nhiễm đã đi xuống lầu, hàng hiên là thanh không chốt mở, cũ khu phòng ở cũng thực lão.

Nàng nghe thấy chính mình tiếng bước chân, hỗn hỗn loạn loạn tiếng tim đập, không biết là phấn khởi vẫn là sợ hãi.

Cũ khu không có đèn đường, buổi tối cũng giống nhau sẽ không có người ở bên này lái xe. Từ hàng hiên đi ra ngoài, chính là vô biên hắc ám cùng yên tĩnh.

Mơ mơ hồ hồ có thể nhìn đến một bóng người, thang lầu nội quang chiếu vào hắt trên người, hắt đột nhiên ngẩng đầu lên. Trong mắt mang theo ba phần mộng lung, bảy phần lạnh băng, tầm mắt chuẩn xác mà khóa ở nàng trên người.

Đào Nhiễm có loại chạy trời chết xúc động.

Nhưng mà giây tiếp theo, thân hình hắt thẳng tắp ngã xuống tới.

Đào Nhiễm cảm thấy máu đều đình trệ một cái chớp mắt: “Ngụy Tây trầm!”

Nàng chạy đến hắt bên người, còn không có tới gần, một cổ nồng đậm mùi rượu liền truyền tới. Phùng kỳ nói được không sai, hắt say đến lợi hại.

Đào Nhiễm đi dò hắt: “Người có khỏe không? Quăng ngã nơi nào không có?” Tay nàng một đụng tới hắt, đã bị hắt gắt gao cầm cánh tay. Như vậy đại lực đạo, như là không đem nàng niết đau không bỏ qua.

Hắt say đến lợi hại, đôi mắt lại không chớp mắt mà nhìn chăm chăm nàng.

Ánh sáng quá mờ, nàng phân không rõ bên trong nùng liệt cảm xúc đến tốt cùng là cái gì. Căn rằng đem hắt nâng dậy tới, hắt cả người đều dựa vào ở nàng trên người, 1 mét 8 mấy nam nhân, ép tới nàng hô hấp khó khăn.

Đào Nhiễm bất chấp trên tay đau đớn, run rẩy nói: “Người đứng vững, đứng vững, ta mau đỡ không được.”

Hắt căn bản không có nghe thấy nàng lời nói dường như, không có một chút phối hợp ý tứ.

Đào Nhiễm thậm chí không biết hần hiện tại còn có nhận biết hay không đến chính mình, nàng cố hết sức nói: “Ta mang người lên lầu rửa rửa.”

Những lời này như là mở ra nào đó chú ngữ, hần rốt cuộc miễn cưỡng bắt đầu phối hợp, cầm nàng cánh tay tay lại trước sau không có buông ra, nhưng là bước chân lại không có nhúc nhích chút nào.

Hần trong mắt như là cách một đoàn sương mù, thanh âm khàn khàn đến lợi hại: “Không được đi.”

“Mang người đi rửa mặt một chút, cho người đảo chút nước uống, không phải phải đi.”

Hần con người ở ảm đạm ánh sáng hạ lại có vẻ phá lệ sáng ngời, nàng không có ứng phó con ma men trải qua, phóng mềm tiếng nói: “Ngụy Tây trầm, người nghe lời.”

Lời kịch như là đảo ngược.

Hần thần sắc vẫn là lạnh băng, không có một phân xúc động, Đào Nhiễm nghe thấy hần đột ngột mà nói: “Ta hận người, Đào Nhiễm.”

Nàng động tác dừng một chút, trong lòng hơi hơi đau đớn. Ngoài miệng lại nói: “Vậy là tốt rồi, người cuối cùng không như vậy choáng váng, về sau hảo hảo làm người bình thường.”

Hận nàng cũng so ái nàng hảo. Ái tài là trên đời nhất sắc bén vũ khí.

Hần nhìn nàng hảo sau một lúc lâu, đột nhiên lại cười, Đào Nhiễm xem hần này không bình thường bộ dáng, quả thực cảm thấy sờn tóc gáy. Ngụy Tây trầm chôn nàng cổ: “Người vẫn là một chút cũng chưa biến, vững tâm như thiết. Là ta thua.”

Bất luận ái hận, tới rồi nàng nơi này, trước sau đều là vân đạm phong khinh.

Nàng biết như vậy gây mất hứng không đúng, hắn ở cùng nàng lâu tình a ái, nhưng nàng vẫn là muốn hỏi: “Người thật sự say lạc?”

Hắn thấp thấp hừ một tiếng, trả lời chính là ở nàng trên eo ninh một chút.

Hắn vô dụng lực, Đào Nhiễm đặc biệt sợ ngứa, không có nhịn cười lên tiếng. Hắn phảng phất thật sự bức, ở nàng xương quai xanh thượng cắn một ngụm, Đào Nhiễm đau đến thẳng hút khí. Nàng một chút đều không khách khí, một cái tát chụp ở hắn trên lưng.

Hắn vẫn không nhúc nhích, cứ như vậy ôm nàng.

Bóng đêm như mực, trạm đến lâu rồi, Đào Nhiễm nhịn không được hỏi: “Người như thế nào tới nơi này?” Còn uống đến một thân mùi rượu.

Hắn cũng không trả lời nàng, khai giảng thời điểm, nàng không có tới đi học, hắn nguyên bản chờ mong tâm tình nháy mắt ngã xuống đáy cốc. Hoảng đến thậm chí đã quên còn có thể gọi điện thoại cấp Đào Nhiễm, đi khu biệt thự tìm nàng.

Kết quả bị cho biết Đào Nhiễm dọn đến cũ khu đi.

Hắn giống như bị đầu đầu xối một hồi nước lạnh. Hắn vĩnh viễn đều là truy đuổi người kia, muốn thực nỗ lực mới có thể cùng nàng đứng ở cùng cái địa phương. Chính là ngay sau đó, nàng liền lặng yên không một tiếng động mà đi rồi.

Hắn tính cái gì đâu? Nàng rốt cuộc đem hắn trở thành cái gì?

Đào Nhiễm treo hắt điện thoại, hắt cảm thấy chính mình quả thực là cái lớn nhất chê cười. Cả đời đều không có một trái tim chân thành, thậm chí sứ men xanh còn có rất nhiều người ta nói hắt cái kia không biết xấu hổ mẫu thân là bị hắt ngấm hại chết. Chính là hiện giờ thích một cái cô nương, hắt tưởng đem cái gì đều cho nàng, cố tình nhân gia khinh thường nhìn lại.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 46

Đào Nhiễm lúc này mới cảm thấy chính mình chỉ số thông minh rất tuyến rớt đến lợi hại, mà Ngụy Tây trầm biết rõ rửa mặt cái gì không có khả năng, thế nhưng cũng không nhắc nhở nàng.

Hắn ở chỗ này xác thật không có phương tiện, hắn như vậy vừa nhắc nhở, Đào Nhiễm mới nhớ tới một khác sự kiện: “Chính là ngày mai là thứ sáu, người không trở về học tập đi học sao?”

“Ta xin nghỉ.” Đêm nay liền thỉnh.

Đào Nhiễm cảm thấy bọn họ học bá thật là tùy hứng.

Đào Nhiễm kỳ thật không rồi rắm cái này, nàng biết Ngụy Tây trầm lợi hại, chẳng sợ một học kỳ không đi cũng không khuyết điểm lớn. Nhưng là nàng bị Ngụy Tây trầm chơi cả đêm, lúc này trả thù tâm tới.

Đào Nhiễm tức khấn mày: “Như vậy không thể được, ta mẹ thường xuyên nói học tập thành tích đặc biệt quan trọng, cái gì ở học tập trước mặt đều đến sang bên trạm, người sao lại có thể xin nghỉ đâu? Đúng rồi, ta hiện tại cẩn thận tưởng tượng, chúng ta yêu đương giống như cũng không đúng, này tính cái gì? Yêu sớm có phải hay không, ta còn có mấy tháng mới thành niên đâu, hơn nữa muốn thi đại học, vạn nhất đôi ta đều thi không đậu đại học.....”

Nàng nói bừa nói được chính hăng say, Ngụy Tây trầm sắc mặt đã càng ngày càng khó coi.

“Người đối ý?” Hãn điệu như là kết băng.

Đào Nhiễm trong lòng cười đến không được, nàng người này chính là rất có thói hư tật xấu, giờ phút này kỹ thuật diễn tạc nứt, trên mặt vẻ mặt hoảng sợ mà lui lui.

Ngụy Tây trầm đáy mắt lạnh lẽo cứng đờ một giây, sau đó Đào Nhiễm nhìn đến hãn gian nan mà thả chậm ngữ điệu: “Ta sẽ không chậm trễ người thi đại học, ta giúp người học bù được không, ta so với kia chút lão sư lợi hại nhiều.”

Đào Nhiễm trong lòng mau cười đã chết, khó được xem Ngụy Tây trầm như vậy tự luyện. Hơn nữa nàng có độc, gọi là “Luôn có nam hài tử tưởng cho nàng học bù”.

Ngụy Tây trầm này đã không phải học bá cấp bậc, là học thần cấp bậc. Nếu là “Những cái đó lão sư” nghe thế đoạn hãn hống nữ hài tử nói, chỉ sợ muốn đập đầu xuống đất.

Nhưng là cẩn thận tính lên, các lão sư vẫn là học sinh thời điểm, khẳng định cũng không có Ngụy Tây trầm này nghịch thiên thành tích.

Đào Nhiễm nỗ lực ghen lại cười, nàng xem qua bá đạo, hung tàn, lạnh nhạt Ngụy Tây trầm, liền không thấy quá hãn này phúc bức thiết buồn nản bộ dáng, nàng tiếp theo làm, một bộ phát sầu bộ dáng: “Khó mà làm được, người phía trước không phải đã dạy ta một lần sao? Sau đó liền mặc kệ ta, người như vậy không phụ trách nhiệm lão sư, ta cảm thấy ta muốn lạnh.”

Ngụy Tây trầm: “.....” Hãn cắn răng, “Ta sai.”

Nhưng kỳ thật Đào Nhiễm trong lòng rõ ràng, phía trước rõ ràng là chính mình không muốn. Lại đã xảy ra Ngụy Tây trầm tiểu di kia sự kiện, cho nên học bổ túc ngưng hẳn, Trình Tú Quyên không được Đào Nhiễm lại tiếp cận Ngụy Tây trầm, nàng khi đó vui sướng mà hận không thể cách hẳn vô cùng xa.

Nhưng mà hẳn cái gì đều không biện, liền nói là hẳn sai.

Nàng mềm lòng mềm, không hề đậu hẳn, cũng không chê hẳn một thân mùi rượu, làm nũng hướng hẳn trên người phác. Ngụy Tây trầm giang hai tay tiếp được nàng, Đào Nhiễm ngoài miệng còn không quên phát viên đạn bọc đường: “Ngụy Tây trầm, người thật tốt.”

Nàng thường xuyên nói như vậy, có việc cầu hẳn thời điểm, hoặc là lấy hẳn đương tầm một thời điểm, cứ như vậy làm nũng.

Nhưng hẳn không thể nghi ngờ là trên đời tốt nhất hống nam nhân, bởi vì đem nàng xem đến quá trọng yếu, giờ phút này một cái chớp mắt liền phản ứng lại đây Đào Nhiễm ở đậu hẳn chơi. Nhưng hẳn chỉ là sờ sờ nàng tóc, ánh mắt mềm đến rồi tinh rồi mù.

“Ta vẫn luôn đối với người như vậy hảo, người vẫn luôn thích ta được chưa?”

Nàng ngẩng đầu xem hẳn, trong mắt sáng lấp lánh. “Ân, thích nhất người.”

Như vậy cái liêu nhân lời âu yếm tinh, hẳn ở nàng trên trán hôn hôn. Nàng nhắm mắt lại, ngoan vô cùng.

Ngụy Tây trầm đột nhiên nhớ tới Lam Tấn hàm hừ một câu: Ngụy ca, người sớm muộn gì đến chết ở trên người nàng.

Hắn cười rộ lên, chết cũng là sướng chết hạnh phúc chết.

Chết có ý nghĩa.

Bọn họ đi ra ngoài thời điểm, vừa lúc đối thượng phùng kỳ ái muội tầm mắt. Kia cô nương cũng không biết suy nghĩ cái gì, thấy bọn họ liền hắc hắc hắc mà cười, đem Đào Nhiễm cười đến lông tơ thẳng dựng.

Đào Nhiễm đơn giản cho nàng giải thích một chút tình huống, sau đó hỏi hạ phùng kỳ phụ cận có hay không cái gì đề cử khách sạn.

Phùng kỳ cho vài cái đề cử, Đào Nhiễm lúc này mới phủ thêm áo khoác chuẩn bị cùng Ngụy Tây trầm ra cửa.

Nhưng mà Ngụy Tây trầm làm nàng không cần đi theo đi: “Hiện tại quá muộn, ta chính mình đi liền hảo. Người cùng ta cùng nhau, ta còn muốn đưa người trở về đúng hay không?”

Nàng gật gật đầu, là cái này lý.

Ngụy Tây trầm đi rồi vài bước, lại thở dài, xoay người trở về ôm ôm nàng: “Người không gạt ta đi? Sẽ không ngày mai buổi sáng ta cùng nhau tới người liền lại không thấy?”

Đào Nhiễm nội tâm một trận đau thương, nàng nhân phẩm là có bao nhiêu bất quá ngạnh, hẳn mới hỏi loại này vấn đề.

Nàng học hẳn như vậy, ở hẳn trên eo kháp một phen: “Hỗn đản.” Nàng nũng nịu.

Hắn ngược lại cười.

“Ân, ta là hỗn đản, cho nên người gạt ta người liền xong đời.”

Không cần hẳn nói, nàng cảm thấy chính mình hiện tại liền xong đời. Trước kia xem Kiều Tĩnh Diệu vì một cái ma ốm thống khổ tuyệt vọng thời điểm, nàng liền đặc biệt sợ thích một người. Chính là cảm tình nơi nào là

có thể tự do khống chế đâu? Mặc dù ra sức giãy giụa, cũng đã sớm ở vào lốc xoáy bên trong.

Nhưng là nàng cũng không hối hận quyết định của chính mình.

Cuối cùng đem Ngụy Tây trầm tiến đi, Đào Nhiễm vào nhà, liền thấy phùng kỳ mắt lấp lánh.

Phùng kỳ là thật sự thực hâm mộ, hai người bọn họ nói chuyện liền ở cửa, nàng đều nghe thấy được. Ngụy Tây trầm luyện tiệc Đào Nhiễm đưa, cũng thực trịnh trọng mà đối nàng ở bằng hữu trước mặt danh dự.

Phùng kỳ không phải không có cảm thán: “Hắn thật sự thực quý trọng người.”

Đào Nhiễm cũng nhin không được cười, là nha, nàng Ngụy Tây trầm, này một năm mười tám tuổi, là trên đời tốt nhất thiếu niên.

Thiên hạ đệ nhất hảo.

Chương 41 kiều hoa

Buổi tối Đào Nhiễm trước sau ngủ không được, ngọt ngào cùng lo lắng đan chéo, làm nàng lăn qua lộn lại mà muốn hỏi đề.

Trình Tú Quyên không được nàng cùng Ngụy Tây trầm ở bên nhau, khẳng định là có nguyên nhân, nhưng là Trình Tú Quyên như thế nào cũng không chịu nói cho nàng, đào sóng lớn cũng hàm hồ này từ. Nàng tính toán ngày mai đi hỏi một chút Ngụy Tây trầm, nhưng là lại sợ hãi kết quả này không phải chính mình có thể tiếp thu.

Ngao đến sau nửa đêm, nàng cuối cùng ngủ rồi.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 47

Ngụy Tây trầm gập phải Đào Nhiễm phương hướng, thản nhiên mà đối diện bốn phương tám hướng ánh mắt lễ rửa tội.

Có nữ sinh vừa vẽ biên cùng bên người đồng bạn nói thầm: “Gương mặt kia đều có thể đương minh tinh, như thế nào đảm đương nhân thể người mẫu a. Đương người mẫu một giờ mới 60 đồng tiền.”

Đồng bạn tán đồng gật đầu: “Này nhan giá trị nghịch thiên. Tưởng bao dưỡng ha ha.”

Hai người nháo quá liền xong việc, nghĩ họa xong đi thông đồng tiêu ca ca. Nhưng là vạn lão sư đặc biệt nghiêm khắc, kiểm tra tác nghiệp cũng là đặc biệt khùng bố, các nàng không dám chậm trễ, vội vàng viết.

Họa chính là phác họa.

Đào Nhiễm cũng họa thật sự nghiêm túc.

Một chúng chính trực hảo niên hoa thiếu nữ trung, Ngụy Tây trầm trong mắt chỉ xem tới được nàng. Hắn thấy nàng cong vút lông mi nâng lên tới lại rũ xuống đi, sau đó cầm bút chì ở bàn vẽ thượng vẽ tranh.

Nàng nghiêm túc thời điểm thực nghiêm túc, nhìn một người thời điểm, tròn mắt hắc bạch phân minh, giống hai viên nho đen, trong mắt chỉ xem tới được hắn một người.

Ba cái nửa giờ, hăn cũng chưa hề đụng tới, trên mặt còn không có nửa phần không kiên nhẫn thần sắc.

Phía trước người mẫu ngồi vào lúc này giống nhau đã ngồi không yên, ánh mắt tan rã, nhưng là cái này đại soái ca ánh mắt trầm tĩnh, còn phiếm vài phần ôn nhu.

Phòng vẽ tranh nữ sinh đều tưởng ngao ngao kêu! Tiểu ca ca hảo man hảo soái còn ôn nhu.

Lúc này đây cho nhân vật họa còn lại trang trí thiết kế, tất cả mọi người tương đối nghiêm túc thả cam tâm tình nguyện. Hăn là trời sinh giá áo tử, xuyên cái gì nói vậy đều đẹp.

Có người cho hăn họa khuyên tai, kỳ thật Ngụy Tây trầm trên người có vài phần phỉ khí, kim cương khuyên tai hơn nữa đi cả người đều là bá đạo tổng tài phạm nhi. Họa khuyên tai muội tử phải bị chính mình dưới ngòi bút nhân vật soái phiên.

Còn có họa nhẫn, họa quần áo.

Ngụy Tây trầm lòng hiếu kỳ cũng không mãnh liệt, nhưng là hăn giờ phút này đặc biệt muốn biết Đào Nhiễm hoa cái gì.

Hăn là người mẫu không thể động, nhưng là hăn thấy nàng cười. Cái loại này nho nhỏ đặc ý, nhìn chính mình bàn vẽ. Nàng vẽ cái gì đâu?

Lần này ba cái nửa giờ, toàn ban cảm thấy một chút đều không gian nan. Vạn lão sư tiến vào thu tác nghiệp thời điểm, các bạn học đều rất luyện tể. Vạn lão sư mang theo Ngụy Tây trầm đi ra ngoài, hăn còn không có phó cấp cái này người mẫu tiền.

Cái này diện mạo xuất chúng người tựa hồ cũng hoàn toàn không để ý cái này, ngăn trở vạn lão sư động tác, hăn mở miệng: “Ta không cần tiền,

có thể cho ta một trương ta bức họa sao?”

Vạn lão sư kinh ngạc, nhưng là học nghệ thuật mạch não đều tương đối thanh kỳ, hoàn toàn cũng không nghĩ đây là bọn học sinh chấm điểm tác nghiệp linh tinh, một ngụm đáp ứng: “Hành!” Bọn họ nghệ thuật luôn là so tràn ngập hơi tiền tiền tài có giá trị sao, không nghĩ tới cái này người mẫu giác ngộ như vậy cao.

Ngụy Tây trầm cầm giấy vẽ từng cái chọn.

Góc phải bên dưới đều có bọn học sinh ký tên, đủ loại phối sức xuất hiện ở hân trên người. Thậm chí hân biểu tình đều là bất đồng, có vẽ cười, có vẽ giận. Vạn lão sư không hổ là danh sư, mang ra tới học sinh có thể căn cứ trạng thái tĩnh họa mặt khác trạng thái đồ.

Hắn phiên thật sự mau, rốt cuộc đem một trương giấy cầm lên.

Góc phải bên dưới là nữ hài tử cái kia xấu xấu ký tên “Đào Nhiễm”, lần này còn bỏ thêm tên viết tắt chữ cái ở phía sau “TR”. R cuối cùng một bút thượng kiêu, lộ ra vài phần tính trẻ con.

Hắn nhìn kia phó họa, thấp mặt mày cười. Nàng họa người rất tinh tế, hội họa thiên phú cũng rất cao, họa người trong nhìn qua cùng hắn không sai chút nào.

Nàng giấy vẽ thượng, hắn rũ mắt, hôn môi một đoá nụ hoa hoa hồng. Nàng cho hắn phối sức, chính là một đoá hoa hồng.

Hắn có thể ngả ngón, có thể trang trọng, có thể lạnh nhạt vô tình, cũng có thể nhu tình tận xương.

Nhưng đối mặt nàng khi, chính là bị ái thần bắn trúng mất lý trí cùng đúng mực người.

Chẳng sợ trong lòng đóng một đầu mãnh thú, cũng chỉ dám nhẹ nhàng hôn môi này đóa kiêu hoa.

Hắn thích nàng họa.

Chương 42 điên cuồng

Niên thiếu khi ái giống nhất ngọt đường, một cái cười một cái ôm, là có thể làm người dư vị thật lâu. Ngụy Tây trầm mỗi cuối tuần đều riêng tới xem nàng, hắn không ngại ngồi bốn cái giờ xe, tới cùng nàng đối đãi một ngày, liền ngày này ở chung, hắn có thể thỏa mãn một tuần.

Sau lại cơ hồ cũ khu tất cả mọi người biết Đào Nhiễm có cái đại soái ca bạn trai.

Thẳng đến mùa hè thời điểm, nóng bức bảy tháng, Đào Nhiễm thấy được một cái ngoài ý liệu người.

Nàng cùng hắn ngồi ở tiệm trà sữa, Đào Nhiễm trong tay phụng một ly thêm băng nước chanh, đối diện ngồi mặt vô biểu tình Giang Diệp.

Giang Diệp điểm một ly nhất khổ cà phê.

Hai người ngồi đối diện, ai cũng không nói gì.

Đào Nhiễm nước uống một nửa, chịu không nổi cái này không khí: “Ta đi rồi.”

Giang Diệp hô hấp một chút dồn dập lên, đuổi tay giữ nàng lại thủ đoạn: “Chờ một chút.” Nàng thủ đoạn kia một mảnh nóng rực, Giang Diệp nắm chặt muốn chết, Đào Nhiễm trầm khuôn mặt, đem chính mình tay rút ra.

Giang Diệp trong lòng chua xót: “Xin lỗi.”

Hai người chi gian lại là một trận trầm mặc, Giang Diệp cảm thấy tan nát cõi lòng lại bi ai. Đào Nhiễm đã cùng hắn nói xong lời từ biệt, nhưng là lúc này là chính hắn không chế không được, không biết liêm sỉ, lại tới tìm nàng.

“Người quá đến hảo sao?”

Đào Nhiễm ngồi trở lại đi: “Khá tốt.”

“Còn sẽ hồi trường học đi học sao?”

“Ân, cao tam cuối cùng hai tháng sẽ trở về đột kích.” Mặc dù là nghệ thuật sinh, cũng muốn nhất định văn hóa thành tích mới có thể trước hảo học giáo.

Giang Diệp hỏi xong, mới ách tiếng nói trần thuật: “Người cùng hắn ở bên nhau.” Những lời này mang theo liền chính hắn đều chưa từng phát hiện ghen ghét. Hắn gặt gao nhìn chăm chăm Đào Nhiễm, chờ mong có thể từ nàng trong mắt nhìn ra ngả ngớn đùa bỡn cảm xúc, nhưng là bên trong sạch sẽ, còn mang theo nhợt nhạt cười.

Nàng cũng không có nói lời nói.

Ghen ghét như là một con bừa bãi tay, gặt gao nhéo Giang Diệp trái tim.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 48

Loại này hỗn trưởng lời nói, cũng chỉ có nàng nói được như vậy tự nhiên.

“Người thích quá hử?”

“.....”

Đào Nhiễm có khổ nói không nên lời, “Kỳ thật đi, khả năng không có.”

Hử liền nhìn nàng, xem nàng muốn như thế nào giãy giụa. Đào Nhiễm khụ hai tiếng, hử ngày thường là thật sùng nàng, nhưng là một đụng vào điểm mấu chốt liền biến thành một đầu mãnh thú. Đào Nhiễm thấy lửa gát bất quá đi, liền căng da đầu nói: “Ta lúc ấy chính là cảm thấy hử đẹp, người biết đến, ai không cái niên thiếu khinh cuồng thời điểm, sắc lệnh trí hôn, có thể là ta đầu óc không thanh tỉnh, ta sai rồi.”

Hử nghiêm túc mà: “Ta cũng đẹp.”

Đào Nhiễm phụt liền cười, chủ động tìm ở hử trên má hôn hôn: “Ân ân, toàn thế giới người đẹp nhất.”

Hử trong mắt phiếm ra ý cười, dựa gần cái trán của nàng, không hướng quả trách nàng: “Tiểu hỗn đản.”

Đào Nhiễm đáp lễ hử: “Đại hỗn đản.”

Hắn cái này là thật sự bị nàng chọc cười, nhưng là nên nói vẫn là sẽ không quên: “Người đáp ứng ta, muốn vẫn luôn cùng ta ở bên nhau, không được thích người khác.”

Nàng không chút suy nghĩ: “Hảo.”

Ngụy Tây trầm có điểm sâu, như vậy vô tâm không phối, nói chuyện đều bất quá đầu óc hứa hẹn, nàng thật sự để ý sao?

Ngụy Tây trầm nói: “Chỉ cần người còn ở ta bên người, ta liền vĩnh viễn đối với người hảo.”

Nàng cảm thấy ngọt ngào: “Ân ân.”

Ai ngờ Ngụy Tây trầm phong cách vừa chuyển: “Nếu là người lại đã quên ta, hoặc là dám can đảm phản bội ta vứt bỏ ta một lần.....” Hắn không có nói xong, nhưng là cái kia lạnh băng ngữ điệu, vẫn là làm người phát lạnh.

Đào Nhiễm cười ngâm ngâm: “Sẽ không sẽ không.”

Đâu ra như vậy nhiều lại đến một lần, nhân sinh không có như vậy cầu huyết đi?

Nhưng là không lâu về sau, nàng liền minh bạch, lời nói đừng nói đến quá vẹn toàn, nhân sinh có đôi khi chính là như vậy cầu huyết. Nàng cho rằng chính mình là cái người thường, chính là vận mệnh tới cái chỗ rẽ, nàng liền biến thành cái loại này bá đạo tổng tài văn bị ngược nữ chính.

Còn cho nàng xứng cái nguyên bộ.

Hiện thực giáo làm người, tiểu thuyết nguyên với hiện thực, hết thầy đều có khả năng.

Nhân sinh thường thường trắc trắc vô số bước, nàng sắp đi lên, chính là nhất kích thích kia một bước.

Mà Ngụy Tây trăm bước qua vô số bước, kiên định về phía nàng đã đi tới. Chẳng sợ nàng dám can đảm lui ra phía sau một bước, hẳn chỉ sợ cũng sẽ điên cuồng.

Chương 43 tư sinh tử

Toàn bộ tám tháng, Đào Nhiễm đều không có gặp qua Ngụy Tây trăm. Ngày thường Ngụy Tây trăm dính nàng dính vô cùng, nhưng là suốt một tháng hẳn đều không có đã tới cũ khu.

Bởi vì Đào Nhiễm là gần đây một năm mới bắt đầu học họa, cho nên cuối tuần cũng rất ít về nhà, liền đi tham quan chung quanh đồ cổ cũ tích. Dùng vạn lão sư nói nói, như vậy có lợi cho bồi dưỡng xuất chúng khí chất.

Ngụy Tây trăm biến mất, liền phùng kỳ đều cảm thấy áp lực, nàng lặng lẽ hỏi Đào Nhiễm: “Gần nhất hai người cãi nhau lạ?”

Đào Nhiễm lắc đầu.

Tiệm trà sữa lần đó, nàng rõ ràng đã đem sự tình nói rõ ràng, sẽ không tồn tại cái gì hiểu lầm. Đào Nhiễm nghĩ nghĩ nói cho phùng kỳ: “Khả năng tương đối vội đi, sang năm tháng sáu liền phải thi đại học.”

“Cũng là, ở trong trường học tổng hội nhiều rất nhiều trói buộc.”

Kỳ thật nửa tháng trước Ngụy Tây trăm cho nàng đánh quá một lần điện thoại, lúc ấy thời gian đã khuya, rạng sáng tam điểm. Hẳn bên kia cãi cọ ồn ào, Đào Nhiễm không quá thanh tỉnh, nghe hẳn khàn khàn thanh âm: “Đào Nhiễm.”

“Ân?” Nàng nhắm mắt lại, di động tới gần lỗ tai, vậy được không được.

“Ta có việc khả năng phải rời khỏi một đoạn thời gian ngắn, người ở cũ khu bên kia phải hảo hảo, ta vừa trở về liền lập tức tới xem người.”

Nàng thanh tỉnh một chút: “Đi nơi nào nha?”

“Sẽ không đi quá xa.”

“Vậy người sớm một chút trở về.”

Bên kia phóng như vũ điệu: “Hảo.”

Nàng lại muốn ngủ thời điểm, Ngụy Tây trầm hô nàng một tiếng: “Đào Nhiễm, người.....”

Nàng mơ mơ hồ hồ vũ điệu mang theo nghi vấn giơ lên, Ngụy Tây nặng nề mặc một cái chớp mắt, cuối cùng nói: “Ngủ ngon.”

Hiện giờ lại là nửa tháng đi qua, Đào Nhiễm hồi tưởng khởi mới cảm thấy không đúng. Trong lúc này nàng thường thường sẽ cùng Ngụy Tây trầm thông điện thoại, có đôi khi hẳn sẽ cắt đứt, sau đó cho nàng giải thích ở đi học. Có đôi khi hẳn sẽ tiếp lên, hỏi nàng có hay không hảo hảo ăn cơm, quá đến vui không.

Hết thấy đều rất bình thường bộ dáng, nhưng là Đào Nhiễm tổng cảm thấy bất an.

Cuối tuần nàng dứt khoát thu thập hành lý, tính toán về nhà một chuyến.

Nàng trước gọi điện thoại cấp đào sóng lớn, bên kia đô đô đô thật lâu, chính là không ai tiếp. Đào Nhiễm phỏng chừng hẳn khả năng ở vội, cũng

liền không có quấy rầy hấn. Nàng nghĩ nghĩ, chính mình mau ba tháng không về nhà, trở về khẳng định có thể cho Trình Tú Quyên một kinh hỉ.

Đáng tiếc cuối tuần Cẩm Thành cao trung cũng nghỉ, bằng không nàng còn có thể trở về nhìn xem các bạn học.

Cũng may nàng biết Ngụy Tây trầm đang ở nơi nào, lặng lẽ qua đi, còn có thể cho hấn một kinh hỉ.

Đào Nhiễm buổi sáng xuất phát, giữa trưa liền đến chính mình gia khu biệt thự.

Nàng mang theo chìa khóa trực tiếp mở cửa, một bên đổi dép lê một bên hơi hơi nhắc tới ngữ điệu: “Mẹ? Trương mục? Ta đã trở về.”

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 49

“Ta có thể thế nào!” Bên kia quát, “Ba ngàn vạn, công ty một năm trước liền tài chính quay vòng không linh. Không có Ngụy Tây trầm, căn bản không có khả năng khởi tử hồi sinh! Lại không đi chúng ta người một nhà là phải bị người đánh chết sao?”

Trình Tú Quyên khóc ra tới. Nàng nghĩ đến nữ nhi, vì thế hỏi: “Ngụy Tây trầm đâu?”

Đào sóng lớn bên kia trầm mặc: “Đừng hỏi, người cùng vui sướng đi trước, ta theo sau chạy tới.”

~

Văn Khải thu được tin tức dẫn người đuổi quá khứ thời điểm, Ngụy Tây trầm chỉ còn nửa cái mạng.

Ngày xưa cao ngạo thiếu niên, hai mắt vô thần mà nằm trên mặt đất. Trên đùi chảy ra máu tươi nhiễm hồng một tảng lớn sàn nhà. Ngụy duyên đập lên hấn miệng vết thương thượng, khóe mắt đỏ lên: “Người cái này đã loại, súc sinh! Dám hại chết ta nhi tử.”

Trên đùi một trận đau nhức, Ngụy Tây trầm run rẩy thân mình, trước sau không có hé răng, môi đã bị nhiễm máu tươi.

Ngụy Phạn là con của hấn, hấn chỉ là đứa con hoang.

Văn Khải dẫn người tạp khai Ngụy gia môn. Một đoàn màu đen áo sơ mi thiếu niên, cầm cương côn liền hướng bên trong hướng.

Ngụy duyên nhìn này tư thế ngược lại cười: “Dã loại chính là dã loại, một đám thượng không được mặt bàn đồ vật.” Hãn vậy vậy tay, bọn bảo tiêu cầm thương nhắm ngay Văn Khải bọn họ.

Văn Khải thấy trên sàn nhà nằm người: “Lão đại!”

Ngụy duyên nói: “Đều cút cho ta.”

Văn Khải nhìn mắt đối diện đen nhánh hòng súng, căn rằng một cái thỉnh thích một tiếng liền quỳ xuống: “Ngụy tổng, tuy rằng ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng là ta lão đại hãn không có khả năng giết người, ta cầu xin người buông tha hãn.”

Ngụy duyên dùng chân đá đá Ngụy Tây trầm cầm, tựa khóc tựa cười: “Không phải người?”

Ngụy Tây trầm trong mắt không có thần thái, nhưng là chờ dẫn mà lặp lại: “Là ta hạ được, không nghĩ tới hãn chết, kết quả đã xảy ra chuyện.”

Hãn trên bụng lại ăn một chân.

Văn Khải nghe được tâm đều phải cấp nát, Ngụy Tây trầm đây là điên rồi!

“Ngụy tổng! Ta cầu xin người, cầu xin người, buông tha Ngụy Tây trầm đi, hãn cũng họ Ngụy, hãn cũng là người nhi tử.”

“Không phải.” Ngụy duyên nói, “Hãn chỉ là cái hạ tiện kỹ nữ nhi tử.”

Ngụy duyên lấy quá bảo tiêu trên tay thương, để thượng Ngụy Tây trầm huyết Thái Dương: “Đây là người đánh bàn tính? Cho rằng Ngụy Phạn đã chết, người là có thể tiến ta Ngụy gia đại môn?”

Ngụy Tây trầm đôi mắt không chớp mắt, gắt gao nhìn chăm chăm trần nhà.

Ngụy duyên lạnh lùng cười, liền phải khấu hạ cò súng. Bọn bảo tiêu đem Văn Khải bọn họ gắt gao ấn ở trên mặt đất, Văn Khải màu đỏ tươi mắt, nhìn Ngụy Tây trầm phương hướng. “Lão đại, người điên rồi sao! Nói không phải người, không phải người a!”

Thiếu niên trước sau không có hé răng.

Ngụy duyên tay buộc chặt một phân.

“Ba ba.” Ngụy đông đảo chạy vào, “Không cần!”

Nàng mới mười bảy tuổi, ăn mặc tuyết trắng váy lụa, Ngụy duyên sủng ái nhất nàng, người khác không dám làm động tác, nàng dám làm. Nàng đem Ngụy duyên hòng súng dờn đi: “Không cần giết hẳn.”

“Ngụy đông đảo, người cho ta tránh ra!”

“Ba ba, ca ca không phải hẳn làm hại, ta biết là ai, là ngày đó tới nhà của chúng ta trung niên nam nhân!”

Ngụy duyên đôi mắt mị mị, tang tử chi đau làm hẳn một cái chớp mắt phảng phất già rồi mười tuổi: “Người như thế nào biết?”

Ngụy đông đảo bình tĩnh đến quá phận: “Ca ca đi uống rượu ngày đó, ta vừa lúc sinh khí mà đi tìm Ngụy Tây trầm, kết quả thấy nam nhân kia thần sắc không đúng. Ta làm gia huy thúc thúc đi theo hẳn, kết quả vừa rồi, gia huy thúc thúc nói hẳn tự cấp hẳn lão bà gọi điện thoại, làm nàng lão bà nữ nhi đều chạy.”

Trên mặt đất vẫn luôn giống người chết giống nhau Ngụy Tây trầm rốt cuộc có phản ứng, bắt đầu giãy giụa.

Ngụy duyên đạp hấn một chân: “Đông đảo, làm gia huy trực tiếp báo nguy, đem nam nhân kia đưa vào đi.” Đến nỗi đi vào về sau có sống hay không đến thành, liền khó nói.

Ngụy đông đảo lập tức gật đầu, đi đỡ Ngụy Tây trầm: “Người không sao chứ?”

Hắn phát khai tay nàng, đẩy mắt phiếm hồng, Văn Khải đã bị buông ra. Ngụy duyên nhìn thoáng qua Ngụy Tây trầm, không biết suy nghĩ cái gì, cuối cùng dẫn đầu đi ra môn: “Kêu bác sĩ tới cấp hấn trị, nhốt ở nơi này, chờ ta trở lại lại nói. Còn lại người đều oanh đi ra ngoài!”

Bạn Ngụy duyên đóng cửa thanh âm, bên trong chỉ còn lại có Ngụy đông đảo cùng Ngụy Tây trầm.

Ngụy đông đảo lại một lần bị hấn đẩy ra sau, Ngụy đông đảo kia trương trắng nõn mặt xuất hiện vẻ tươi cười. Nàng như là tìm được rồi cái gì hảo ngoạn đồ vật: “Người thực sự có ý tứ. Muốn hay không cái này?”

Nàng quơ quơ trên tay di động, sau đó thấy thiếu niên trong mắt bỗng nhiên xuất hiện sáng rọi, hấn duỗi tay đi cầm di động. Gắt gao cắn răng: “Hấn gạt ta”

Đào sóng lớn lừa hấn, hấn nói qua, chỉ cần Ngụy Tây trầm giúp hấn gánh tội thay có thể sống sót, hấn tuyệt đối sẽ không làm Đào Nhiễm rời đi. Mà nếu đào sóng lớn đã chết, hấn cùng Đào Nhiễm liền vĩnh viễn không có khả năng ở bên nhau.

Chính là hiện tại nàng lại phải đi!

Vì cái gì! Rõ ràng hấn đến chết đều không có khuất phục, nàng vì cái gì sẽ rời đi! Không, nàng sẽ không đi, nàng hiện tại thích hấn, sao có thể sẽ đi!

Hắn run rẩy xuống tay ấn hạ cái kia đã từng nhìn đến liền sẽ ngọt ngào dấy số, chính là mới vang lên hai tiếng, ngay sau đó bên trong lạnh băng giọng nói truyền đến: “Ngài bắt đánh người sử dụng đã đóng cơ.....”

Ngụy Tây trầm như là bị rút cạn toàn bộ sức lực, trong nháy mắt tuyệt vọng từ đáy mắt tràn ra tới.

Chính là ngay sau đó hắn đột nhiên bò dậy, nghiêng ngả lão đảo hướng cạnh cửa chạy.

Không cần đi..... Không cần đi, người sao lại có thể đi. Chúng ta nói tốt..... Ta như vậy ái người.

Ngụy đông đảo cười tủm tỉm mà nhìn, xem cái này cùng cha khác mẹ ca ca chạy đến cạnh cửa liền kiên trì không được ngã xuống, sau đó hắn thể nhưng chấp nhất đến bò cũng muốn đi ra ngoài.

Này có thể so Ngụy Phạn thú vị nhiều.

Nhưng là hắn chú định đi không ra nơi này. Ngoài cửa nhưng thủ thật nhiều người đâu.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 50

Hắn khí chất thiên lãnh, không cười thời điểm nhìn có vài phần bạc tình, không nửa điểm nhân tình vị. Nhưng là cười lên, lưỡi biếng lại đa tình.

Đều biết hắn không dễ chọc, không ai dám cho hắn đảo “Phật rượu”, bên ngoài ca vũ thăng bình, bên trong trong lúc nhất thời lại kỳ dị an tĩnh lại. Văn Khải một tay chống ở trên sô pha, chống cằm, một cái tay khác chạm chạm bên cạnh nữ nhân: “Sách, hiểu chút sự a, cấp Ngụy thiếu rót rượu.”

Ngụy Tây trầm đã ở một bên trên sô pha ngồi xuống.

Nữ nhân cũng không chối từ, khen ngược rượu đứng dậy thướt tha là lướt hương Ngụy Tây trầm đi qua đi.

Nàng khom lưng khi trước ngực khe rãnh pha đáng chú ý, bên cạnh có người thổi cái huyết sáo. Ngụy Tây trầm cong cong môi, ánh mắt thanh thanh đậm đậm, tựa cái gì cũng chưa nhìn đến, tiếp nhận tới liền đem rượu làm, nữ nhân có vài phần thất vọng, không dám lộ ra tới, lại ngồi trở lại Văn Khải bên người.

“Ngụy tổng hảo tửu lượng!”

“Ngươi bức, liền như vậy làm, Ngụy tổng thật 6.”

Một trận âm thanh ủng hộ quanh quẩn ở phòng.

Ngụy Tây trầm nửa híp mắt, đem bọn họ đều đánh giá một lần. Mặc kệ những người này là thiệt tình vẫn là giả ý, nói này đó nịnh hót lời nói ít nhất chứng minh không kị hấn. Hấn nhìn mắt Văn Khải, ánh mắt có điểm lãnh.

Văn Khải hiểu ý, thông thả ung dung mà cho hấn nhất nhất giới thiệu phòng người.

Này nhóm người tất cả đều là Cẩm Thành có diện mạo nhân vật, phần lớn là ăn chơi trác táng phú nhị đại, cũng có thể sẽ là Ngụy Tây trầm kế tiếp hợp tác người.

Trừ bỏ Ngụy Tây trầm, mỗi người đều mang theo bạn gái, phần lớn là diện mạo hoặc thanh thuần hoặc diễm lệ nhị tuyến tiểu minh tinh.

Ngụy Tây trầm tay đáp ở trên sofa, đốt ngón tay thon dài, ở trên sofa một chút một chút, cùng bọn họ đáp lời nhưng thật ra hiền hoà thật sự, một chút cũng không có tự cao tự đại ý tứ.

Có lẽ là uống lên chút rượu, Doãn tề thượng đầu, thấy không khí hảo, dứt khoát đem chính mình bên người nữ nhân hướng Ngụy Tây trầm bên kia đẩy.

Một đám ăn chơi trác táng thấy nhiều không trách, phát ra ồn ào thanh. Văn Khải ngẩn người, theo bản năng hoảng hốt, nhìn về phía Ngụy Tây trầm.

Hấn ngồi không nhúc nhích, nhậm cái kia tiểu minh tinh e lệ ngưỡng ngưỡng mà dựa gần hấn.

“Ngụy tổng đêm nay hảo hảo sáng một phen ha ha ha!”

Ngụy Tây trầm đi theo cười, tay chậm rì rì mà để thượng thân biên nữ nhân eo.

Nữ nhân bắt đầu không phản ứng lại đây, phản ứng lại đây sắc mặt trắng bệch, không nhin xuống hét lên một tiếng, cơ hồ là bò lăn trở về Doãn tề bên người.

Ghế lô một cái chớp mắt an tĩnh lại, đều nhìn Ngụy Tây trầm trên tay đồ vật.

Đó là một cây đao.

Màu bạc tính chất ở ánh đèn hạ lộ ra chói lọi nguy hiểm, là đem sắc bén gấp đao.

Doãn tề sắc mặt một chút khó coi lên, rốt cuộc không dám chọc hăn, nghẹn nửa ngày, xả ra một cái khó coi cười: “Ngụy tổng đây là có ý tứ gì?”

Ngụy Tây trầm cười cười: “Nga, không có gì ý tứ, chỉ là cảm thấy, vẫn là làm người sáng một sáng tương đối hảo.”

Hăn nói xong cũng mặc kệ những người khác cái gì sắc mặt, hữu hảo mà cho bọn hăn nói xong lời từ biệt, còn không quên nói “Có cơ hội hợp tác” loại này lời khách sáo.

Nói xong liền thẳng ra phòng.

Doãn đồng lòng tưởng sáng mẹ người..... Hăn thiếu chút nữa cho rằng Ngụy Tây trầm muốn giết người.

Này mẹ nó quả thực là người điên.

Có người nuốt nuốt nước miếng, gian nan mở miệng: “Hăn ca sẽ không thật là hăn tìm người làm cho đi?”

Nhất thời an tĩnh đến châm lạc có thể nghe.

Văn Khải uống một ngụm rượu, cười mỉa mai: “Như thế nào sẽ? Đừng như vậy xem chúng ta Ngụy thiếu a. Hẳn chỉ là coi thường này đó nữ nhân.”

Hắn nói chuyện khẩu vô cấm kỵ, phòng các nữ nhân trên mặt đều có vài phần xấu hổ.

Doãn tề lạnh lùng cười: “Kia hẳn xem trọng ai? Nhưng thật ra thật muốn được thêm kiến thức.”

Văn Khải nhin không được nhớ tới một cái so ánh mặt trời còn rực rỡ lóa mắt tiểu mỹ nhân.

Hắn không hé răng, huyết sáo đi ra ngoài tìm Ngụy Tây trầm.

Ngụy Tây trầm phun đến trời đen kịt.

Văn Khải liền ở bên cạnh nhìn, hẳn là chuyện này tinh, lá gan phì, không quên vui sướng khi người gặp họa mà mở miệng: “Người sợ là thật không nghĩ muốn này mệnh.”

Ngụy Tây trầm ngón tay cái xoa xoa khóe miệng, biểu tình không gợn sóng: “Không chết được.”

Loáng thoáng có thể nghe được quán bar tiếng ca.

Hai người bọn họ trạm bên ngoài, xem đô thị nghệ hồng lấp lánh nhấp nháy, bầu trời đêm thâm lam, khô nóng đêm liền một tia phong đều không có.

Văn Khải khó được cảm thấy Ngụy Tây trầm đáng thương, hai người rốt cuộc làm mười năm sau bằng hữu, châm chúc hồi lâu, hẳn mang theo một tia khôn kể cảm khái nói: “Người đừng chờ nàng đi.”

Vạn nhất nàng không trở lại đâu? Nàng có thể là thật sự không cần người.

Ngụy Tây chìm ngẫm nói chuyện, hơn nửa ngày hắc mới giờ giờ lên môi: “Người suy nghĩ nhiều, sớm đã quên.”

~

Cẩm Thành mùa hè, biến thiên không quá phận phút sự.

Văn Khải ngồi ở trên sofa kiêu chân, nhìn mắt bên ngoài màn mưa, lại nhìn mắt bàn làm việc trước lật xem văn kiện Ngụy Tây trầm.

Hắc cảm thấy Ngụy Tây trầm quả thực muốn vô địch.

Tối hôm qua mới đã phát bệnh bao tử, sáng nay liền giống như người không có việc gì cứ theo lẽ thường tới công tác.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 51

Chương 46 cao lãnh tổng tài

Đào Nhiễm về đến nhà, phát hiện Trình Tú Quyên ở cùng hàng xóm mấy cái a di chơi mạt chược. Mấy cái trung niên nữ nhân, phi thường chơi thân, ở mạt chược trên bàn không muốn mấy ngày liền trở thành đáng tin bạn tốt.

Trình nữ sĩ hồi lâu đều không có như vậy thoải mái, vẫn là mẫu quốc quá lên thoải mái.

Này phiến tiểu khu như thế nào cũng so ra kém bọn họ phía trước trụ biệt thự, Trình Tú Quyên lúc ấy mang theo Đào Nhiễm xuất ngoại, trong nhà chỉ có hơn một trăm vạn, nước ngoài tìm phòng ở, Đào Nhiễm việc học, hơn nữa sau lại chính nàng bệnh, đã sớm đem tiền tiêu đến không sai biệt lắm.

Chẳng sợ Đào Nhiễm thiết kế trình độ cũng không tệ lắm, hai mẹ con sinh hoạt tiêu chuẩn cũng không có khả năng lập tức cao lên.

Tiểu khu thực cũ xưa hẻo lánh, nhưng thắng ở náo nhiệt.

Đào Nhiễm cười nhìn mắt mẫu thân, về nhà làm tốt cơm đi kêu Trình Tú Quyên ăn cơm. Hiện giờ giống nhau đều là Đào Nhiễm chiếu cố Trình Tú Quyên.

Trình nữ sĩ bài hữu phi thường hâm mộ: “Tú quyền người là cái có phúc khí, Đào Nhiễm đối với người thật là hiếu thuận.”

Trình nữ sĩ khéo mắt đuôi lông mày đặc ý cùng cao hứng dấu đều che dấu không được, nàng này hơn phân nửa đời cái gì đều trải qua qua: Phất nhanh, phá sản, tang ngẫu, bệnh nan y. Tâm thái chẳng những không bằng, ngược lại đã cái gì đều xem đến khai.

Hai mẹ con cơm nước xong liền nói chuyện phiếm, Trình Tú Quyền biết Đào Nhiễm tìm công tác đi: “Còn thuận lợi sao? Có hay không nhân vi khó người?”

Đào Nhiễm cười lắc lắc đầu: “Nhân gia khó xử ta làm cái gì?”

“Người đi nhận lời mời cái kia công ty gọi là gì?”

“Tư truy, một cái tân công ty, châu báu thiết kế linh tinh.” Đào Nhiễm cũng là cái biết cái không, nàng mới vừa về nước, còn không kịp đi tra này sau lưng loanh quanh lòng vòng, nàng chỉ biết chính mình tiền bao đã thấy đáy, nàng chờ đến, Trình Tú Quyền bệnh chờ không được.

Không có tiền thời điểm, mới biết được rất nhiều sự tình đều là bước đi duy gian.

Cho nên mấy ngày nay, nàng xem như ở hải đầu lý lịch sơ lược, ít nhất đầu sáu bảy gia công ty. Về nước ít nhất đến trước làm công tác có lạc.

Trình Tú Quyền lẩm bẩm nói: “Tân công ty, đáng tin cậy sao?”

Đào Nhiễm cười ngâm ngâm: “Tùy tiện thử xem bái.” Dù sao cũng không mệt.

Ai biết ngày hôm sau, Đào Nhiễm liền nhận được nhà này thoát nhìn không đáng tin cậy công ty điện thoại, kia thủ lĩnh sự bộ viên chức lễ phép

lại khách khí, thông tri nàng phỏng vấn đã qua, nhưng là còn có một vòng thi vòng hai, hỏi nàng buổi chiều có hay không thời gian lại đi công ty một chuyến.

Đào Nhiễm vội vàng ứng.

Nàng buổi chiều còn riêng thay đổi quần áo, hóa một cái trang điểm nhẹ.

Nhưng là Đào Nhiễm vừa đi liền cảm thấy quái dị, thi vòng hai không có sơ thí cái loại này người tể người trường hợp, trừ bỏ nàng một người đều không có!

Đây là có ý tứ gì? Đào Nhiễm nhăn nhăn mày, không quá khả năng chỉ có nàng một người thông qua thi vòng hai a. Chẳng lẽ mọi người còn muốn tách ra thi vòng hai?

Phụ trách chỉ dẫn nàng người, làm nàng đi vào trước mặt cái này nhà ở, đi vào cái gì đều không cần làm, cũng không cần lộ ra kỳ quái biểu tình, lãnh đạo hỏi cái gì nàng đáp cái gì là được.

Đào Nhiễm đẩy cửa ra, trống rỗng phòng, camera theo dõi nhắm ngay nàng, trước mặt kéo một cái dày nặng màn. Mặt sau là cái gì nàng hoàn toàn nhìn không tới.

“.....” Tuy rằng nàng thư đọc đến thiếu, nhưng là cũng biết này xem như cái gì kỳ quái phỏng vấn?

Đào Nhiễm trong lòng nghi hoặc, trên mặt lại rất trầm tĩnh thực ngoan mà chờ.

Kia đầu không biết qua bao lâu, mới vang lên một cái trung niên nam nhân hỏi chuyện thanh âm: “Đào tiểu thư lý lịch sơ lược thượng, viết người ở F quốc học tập bốn năm, phải không?”

“Đúng vậy.”

“Người vì cái gì sẽ xuất ngoại?”

Lời này vừa ra, Đào Nhiễm trầm mặc xuống dưới. Như vậy vấn đề kỳ thật không tính rất kỳ quái, nhưng là nàng nhớ tới lúc trước hàm chứa nước mắt bị Trình Tú Quyên mang đi hình ảnh, nhất thời cảm thấy như vậy đau còn không có qua đi.

“Đào tiểu thư?”

Thực mau nàng phản ứng lại đây, không nói lời nào ở ngay lúc này quả thực là không lễ phép.

Đào Nhiễm tâm căng thẳng, nói dối: “Nghe nói F quốc thiết kế chuyên nghiệp phong cách riêng, vì có thể càng tốt học tập, cho nên ta đi.”

Màn mặt sau, trưởng phòng nhân sự nhìn Ngụy tổng lạnh lùng cười, chính mình cũng đi theo lau đem hân.

Sau đó dựa theo trên giấy tiếp theo niệm: “Kia vì cái gì không ở nước ngoài phát triển, lại lựa chọn về nước đâu?”

Lúc này Đào Nhiễm trấn định nhiều: “So với nước ngoài, ta càng thích quốc nội sinh hoạt.”

Màn mặt sau, Ngụy Tây trầm trồ phúng mà cong cong môi. Giám đốc da đầu tê dại, nhìn trên giấy càng thêm kỳ quái sắc bén vấn đề, vẫn là niệm ra tới: “Đào tiểu thư tư liệu viết chưa lập gia đình, kia hiện tại có bạn trai sao?”

Đào Nhiễm cảm thấy có điểm không thích hợp, mặc dù biết có chút công ty để ý nữ công nhân kết hôn sinh con vấn đề, nhưng là tiến vào về sau, một cái chuyên nghiệp tri thức vấn đề đều không có hỏi qua, này đó sơ

thí đã hỏi qua vấn đề, ngược lại lấy ra tới hỏi lại. Này công ty như vậy không chú trọng công nhân trình độ sao?

Nàng nhất thời liên tưởng đến tưởng tiềm quy tắc cấp dưới thủ trưởng, nhưng là không hảo vọng thêm suy đoán đem người nghĩ đến như vậy hử, nàng vẫn là quy quy củ củ trả lời: “Không có.”

“Đào tiểu thư điều kiện không tồi, là từng có bạn trai lại phân sao? Người vì cái gì muốn cùng hã chia tay?”

Đào Nhiễm ánh mắt lạnh xuống dưới: “Ngượng ngùng, này đó thuộc về ta tư nhân riêng tư, nếu.....”

Ngụy Tây trầm đưa qua đi một trương giấy, giám đốc lập tức chiếu nói: “Là ta đường đột, thỉnh thứ lỗi.”

Đào Nhiễm ngược lại không hảo tiếp theo nói tiếp, nàng yêu cầu công tác này. Tư truy là nàng đầu mấy cái công ty trung, tiền lương khai đến tối cao, phúc lợi cũng tốt nhất. Tuy rằng trước mắt xem ra phi thường kỳ quái, nhưng là nhân gia có tiền, có tùy hứng tư cách.

“Ta hỏi cuối cùng một vấn đề, xin hỏi Đào tiểu thư như thế nào đối đãi ‘ phản bội ’ cái này từ ngữ?”

Đào Nhiễm nhú mày, phản bội?

Đây là khảo các nàng thiết kế ngành sản xuất sức tưởng tượng sao? Dựa một cái từ ngữ kéo dài ra nghệ thuật sáng ý?

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 52

Đào Nhiễm không nói gì, lại lui về phía sau thật nhiều.

Trước sau tương phản thật đúng là đại, nam nhân thật là loại đáng sợ sinh vật. 6 năm trước cũng không biết là ai có thể vui đùa ở nàng cổ vể mặt say mê, liền như vậy ngửi liền ngạnh, khi đó thiếu niên thiếu nữ đều xấu hổ đến không nói gì. Hiện giờ hắn nói nàng xú, còn làm nàng cút ngay chút.

Ngụy Tây trầm bưng lên cà phê nhấp một ngụm, sau đó đẩy xa, mí mắt vừa nhắc: “Phế vật.”

Đây là hoàn toàn bất mãn kia ly cà phê.

“Phế vật” chớp chớp mắt: “Ta sai, nếu không ngài nói nói ngài yêu thích? Ta đều nhớ kỹ, sau đó một lần nữa pha một ly.”

Hắn không nói chuyện, cách rất xa khoảng cách, cứ như vậy đánh giá nàng. Nàng thật là thay đổi, mặt vẫn là gương mặt kia, nhưng là tính cách lại từ một khối bén nhọn cục đá, biến thành không có góc cạnh đá cuội.

Nếu là trước kia có người như vậy mắng nàng, nàng đã sớm dậm chân cãi lại ngoài ra còn thêm thượng đánh nhau.

Trước nay đều là hắn thấp giọng hống nàng hắn sai, không nghĩ tới còn có thể nghe được nàng nhận sai ngày này.

“Tổng tài, ta có thể hỏi hỏi ta bàn làm việc ở nơi nào sao?” Hãn thật sự xem đến lâu lắm, chẳng sợ nàng da mặt hậu, cũng có chút chịu không nổi.

Nam nhân không hề phập phồng ngữ điệu lạnh nhạt mà truyền đến: “Không có, đứng, hiện tại rút đi.”

Nàng nghe lời thật sự, lập tức chuẩn bị mượn mà mà lẩn. Lại lòng tham mà nhìn nhiều hãn hai mắt, trong lòng cảm thán, a ta mỗi tình đầu thật là đẹp mắt. Mục đích của hãn thực rõ ràng, chính là vì làm nhục nàng.

Nhưng mấy năm nay, Đào Nhiễm ngược lại nhất không để bụng chính là điểm này mặt.

Nàng mù mù tồn tại, Ngụy Tây trầm còn hảo hảo, liền so cái gì đều cường. Người lại không dựa về điểm này da mặt ăn cơm, ấm lạnh tự biết. Nàng biết không có cùng Ngụy Tây trầm ở bên nhau khả năng, nào có người sẽ phạm tiện đến lại lần nữa yêu một cái kẻ thù nữ nhi đâu? Hơn nữa cô nương này vứt bỏ hãn hai lần, hãn chịu sở hữu khổ đều là bởi vì nàng, hãn lại hận nàng đều là hãn là.

Nàng liền tưởng nhiều xem hãn. Đền bù một chút 6 năm không chỗ sắp đặt vô thố.

Thấy Đào Nhiễm lại đi ra, nữ bí thư trương tiểu lan trong mắt hiện lên một tia vui sướng khi người gặp họa. Nhưng thấy Đào Nhiễm hảo hảo, lại có chút không cam lòng. Tổng tài sẽ không thật coi trọng này hồ ly tinh giống nhau nha đầu đi?

Đào Nhiễm dựa lưng vào môn, khô cần mà đứng, ánh mắt phóng không ở phát thần. Giống cái bị chủ nhiệm lớp phạt trạm tiểu học sinh.

Thật vất vả ai đến giữa trưa tan tầm thời điểm, mười bảy tăng tới một cái khách không mời mà đến.

Một cái toàn thân hàng hiệu kiêu tiểu nữ hài tử đẩy mở cửa, trương tiểu lan liền cười thành một đóa hoa nhĩ: “Ngụy tiểu thư ngài đã tới, yêu cầu uống điểm cái gì sao?”

Đào Nhiễm đem ánh mắt đặt ở trên người nàng, một cái tuổi cùng chính mình không sai biệt lắm đại nữ nhân, diện mạo thực xuất sắc, toàn thân trên dưới đều là nói không nên lời tự phụ cao ngạo. Nhưng thật ra rất giống khi còn nhỏ Đào gia đại tiểu thư.

Mà nàng cũng đang ở đánh giá chính mình: “Nàng là ai?”

Trương tiểu lan giây đáp: “Tổng tài tân bí thư.”

Ngụy đông đảo cười đến ý vị thâm trường, nga? Tân bí thư vẫn là tình nhân cũ? Lúc trước Ngụy Tây trầm vì cái nữ nhân muốn chết muốn sống trường hợp, thật đúng là khó có thể quên. Ngụy đông đảo đem cái gì đều đã điều tra xong, nhưng là lúc này nàng làm bộ không quen biết Đào Nhiễm.

Nàng ngẩng cằm, từ nàng bên cạnh đi qua đi: “Tránh ra.”

Đào Nhiễm sườn khai thân mình, xem nàng môn cũng không gõ, liền như vậy đi vào.

Lấy Ngụy Tây trầm tính cách, như vậy không lễ phép quấy rầy hẳn là sẽ phát hỏa, nhưng mà bên trong qua thật lâu, cũng không có bất luận cái gì động tĩnh. Đào Nhiễm trong mắt đồ vật chậm rãi yên lặng.

Quả nhiên không trong chốc lát, Ngụy đông đảo kéo Ngụy Tây trầm cánh tay ra tới, một đường còn ở ríu rít nói giữa trưa muốn ăn cái gì.

Bọn họ không coi ai ra gì, Ngụy Tây trầm đi ngang qua Đào Nhiễm bên người khi, mắt nhìn thẳng.

Đào Nhiễm toàn bộ hành trình nhìn bọn họ bóng dáng, đột nhiên nhớ tới năm đó bạn cùng phòng phùng kỳ một câu: Hẳn thật đúng là sủng người.

Chính là hiện giờ, hẳn sủng thành một người khác.

Đào Nhiễm rũ xuống đôi mắt, trên mặt không có dư thừa biểu tình, nàng cũng không có gì hảo thu thập, chờ bọn họ đều đi xong rồi, chính mình tan tằm đi ăn cơm. Có một số việc không cần tưởng, biết rõ không có khả năng, liền không cần lại đi tưởng.

Công ty có chính mình nhà ăn, nàng dùng công tác chứng minh lãnh một phần công nhân cơm, đoan ở góc yên lặng ăn.

Thoạt nhìn thực sự có vài phần tịch liêu đáng thương hương vị, nhưng là nàng lớn lên liêu nhân, sinh sôi áp xuống kia sợi tịch liêu, ngược lại dẫn tới người liên tiếp hưởng nàng nơi đó xem.

Có lẽ là Ngụy Tây trầm kia hai cái bí thư miệng rộng, tóm lại chẳng sợ bọn họ thảo luận đến lại nhỏ giọng, làm bộ không có xem Đào Nhiễm. Nhưng Đào Nhiễm vẫn là nghe tới rồi cái gì như là không có bàn làm việc, phạt trạm chờ chờ.

Đào Nhiễm tâm lý cường hãn, nàng cũng không cảm thấy khó có thể tiếp thu, chỉ ở trong lòng tưởng trình nữ sĩ hôm nay một người ở nhà sẽ nấu điểm cái gì ăn, khi nào lại mang nàng đi phúc tra một lần.

Nàng còn có thể nhân tiện nhạc một nhạc, Ngụy Tây trầm công ty công nhân đãi ngộ thật không sai, công nhân cơm đều ăn ngon như vậy, trách không được nhiều người như vậy ở nhà ăn ăn.

~

Ngụy Tây trầm cùng Ngụy đông đảo mới đi ra công ty, Ngụy Tây trầm liền lái xe chuẩn bị đi: “Chính người đi ăn đi.” Hần nói xong còn từ cửa sổ xe cấp Ngụy đông đảo để một trường kim tạp.

Ngụy đông đảo cũng không khách khí, tiếp nhận tới liền cười tủm tỉm mà nói: “Cảm ơn nhị ca.”

Ngụy Tây trầm gật gật đầu, trên mặt biểu tình quá phẫn lãnh đạm, liền phải phát động xe.

Ngụy đông đảo chậm rì rì nói: “Nhị ca, người nhưng đừng hảo vết sẹo đã quên đau.” Lúc trước hần kia phó cơ hồ điên rồi bộ dáng, vẫn là nàng tận mắt nhìn thấy hần cố nhin qua.

Ngụy Tây trầm buông ra phanh lại, xe phát ra động cơ thanh: “Ta còn không có như vậy tiện.”

Ngụy đông đảo liền cười: “Kia chúc người chơi đến vui vẻ.”

Ít ỏi vài câu đối thoại, lại dễ dàng bốc cháy lên về điểm này không thể nói hòa.

Đúng vậy, hần còn không có như vậy tiện, ba lần thua tại cùng cái nữ nhân trên người. Hần nếu là còn có không đành lòng cùng động tâm, kia phỏng chừng thật là tiện đến trong xương cốt. Nàng liền cùng nàng kia ích kỷ ghê tởm phụ thân giống nhau, ngả ngón lại ý chí sắt đá, hần năm đó bị mù mắt mới có thể cảm thấy nàng thật sự thích hần.

Buổi chiều Văn Khải nhưng thật ra lại cùng Ngụy Tây trầm nói lên lần trước liên hoan sự tình, tư truy vừa mới khởi bước, nhưng là bởi vì hào khí đầu tư, chẳng sợ phía trước Ngụy Tây trầm không cho mặt mũi mà chạy lấy người, tỏ vẻ cảm thấy hứng thú phú nhị đại như cũ không ít.

Kỳ thật không phải bọn họ cảm thấy hứng thú, mà là châu báu đối đại đa số nữ nhân tới nói đều sẽ khiến cho hứng thú.

Lúc trước F quốc lấy về tới thiết kế đồ, nhìn đều cảm thấy kinh diễm, mà nhóm đầu tiên định chế phẩm đã ở chế tác. Ngụy Tây chìm nghĩ có cất giấu tính toán, phú nhị đại mang bạn gái đối mấy thứ này chính là cảm thấy hứng thú thật sự.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 53

Đào Nhiễm biết vẫn luôn trạm cạnh cửa không tốt, nhưng là nàng tuy rằng tâm khoan, lại nói như thế nào đều là cái đứng đắn nữ hài.

Nàng nghĩ nghĩ, da mặt dày ngồi ở Ngụy Tây trầm bên cạnh.

Ngụy Tây trầm ở hít mây nhả khói, thấy nàng dựa lại đây, mặt dịch khai chút, phảng phất ghét bỏ nàng là cái cái gì rác rưởi.

Đào Nhiễm bị yên vị huân đến khó chịu, cũng bị bốn phía nóng rất ánh mắt xem đến khó chịu.

Nhưng tốt xấu bọn họ thật sự bắt đầu nói chuyện chính sự, nói chính là tân chế tác này một đám châu báu.

Bao gồm quảng cáo, tuyên truyền, hậu kỳ tiêu thụ con đường hoạt động lưu trình.

Không khí bị đẩy hướng về phía cao trào, kính rượu cũng liền thành chuyện thường.

Đào Nhiễm đương nhiên nhớ rõ chính mình chức trách, Ngụy Tây trầm lãnh lạnh ánh mắt nhìn qua thời điểm, nàng đứng lên cười tiếp nhận chén rượu: “Ngụy tổng gần nhất thân thể không tốt lắm, ta đến đây đi.”

Này đó phú nhị đại có ánh mắt, vốn dĩ cũng không dám chọc Ngụy Tây trầm cái này tàn nhẫn nhân vật. Hơn nữa tuyệt sắc vũ vật muốn uống

rượu, càng trung bọn họ lòng kẻ dưới này.

Sau lại không biết như thế nào, kính rượu ngược lại thành chủ đề.

Đào Nhiễm tửu lượng giống nhau, thực mau liền chịu đựng không nổi. Nhưng là nàng lại không thể đẩy, cảm giác có người ẩn ẩn ở nàng trên eo sờ soạng một phen, nàng sắc mặt cứng đờ, ở tối tăm ánh đèn hạ, hướng Ngụy Tây trầm nhích lại gần.

Nàng không đợi hần rời xa, duỗi tay bắt được hần góc áo: “Có người sờ ta.”

Nàng cảm giác nam nhân thân mình trong nháy mắt cứng đờ, không, phải nói là lãnh ngạnh, lười biếng hơi thở trong nháy mắt chuyển biến vì tàn bạo.

Chính là thực mau, loại này cảm xúc lập tức biến mất rồi, hần lại biến thành kia phó không để bụng bộ dáng. Nửa híp mắt xem đám kia người tiếp tục rót nàng rượu, này đàn phú nhị đại cũng là bị nàng dáng vẻ này mê đến không cạn, liền kém cái gì đều đáp ứng rồi.

“Ngụy thiếu, để ý ta truy người bí thư sao?”

Ngụy Tây trầm cong cong môi, không nói gì.

Không ai sờ đến thanh tâm tư của hần, Đào Nhiễm đã uống say, nàng cảm giác chung quanh đều là ngôi sao ở mào, nàng liều mạng cuối cùng lý trí, gắt gao hướng Ngụy Tây trầm trong lòng ngực thấu.

Không cho chỗ tối tay sờ đến nàng.

Hần vươn ra ngón tay, để ở nàng trên ngực phượng, đem nàng ra bên ngoài đẩy.

Đào Nhiễm là thật sự say, nhào qua đi ôm lấy hăn eo: “Ngụy Tây trầm, ta khó chịu.” Này ngữ điệu vừa nghe chính là làm nũng.

Phòng người một nửa nghe được thân mình đều tở.

Mà Ngụy Tây trầm lạnh ngữ điệu nói: “Cút ngay.”

Nàng tựa hồ mê mang một cái chớp mắt, có điểm ủy khuất, chính mình ngồi thẳng. Tay cũng chậm rãi buông ra.

Vừa mới nói muốn truy nàng nam nhân lập tức liền cười ngồi vào bên người nàng, cầm tay nàng: “Nơi nào khó chịu?”

Nàng đôi mắt nháy mắt, không biết như thế nào, nước mắt liền rơi xuống: “Trong lòng khó chịu.”

Nam nhân trên mặt cười gia tăng, ánh mắt ở nàng ngực liếc mắt.

Ngay sau đó, ở phòng tất cả mọi người tâm sinh lay động thời điểm, nam nhân trên tay đau xót, trên mặt ăn một quyền, Đào Nhiễm thân mình một nhẹ, bị Ngụy Tây trầm ôm ở trong lòng ngực đi ra ngoài.

Phòng người hai mặt nhìn nhau, chỉ có còn trên mặt đất nằm người, cầm mau chặt đứt xương cổ tay, cảm thấy trên mặt nóng rát mà đau.

Ban đêm phong lãnh lạnh, nàng ở hăn trong lòng ngực khóc đến thở hỗn hển.

Hăn đem nàng ném trong xe mặt, liền ở một bên mắt lạnh nhìn.

Không đi hồng, cũng không đi an ủi.

Nhưng kỳ thật Đào Nhiễm không cần an ủi, nàng chính là uống say, ở uống say phát điên. Nàng không cảm thấy ủy khuất, so với Đào gia thêm ở

Ngụy Tây trầm trên người, nàng một chút cũng không dám ủy khuất, nhưng là tâm sẽ đau a.

Sẽ đau đến vô pháp hô hấp, sẽ co rúm lại đến khó có thể nhảy lên.

Nàng khóc mệt mỏi, trong đầu vẫn là một đoàn hồ nhảo, đều không quá phân đến thanh cái này Ngụy Tây trầm là cái nào Ngụy Tây trầm, là trong mộng cái kia mãi mãi nhân tình ý tiểu ca ca? Vẫn là nói nàng xú Ngụy đại tổng tài.

Nàng ủy khuất ba ba mà liền hướng hân trên người bò.

Hân chê cười biểu tình gần nhất xuất hiện đến đặc biệt thường xuyên.

Hân nghĩ thầm, xem nàng phát tao phạm tiện phảng phất càng làm cho nhân tâm tình vui sướng, nàng đã quên chính mình còn ăn mặc lễ phục, cho rằng hân là ngồi xe tới cũ khu tới xem chính mình thiếu niên.

Nàng tách ra hai chân ngồi hân trên đùi, trên mặt mang lên điểm thiên chân: “Ta tưởng uống nước chanh.” Thân mật thả làm nũng ngữ khí.

Hân không nhúc nhích, xem nàng làn váy hoạt tới rồi đùi cấn.

Hân giống trường ra sừng ác ma, đôi tay đỡ lấy nàng eo, đem nàng vác đi xuống xả. “Không có.” Nàng nghĩ muốn cái gì đều sẽ không có. Đã từng hân hận không thể phủng cho nàng toàn thế giới, đem nàng trở thành trân bảo, chính là nàng đem hân coi thành đứa ngốc. Hiện giờ cái gì đều sẽ không có.

Nàng váy bị hân xả rơi xuống hơn phân nửa, xé kéo một thanh âm vang lên, hân là xả hỏng rồi, lỏng lẻo đi xuống.

Hân không tránh không tránh mà nhìn chăm chăm, đã từng quý trọng, hiện giờ giống như không có gì nhưng đáng giá quý trọng, hân liền tính

nhìn nàng..... Cũng sẽ không có phản ứng.....

Chính là liền mẹ nó còn không đến một phút đồng hồ, hăn cảm thụ được tình lại nơi nào đó, biểu tình dữ tợn một phen đem nàng đẩy ra.

Hăn không có khống chế lực đạo, nàng đầu đánh vào cửa sổ xe mặt trên, thật lớn một thanh âm vang lên.

Kịch liệt đau đớn truyền tới, nàng ngốc một cái chớp mắt, ngây thơ mờ mịt cũng biết sợ hăn, thậm chí khóc cũng không dám khóc.

Ngụy Tây trầm biểu tình cứng đờ, duỗi tay đi kéo nàng.

Nàng rệu cuối cùng tỉnh một chút, biết hăn không phải cái gì ái nàng tiểu ca ca. Tránh đi hăn tay, chính mình bò dậy, quần áo rơi trên bên hông, nàng chịu đựng trên đầu mau xé rách đau, quay lưng lại hướng lên trên xả.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 54

Nàng cả đời, khả năng cũng chỉ động quá như vậy một lần tâm. Hiện tại lại bị người rơi phá thành mảnh nhỏ.

Nàng trời sinh khuyết thiếu ái nhân dũng khí cùng năng lực, tâm so thường nhân thiếu một khiêu, nhưng cho tới bây giờ không ai đã nói với nàng, ái nguyên lai như vậy đau.

Nàng đã ái không dậy nổi hân.

Nàng cảm thấy chính mình chột vật lại đáng thương, bị hân chơi đến xoay quanh. Đây là hân muốn nàng ném đến tư vị.

Đào Nhiễm không biết chính mình khóc bao lâu, trên mặt đã sưng đỏ một mảnh. Nàng không dám làm Trình Tú Quyên phát hiện. Đó là hiện giờ duy nhất một cái sẽ đau lòng nàng người.

Đối diện cư dân lâu ánh đèn chỉ còn lại có một hai ngọn, nàng ngồi dậy, ở bóng ma chỗ hướng Ngự Tây trầm nguyên bản dừng xe địa phương xem.

Một mảnh hắc ám, cái gì đều không có.

Hân đi rồi.

Nàng một người ngồi ở lạnh băng bậc thang, tùy ý hạ phong đem mặt thổi trúng căng chặt, khô khốc đau.

Nàng biết, chính mình không bao giờ sẽ làm những cái đó ngọt ngào mộng. Nàng thiếu niên đã không còn nữa.

~

Văn Khải sáng sớm nhận được Ngụy đông đảo điện thoại thời điểm, còn có vài phần không thanh tỉnh.

“Cái gì, một đêm không trở về a? Ngô..... Không có việc gì, lão đại là cái đại nam nhân, người quản lão đại làm cái gì đâu.”

Ngụy đông đảo ngữ điệu lạnh lùng lạnh lạnh: “Người nhanh lên lên, hắn cũng không đi công ty, hôm nay không phải kia phê châu báu tuyên truyền nhật tử sao?”

Văn Khải thấp chú một tiếng, rời giường xuyên quần.

Hắn kỳ thật phi thường chán ghét Ngụy đông đảo, người có đôi khi rất kỳ quái, rõ ràng Ngụy đông đảo cứu Ngụy Tây trầm, hắn cái này làm huynh đệ, hắn là đối nàng có điều cảm kích.

Nhưng là trong lòng luôn là đối nàng thích không nổi.

Hiện tại buổi sáng 7 giờ.

Hắn trước cấp trưởng tiểu lan gọi điện thoại, trưởng tiểu lan nói Ngụy Tây trầm tối hôm qua đi tham gia tụ hội. Văn Khải đương nhiên biết cái này, hắn nhướng mày, không biết xuất phát từ cái gì tâm lý, hắn hỏi trưởng tiểu lan Ngụy Tây trầm bạn gái là ai.

Nghe được Đào Nhiễm hai chữ thời điểm, tuy là Văn Khải lại bình tĩnh cũng thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Cái gì! Đào Nhiễm đã trở lại!

Trách không được Ngụy Tây trầm lại không bình thường!

Xong rồi muốn biến thiên, Văn Khải linh cơ vừa động, lại là mấy cái điện thoại đem công ty công nhân đăng ký tin tức lộng tới tay.

Sau đó lái xe đi cái kia cũ xưa tiểu khu.

Hắn thấy được ghé vào tay lái thượng Ngụy Tây trầm, cùng xe chung quanh đầy đất tàn thuốc.

Nguyên lai ở chỗ này đãi một đêm.

Văn Khải không biết nói cái gì hảo, Ngụy Tây trầm lại bỗng nhiên nhìn về phía hắn, thấy là Văn Khải, ách giọng nói hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Văn Khải không nói gì: “Về trước công ty đi.”

Hắn lặng im thật lâu sau, mới nói một cái ân.

Văn Khải hôm nay cả ngày đều quyết định trước đãi ở công ty lại nói.

Ngụy Tây trầm một đường cũng chưa nói một lời, tới rồi văn phòng liền đang xem kế hoạch án. 8 giờ rưỡi thời điểm, Ngụy Tây trầm gọi điện thoại cấp trưởng tiểu lan: “Làm Đào Nhiễm đưa ly cà phê tiến vào.”

Trưởng tiểu lan phản xạ có điều kiện muốn hỏi tổng tài người không phải buổi sáng không uống cà phê sao, nhưng là một khác sự kiện càng làm cho nàng vui sướng, nàng làm bộ khó xử mà nói: “Tổng tài, ta cho ngài đưa vào tới được không? Ta cũng không biết Đào Nhiễm sao lại thế này, giống như hôm nay không có tới đi làm đâu.”

Nàng tưởng mịt mờ mà cáo một trạng.

Kia đầu hô hấp dừng một chút.

Trương tiểu lan tưởng chờ tổng tài bạo nộ, chính là chờ tới chỉ là điện thoại vội âm.

Văn Khải kỳ thật không vui nhìn thấy Đào Nhiễm trở về, rốt cuộc năm đó Ngụy Tây trầm đã trải qua cái gì, hẳn nhất rõ ràng.

Suýt nữa ngay cả mệnh cũng chưa.

Hắn đời này không hưởng qua tình yêu, không hiểu đó là cái cái gì ngoạn ý nhi, sứ men xanh mỗi người sinh ra khởi, cũng chỉ có một mục tiêu —— sống sót.

Hắn vô pháp lý giải Ngụy Tây trầm sao lại có thể vì một nữ nhân, liền trong xương cốt vì sống sót không chiết thủ đoạn hành vi phương thức đều có thể vứt lại.

Chẳng được bao lâu giám đốc đi lên cấp Ngụy Tây trầm nói, Đào Nhiễm sáng nay xin nghỉ, nói là bồi nàng mù mù đi bệnh viện xem bệnh.

Văn Khải xem Ngụy Tây trầm tay đột nhiên nắm chặt.

Văn Khải đè lại bờ vai của hắn: “Lão đại.”

Ngụy Tây trầm mặc một cái chớp mắt, thứ thứ mà cười: “Đây là báo ứng sao? Đào sóng lớn ích kỷ dối trá, Đào Nhiễm vô tình vô nghĩa, hiện giờ nàng cùng nàng mẫu thân, đều không hảo quá.”

Văn Khải sách lưỡi.

Nếu không phải người nói chuyện khi trên trán gân xanh đều phải nhảy dựng lên, sẽ càng có tin phục lực.

Ái cùng hận thường thường chỉ một đường chi cách.

~

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 55

Chân núi lâu hai chung cư, đã vào ở tân chủ nhân, trên tường rũ xuống dây đẳng sinh cơ bùng bùng. Năm đó đào sóng lớn bỏ tù, công ty phá sản về sau, sở hữu bất động sản cũng bị toà án bán đấu giá đi ra ngoài.

Đào Nhiễm trong lòng trống rỗng, không biết nên làm cái gì, nàng chỉ nghĩ trở về nơi này nhìn xem.

Nhưng thật ra trên núi khu biệt thự, so 6 năm trước còn muốn xa hoa.

Nàng một thân sơ mi trắng quần jean cùng vải bạt giày trạm bên ngoài, trên mặt đốm đỏ còn không có cời xong, đôi mắt sưng đỏ. Bảo an dùng cảnh giác ánh mắt nhìn nàng.

Đào Nhiễm ngơ ngẩn nhìn chính mình đã từng gia phương hướng, biệt thự cũng thay đổi thật nhiều. Trình Tú Quyên chính là ở cái này địa phương, thủ nàng lớn lên, năm đó hai mẹ con đều kêu kêu quát quát, nàng như vậy đánh đá người, lại vì nữ nhi sầu trắng tóc.

Bảo an cũng ngượng ngừng kêu cô nương này đi, liền mở mắt to ra nhìn chăm chăm nàng.

Đào Nhiễm bị một khác đầu một đôi nam nữ hấp dẫn ánh mắt, nam nhân lạnh một khuôn mặt đi phía trước đi, nữ nhân cười hì hì đi phía trước truy, nàng kéo hấn lại bị ném ra. Nữ nhân cũng không giận, giày tiếp theo

một chút nhảy tới nam nhân trên lưng, thon dài chân kẹp lấy hăn eo, bá khí ngoại lộ.

Nam nhân bị nàng đụng phải một cái lão đảo, trong mắt lại không có không vui, nổi lên nhột nhột bất đắc dĩ.

Đào Nhiễm nhìn bọn họ, tựa như thấy niên thiếu chính mình cùng Ngụy Tây trầm. Nàng trước kia làm nũng khi cũng như vậy, bất quá khi đó Ngụy Tây trầm thật không có người nam nhân này tính cách lãnh đạm.

Có lẽ là cảm nhận được Đào Nhiễm ánh mắt, kia nữ nhân hí hí mắt, sắc bén ánh mắt nhìn qua.

Ngăn ngùn ánh mắt tiếp xúc, hai bên đều giật mình.

Nữ nhân còn hoàn nam nhân cổ, nhẹ nhàng cong cong môi: “Đào gia cái kia tiểu cô nương?” Nàng đặng đặng nhảy xuống đi, liền chạy tới Đào Nhiễm trước mặt.

Đào Nhiễm nâng lên lông mi: “Mới có thể tỷ tỷ.”

Mới có thể sang sàng cười, hai ngón tay nâng lên nàng cằm, ánh mắt có điểm nguy hiểm: “Người mặt làm sao vậy?”

“Không có việc gì, có điểm dị ứng.”

Mới có thể còn muốn sờ nữa, phía sau chạy tới nam nhân nắm tay nàng cổ tay, ngữ khí không vui: “Cho người nói qua bao nhiêu lần, không nên động thủ động cước.” Mới có thể cười đến vẻ mặt bá đạo tổng tài: “Khương chá, ghen mị?”

Khương chá tính lãnh đạm mặt nhìn nàng. Tuấn tú sắc mặt như điêu như trác, cúi đầu xem nàng khi, cho dù là lãnh đạm cảm xúc, cũng sẽ có vẻ phá lệ bướng bỉnh nghiêm túc.

Mới có thể liền mê bộ dáng này của hắn, lập tức thỏa hiệp mà buông tay.

Sau đó tỉ mỉ đánh giá Đào Nhiễm, hai người sơ trung là một cái trường học, phụ thân có sinh ý thượng lui tới, Đào gia cái này tiểu cô nương, nàng tự nhiên gặp qua rất nhiều lần. Mới có thể so nàng đại một tuổi, hai người tính cách đều tương đối hướng ngoại, Đào Nhiễm liền kêu nàng mới có thể tỷ tỷ.

Mới có thể nhan khổng thực nghiêm trọng, thả nam nữ bất luận, sơ trung thích Đào Nhiễm, đại học thích bạn cùng phòng ninh trấn. Nàng thích loại này xinh đẹp tinh xảo nữ hài tử, mới có thể vũ lực giá trị cao đến nghịch thiên, liều muội tử cũng là một phen hảo thủ.

Năm đó tiểu mỹ nhân hiện giờ này phúc đáng thương bộ dáng, mới có thể trong cơ thể thương hương tiếc ngọc bá tóm lại hồn một chút liền thiêu đốt.

Nàng nhiệt tình mà lôi kéo Đào Nhiễm đi uống cà phê, trước khi đi còn không quên ở khương chá trên mặt hôn một cái.

Khương chá mộc mạc, khắp mới có thể gương mặt một phen, động tác lại rất nhẹ.

Đào Nhiễm một đường bị mới có thể kéo đi.

Đào gia sự, năm đó nháo đến như vậy đại, mới có thể tự nhiên cũng là biết đến. Lại không có nghĩ đến Đào gia như trân tựa bảo nữ nhi, hiện giờ thành một cái tiểu đáng thương.

Mới có thể nhưng thật ra chân thành: “Người có cái gì khó khăn sao? Ta có thể giúp tận lực giúp.”

Đào Nhiễm đột nhiên có chút ghen ngào, với nàng mà nói, cùng đường bí lối, nhưng là không nghĩ tới năm đó thích đậu nàng chơi mới có thể tỷ tỷ sẽ nguyện ý giúp nàng.

Đào Nhiễm đem chính mình mẫu thân tình huống nói một lần, mới có thể nhúu mày gật gật đầu: “Ta bằng hữu kỳ hạ có bệnh viện, cái kia viện trợ kế hoạch đến nay còn ở, ta cho hắn nói một tiếng, người mang theo bá mẫu dọn đi vào. Khác chỉ có thể đi bước một tới, nhìn xem có hay không phương diện này chuyên gia.”

Mới có thể cười một tiếng: “Ai ai, hốc mắt như thế nào đỏ, người tốt xấu kêu ta một tiếng tỷ tỷ. Ta chiếu cố hạ người hắn là a. Nhưng kia bệnh viện ở thành phố A, ly Cẩm Thành vẫn là có một khoảng cách, các người phương tiện dọn qua đi sao?”

Đào Nhiễm vội vàng gật gật đầu, nhưng là chợt nhớ tới chính mình thêm kia giấy nhập chức hiệp ước, nhúu mày đầu.

Giá trên trời bồi thường kim.

Như vậy trói buộc, làm nàng không thể rời đi Cẩm Thành.

“Như thế nào, có khó khăn?”

Mới có thể đãi nàng thiết tình, Đào Nhiễm liền cũng liền không dấu diếm, đem chính mình chức nghiệp thượng không tiện cho nàng nói. Nàng bổ sung nói: “Cảm ơn mới có thể tỷ, cái này ta sẽ phối hợp.”

Mới có thể biểu tình cổ quái: “Ta như thế nào cảm thấy này công ty như là muốn giam cầm người ý tứ đâu?”

Nào có người cấp ra lương cao, còn muốn ném cái giá cao tiền vi phạm hợp đồng đâu?

Đào Nhiễm rũ xuống đôi mắt, đốt ngón tay trắng bệch.

Như vậy đoản thời gian, mới có thể đã đem cái gì tiềm quy tắc đều suy nghĩ một lần. Nàng hào sảng nói: “Không phải sợ, về sau tử tráo người a, ta muốn ở Cẩm Thành đãi rất dài một đoạn thời gian đâu.”

Lâu như vậy tới nay, Đào Nhiễm lần đầu tiên nhẹ nhàng như vậy, nàng nhấp môi nhẹ nhàng cười.

~

Kế tiếp một ngày Đào Nhiễm vẫn cứ thỉnh giả.

Trương tiểu lan cách một phiên môn, đều cảm giác được đến Ngụy tổng không xong cảm xúc, nàng hướng giám đốc hỏi thăm một chút Đào Nhiễm xin nghỉ nguyên nhân. Buổi chiều cấp Ngụy tổng đưa cà phê thời điểm, cố ý nói: “Tổng tài, không phải ta cố ý nói Đào Nhiễm nói bậy, nào có người ba ngày hai đầu xin nghỉ. Còn nói mang mẫu thân đi thành phố A xem bệnh, này vừa nghe chính là lấy cớ a, thành phố A cái loại này tiểu địa phương, chữa bệnh còn không có chúng ta Cẩm Thành phát đạt đâu, như thế nào.....”

Ngụy Tây trầm đột nhiên lạnh ánh mắt: “Người nói cái gì!”

“Không, không có gì a..... Ta.....”

“Cút đi!”

“Là, là.” Trương tiểu lan hoảng sợ ra bên ngoài chạy, nàng tự cho là thông minh, cũng là nhìn ra Ngụy Tây trầm đối Đào Nhiễm bài xích. Cho rằng Ngụy Tây trầm Đào Nhiễm người này, kết quả lại bị hấn đáng sợ ánh mắt xem đến một trận sợ hãi.

Ngụy Tây trầm trong mắt nhiều lần biến ảo, sợ hãi, phần nộ, nàng chạy? Nàng lại nếu không từ mà dừng? Lúc này đây lại là mấy năm, 6 năm vẫn là mười năm.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 56

Ái so hận càng khó.

Trình Tú Quyên xảy ra chuyện làm nàng hoàn toàn luống cuống, nhưng là sự tình có chuyển cơ về sau, nàng bình tĩnh mà nghĩ nghĩ. Vất ngang qua đi kia một đoạn, hai người không có khả năng lại hoà bình ở chung một năm. Nàng chịu buông tha Ngụy Tây trầm, Ngụy Tây trầm cũng không chịu buông tha nàng.

Bọn họ hai người trung, luôn có một cái muốn yếu thế. Mười tám tuổi Ngụy Tây trầm, là trên đời tốt nhất thiếu niên. Hai mươi bốn tuổi Ngụy Tây trầm, là nhất lạnh nhạt chán ghét nam nhân.

Một cái đối nàng vô tận hảo, một cái đối nàng vô tận hư.

Nhưng là Ngụy Tây trầm đã vì nàng đã làm thật nhiều thật nhiều, nàng không nên bủn xỉn vì hắn làm chút cái gì. Nàng liền vẫn như cũ có về phía trước dũng khí.

Không đạo lý hắn đi qua nhất dài dòng lộ, cuối cùng một chân bước vào vực sâu, nàng lại không chịu đi trước một bước. Tình yêu không phải như vậy cái đạo lý.

Nàng ngây thơ mờ mịt, thế nhưng chưa bao giờ biết nên như thế nào đi ái một người.

Đào Nhiễm thần sắc quái dị: “Ta đột nhiên nhớ tới một sự kiện.”

Mới có thể nhượng mày: “Ân?”

“6 năm trước, ta giống như còn không cùng Ngụy Tây trầm chia tay.”

“..... Vậy người đi lẫn lộn hẳn thiên kinh địa nghĩa.”

Đào Nhiễm sờ sờ chính mình phía trước sừng đỏ bất kham mặt, hiện tại cuối cùng hảo, cười cười: “Ân, thiên kinh địa nghĩa.” Kỳ thật không phải, yêu hẳn mới là thiên kinh địa nghĩa.

Mặc dù hẳn không tiếp thu, kia cũng nên đứng đứng đắn đắn phân cái tay mới đúng.

Đào Nhiễm trở lại công ty phía trước, riêng còn hóa cái trang che khuất mấy ngày nay tiêu tụy thần sắc.

Nàng nghĩ thông suốt, liền không tính toán vâng vâng dạ dạ nhẫn nhục chịu đựng, huống chi Ngụy Tây trầm cũng không để mình bị đẩy vòng vòng. Hẳn nếu là thật hận nàng, kia nàng nên còn cái gì liền còn cái gì. Nàng không đạo lý liền một chút làm nhục đều chịu không nổi.

Đào Nhiễm không thấy các đồng sự các màu ánh mắt, vừa định ngồi thang máy đi mười bảy tầng, đã bị trưởng phòng nhân sự ngăn lại.

Giám đốc một đôi mắt nhỏ sắc bén mà nhìn nàng: “Tới ta văn phòng một chuyến, người bị khai trừ rồi.”

Đào Nhiễm đôi mắt hơi hơi trợn to, có vài phần chinh lăng.

Giám đốc đem nàng thêm hợp đồng ném lại đây: “Vô cớ bỏ bê công việc ba ngày, đây là khai trừ người lý do, mặt trên tiền vi phạm hợp đồng, người nhanh chóng đánh lại đây.”

Đào Nhiễm nhặt lên tới bản hợp đồng kia, ngữ khí còn tính bình tĩnh: “Ta và người thỉnh quá giả.”

Giám đốc sắc mặt trầm xuống: “Ta như thế nào không nhớ rõ.”

Đây là trở mặt không nhận trưởng. Đào Nhiễm giúp Trình Tú Quyên chuyển viện vội vàng, căn bản không kịp đem chính thức hai phân xin nghỉ điều lấy một phần ở trên tay, nàng gọi điện thoại xin nghỉ, giám đốc cũng là đồng ý. Nhưng là giám đốc không cái này tất yếu đột nhiên khó xử nàng, vậy chỉ có Ngụy Tây trầm. Mặt trên giá trên trời tiền vi phạm hợp đồng, nàng chính là đập nồi bán sắt đều bồi không dậy nổi.

Đào Nhiễm nói: “Ta chính mình cùng Ngụy tổng nói.”

Giám đốc quý dị mà thở phào nhẹ nhõm. Đây liền hảo này liền hảo, Diêm Vương đánh nhau tiểu quý tao ương.

Đào Nhiễm tới rồi mười bảy tầng, rồi lại bị trương tiểu lan ngăn cản, trương tiểu lan búng búng móng tay: “Đều bị khai trừ rồi còn có mặt mũi tới mười bảy tầng đâu.”

Đào Nhiễm phía trước lười đến cùng nàng so đo, nhưng là bây giờ còn có trận đánh ác liệt muốn đánh, không so đo không được. “Người không phải ta thủ trưởng, thỉnh người nhận rõ thân phận, bằng không chỉ sợ bước ta khai trừ vết xe đổ chính là người.”

Trương tiểu lan khí đỏ mặt, giây lát cười lạnh nói: “Người cho rằng người có bao nhiêu lợi hại, dựa gương mặt này liền ai đều có thể thông đồng sao? Ngụy tổng không ở văn phòng, bồi đông đảo tiểu thư uống xong ngọc trà đi. Người tốt nhất thức thời điểm, người.....”

Nàng hiện giờ thấy Ngụy Tây trầm một mặt thật đúng là khó.

Hắn quyết tâm muốn lấn lộn nàng.

Nhưng nàng cũng không có gì sợ quá. Nàng nhìn mắt trong tay sao chép kiện hợp đồng, nga, nàng không có tiền. Hẳn lại không phải không biết, chuyên môn chờ nàng tới cửa đâu.

Mới có thể nói đúng, không phải hăn lẫn lộn nàng, chính là nàng trái lại lẫn lộn Ngụy Tây trầm.

Đào Nhiễm từ trường tiểu lan trong miệng biết được Ngụy Tây trầm hướng đi, liền dọc theo đối diện phố buôn bán tiệm cà phê một gian một gian tìm.

Ngụy đông đảo? Ngụy đông đảo.....

Này lại là ai? Đồng dạng họ Ngụy, Đào Nhiễm nhưng thật ra đoán được vài phần. Nàng giống như đối chính mình địch ý rất trọng.

Ngụy đông đảo là Ngụy Tây trầm muội muội, mà Đào Nhiễm, là Ngụy Tây trầm trong mắt phụ lòng bạn gái cũ. Đào Nhiễm ôm chặt trong tay hợp đồng, có chút xuất thần mà tưởng.

Đáng tiếc, còn không phải bạn gái cũ đâu. Là còn không có tới kịp chia tay hiện bạn gái.

Nàng đánh chạm vào vận khí chủ ý dựa gần dựa gần tìm, không nghĩ tới thật đúng là đụng phải.

Ngụy Tây trầm cùng Ngụy đông đảo vừa lúc từ một tiệm cà phê ra tới, Ngụy đông đảo lúm đồng tiền như hoa, Ngụy Tây trầm đầy mặt sương lạnh.

Hai người vừa thấy đến Đào Nhiễm ánh mắt đều nhìn lại đây.

Đào Nhiễm điều chỉnh một chút tim đập.

Cách 6 năm thời gian, một cái phố khoảng cách. Nàng ăn mặc toái hoa râm váy, hướng hân nhợt nhạt cười khai.

Chương 52 chia tay đi

Ngụy Tây trầm nhất thời hoảng hốt, hân thậm chí cảm thấy, ngay sau đó nàng sẽ nhào vào hân trong lòng ngực. Giống như là 6 năm trước, ngây ngô thiếu niên thiếu nữ, mỗi một lần hẹn hò đều triền miên mà quý trọng.

Lòng ngực hạ trái tim nhảy lên đến càng lúc càng nhanh.

Nhưng là hân tỉnh lại cũng thực mau, hân có vài phần hận như vậy chính mình. Cũng hận như vậy nàng. Hai người cách một cái đường phố, hân chỉ nhìn thoáng qua, liền hướng Ngụy đông đảo nói: “Đi thôi.”

Đào Nhiễm nhìn ra Ngụy Tây trầm muốn chạy tính toán, nàng thở dài, chạy chậm đuổi theo: “Ngụy tổng, ta có thể giải thích.”

Nam nhân bước chân dừng một chút, hân tựa hồ cảm thấy có vài phần buồn cười: “Giải thích cái gì?” Giải thích bỏ bê công việc nguyên nhân, vẫn là 6 năm trước đi không từ già?

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 57

Mấy năm nay không có nàng, hăn không phải sống được hảo hảo sao? Trời tối về sau liền chia tay, nàng trên hợp đồng ba trăm vạn tiền vi phạm hợp đồng, đủ nàng tuổi già nghèo túng lược đảo mệt chết mệt sống.

Hăn hiện giờ có tiền có thế, đã sớm không nên chấp nhất kia một đoạn không tốt hồi ức. Hăn thậm chí không cần làm cái gì, nàng là có thể được đến báo ứng.

Trời tối về sau, liền cái gì đều kết thúc.

Ngụy Tây chìm đối hai mươi cái tệ.

Hăn không kẹ quá cái này, ngay từ đầu quá dùng sức, máy móc đều không chịu khống chế. Hăn bên người Đào Nhiễm tựa hồ nhập diễn thực mau, mỉm cười xem hăn, tựa hồ thật sự có điểm chờ mong.

Tám lần cũng chưa thành công, Ngụy Tây trầm tâm tư nguyên bản liền không ở mặt trên, hăn không hề dao động, Đào Nhiễm lại có chút cấp.

Nàng thanh âm mềm mại: “Người không cần nhanh như vậy liền tòng nha..... Hưởng hữu một chút..... Kẹ ổn lại hưởng xuất khẩu di.....”

Ngụy Tây trầm cũng không biết chính mình là cái cái gì tâm tư, hăn không nghe nàng, nàng làm hưởng hữu hăn trực tiếp hưởng tả. Vuốt sắt tử

khả năng liền oa oa lông tơ cũng chưa đựng tới, hắn không chút nào để ý, tiếp theo hướng bên trong ném trò chơi tệ.

Như vậy lặp lại vài lần, Đào Nhiễm xem như đã nhìn ra, hắn đối chính mình không thích đã tới rồi cực hạn. Nàng nhắm mắt lại, đem chính mình trở thành vẫn là mười bảy tuổi Đào Nhiễm.

“Ngụy Tây trầm ta từ bỏ.”

Nam nhân động tác dừng một chút, không nghe được dường như, lại đầu một cái tệ, lần này giống như thần trợ, hắn kẹp đi lên một con hồng nhật tiểu trư.

Nàng nhẹ nhàng cười khai: “Thật lợi hại.”

Ngụy Tây trầm cảm ở túi quần tay trái đã tạo thành năm tay.

Đây là đã từng hắn tất cả chờ mong cảnh tượng, nhưng hôm nay thật sự phát sinh, lại chỉ còn vô tận châm chọc. Hắn năm đó xuân, cảm thấy nàng một câu khích lệ, một cái sáng lấp lánh ánh mắt, chính là chết ở trên tay nàng cũng cam nguyện.

Nhưng hôm nay tới xem, kia cũng bất quá chính là xuân thôi.

Ngụy Tây trầm đem oa oa tắc nàng trong tay, còn còn mấy cái trò chơi tệ, hắn trực tiếp ném vào thùng rác bên trong.

Đinh linh tiếng vang, nàng rũ xuống lông mi không đi xem. Sờ sờ tiểu trư đại lỗ tai. Nàng khổ sở mà tưởng, nàng có phải hay không không nên trở về? Nếu nàng không trở lại, nói không chừng quá cái mấy năm, lẫn nhau liền đều đã quên.

Nơi nào lại giống như nay khổ sở?

Đào Nhiễm ra tới tìm Ngụy Tây trầm thời điểm, đã là buổi chiều tam điểm. Hiện tại lẫn lộn, phỏng chừng mau 5 giờ, trời tối lại dễ dàng bất quá.

Là nàng thiên chân, không khí lạnh như băng hai người, sao có thể đèn bù năm đó cuối cùng tiếc nuối. Nàng không hề đề bất luận cái gì yêu cầu, ôm duy nhất thú bông.

Đủ rồi, nàng vô pháp cưỡng cầu nữa.

Thái dương còn treo cao, nhưng là chậm rãi hướng tây rơi xuống.

Tây trầm, tây trầm, hẳn nhất định sinh ra ở đẹp nhất hoàng hôn.

Hắn đi phía trước đi, nàng trong mắt hàm nước mắt, cũng không hề cùng.

Nàng còn nhớ rõ chính mình là Đào Nhiễm, thích liền đuổi theo, đuổi không kịp liền từ bỏ. Nàng tóc dài đã tới rồi bên hông, nàng còn nhớ rõ năm đó nghe nói thất tình đem đầu tóc cắt thì tốt rồi.

Tổng hội tốt.

Cái gì đều sẽ hảo lên.

Ngụy Tây trầm đi rồi hảo xa, mới phát hiện nàng căn bản không có theo kịp. Hắn nhú mày quay đầu lại.

Nàng gặt gao ôm cái kia thú bông, xa xa nhìn hắn. Nước mắt không cần tiền giống nhau đi xuống rồi. Hắn ngẩn ra một lát, đột nhiên mặt danh có chút hoảng hốt. Hắn theo bản năng nhìn thoáng qua sắc trời, thái dương ở chậm rãi tây trụ, cái loại này nóng rực lại phảng phất nường đến nhân sinh đau.

Nhưng còn không có trời tối.

Nàng trước kia liền dễ dàng khóc, nhưng chưa từng có khóc đến như vậy thương tâm.

“Ngụy Tây trầm, chia tay đi.”

Chương 53 bừng tỉnh

Nguyên lai mười năm dây dưa, cởi bỏ lại chỉ cần hai chữ. Hắn ba năm chờ đợi, một năm ngọt ngào, 6 năm hận, nguyên lai đánh không lại này phong thanh vân đậm hai chữ.

Đào Nhiễm cảm thấy rút cạn sức lực.

Nàng đời này từ bỏ quá thật nhiều đồ vật, khi còn nhỏ tưởng mua, mua không nổi liền từ bỏ. Trưởng thành thành tích không tốt, vậy không học. Sau lại truy Giang Diệp, cảm thấy hắn có yêu thích nữ hài tử, cũng một cái chớp mắt liền từ bỏ.

Nàng luôn là sung sướng mà hạnh phúc. Bởi vì trên đời này đại đa số người đều lấy đến khởi không bỏ xuống được, nàng không phải.

Nhưng hiện giờ nàng lần đầu tiên cảm nhận được cái gì kêu dứt bỏ, trong lòng sinh sôi bị người xẻo đi một miếng thịt, máu tươi đầm đìa, nàng còn không dám che lại miệng vết thương.

Đào Nhiễm mờ lung trong tầm mắt, hắn màu trắng áo sơ mi, giống năm ấy nàng nghiêng đầu, từ ngoài cửa sổ nhìn ra đi khi, thấy bạch dương giống nhau đỉnh bạt thiếu niên.

Nàng lấy mu bàn tay sát nước mắt, chính là làm sao bây giờ, nước mắt như thế nào đều ngăn không được.

Hắn là toàn bộ thanh xuân.

Nàng nhiều ngóng trông hân giống năm ấy giống nhau bá đạo, bóp chặt nàng cằm, xấu xa mà cười: Chẳng phân biệt.

Chính là hai mắt đắm lệ mơ hồ hân biểu tình, nàng nghe thấy hân khàn khàn tiếng nói: “Hảo.”

Nàng ôm lấy cái kia thú bông, cảm thấy đây mới là chân chính trời tối.

Đôi mắt gian nan mà lại lưu không ra nước mắt.

Nàng xoay người, hướng Ngụy Tây trầm dừng xe địa phương đi.

Hân thật lâu không có cùng lại đây, như là trạm thành một tôn tượng đá.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 58

Hắn khóe môi khô nứt, trong mắt đỏ vật rớt cuộc từng mảnh vỡ vụn, thanh âm lại rất nhẹ: “Ta mơ thấy nàng ở khóc.”

Nước mắt vẫn luôn rớt, như thế nào sát đều sát không xong. Hắn tâm cũng đi theo đổ máu, kia huyết như thế nào lưu đều lưu bất tận.

Văn Khải không biết như thế nào nói tiếp, trên thực tế Ngụy Tây trầm cũng không cần hắn nói tiếp. Ngụy Tây trầm rút trên tay cái ống, liền phải đi ra ngoài.

Văn Khải nhìn đều cảm thấy chua xót.

“Ta tới lái xe.”

Xe chạy đến thành phố A, cũng muốn suốt sáu tiếng đồng hồ.

Ngụy Tây trầm trở về một chuyến gia, hắn thay đổi một bộ quần áo, sau đó mang theo một quyển sách, đối Văn Khải nói: “Đi thôi.”

Văn Khải nhìn mắt kia bìa mặt, là trước đây lão bản 《Kiêu hãnh và định kiến》.

Đào Nhiễm thiếu nữ khi thư, Ngụy Tây trầm từng một nhà một hộ, từng cái cùng sứ men xanh quý hút máu giống nhau tham lam hung ác bọn nhỏ trong tay, hoặc đổi hoặc đoạt tới.

Ngụy Tây trầm mở ra trang sách.

Ánh mắt dừng ở thiếu nữ non nớt tự thể thượng, số trang 165, nàng viết: Hôm nay đối đạt tây tiên sinh đối mới, hân như vậy cao ngạo người, có thể cúi đầu lô, toàn tâm ái một người. Ta cảm thấy rất khó đến, nếu là có người như vậy yêu ta, ta đây gả cho hân.

Hân nhắm mắt lại.

Kia đau đón tới trì độ. Từng mảnh từng mảnh, tựa lãg trì, làm hân không còn chỗ ẩn thân.

Cho dù là nói dối, đương người thấp tiến bụi bậm, cũng sẽ tin là thật. Hân mơ thấy nàng khóc, khi đó trời tối, nàng khóc đến như vậy thương tâm.

Nàng nói chia tay đi.

Hân nói gì đó? Hảo.

Nhưng không nên là như vậy, trong mộng chính mình khóe mắt muốn nứt ra, khóe môi bị cắn ra máu tươi, hân nội tâm sụp đổ nàng nhìn không thấy, hân cuối cùng nói: Chết cũng chẳng phân biệt.

Thật muốn phân, không bằng cùng chết hảo.

Ái nhiều năm như vậy, hận nhiều năm như vậy. Hân tưởng đưa cho nàng một cây đao, làm nàng sinh sôi thọc chết hân tính.

Hân không dám tưởng, nàng nơi nào tới ba trăm vạn.

Nàng bệnh nặng mẫu thân làm sao bây giờ.

Chính là là hân không cần nàng, cuối cùng nàng cũng không cần hân.

Có như vậy một khắc, hăn cái gì cũng không nghĩ muốn, quanh năm hận, nàng rời đi 6 năm, phảng phất đều râu ria. Ngụy Tây trầm cuối cùng nhớ rõ, lại là bọn họ hai cái đứng ở oa oa cơ trước, nàng ánh mắt ôn nhu mà nhìn hăn: “Thật lợi hại.”

Tựa như như vậy, lại lừa hăn một lần a, lần này trường một chút, có thể hay không lừa cả đời?

Chương 54 nàng từng ái người

Thành phố A vừa lúc gặp mưa thu kéo dài, đồng sự kêu Đào Nhiễm thời điểm, nàng mới họa xong truyện tranh thứ mười ba tiết.

“Nhiễm nhiễm tử, người bạn trai tới đón người lạ.”

Đào Nhiễm ngẩng đầu, màu đen lông mi run rẩy, giống hơi nước mờ mờ, lộ ra vài phần ngốc lãng mê mang. Đào Nhiễm ngồi ở bên cửa sổ, hướng dưới lầu nhìn thoáng qua, hăn xe ngừng ở phòng làm việc cửa, tây trang quần tây, khởi động dù cũng đang xem nàng.

Đào Nhiễm không biết là lần thứ mấy giải thích: “Tiểu đồng, hăn không phải ta bạn trai.”

Tiểu đồng nhin không được cười: “Lừa ai nha, tháng này hăn mỗi ngày tới đón người, còn cấp các đồng sự mua thật nhiều lễ vật, chẳng sợ không phải bạn trai, kia cũng là chất lượng tốt người theo đuổi. Nhiễm nhiễm tử, hăn lớn lên sao soái, cùng minh tinh dường như, kia xe cũng rất không tồi, người liền tiếp thu hăn bái.”

Đào Nhiễm nhấp môi cười cười, không nói gì.

“Văn phòng có đủ sao?”

Tiểu đồng lắc đầu: “Không có, bọn họ đi trước, mấy cái dự phòng dù đều bị cầm đi.”

Đào Nhiễm gật gật đầu, đem chuột vẽ bài viết bảo tồn, đi xuống lầu.

Nam nhân đôi mắt một cái chớp mắt liền bắt giữ thân ảnh của nàng, đi tới đem dù chống ở nàng đỉnh đầu: “Ta đưa ngươi về nhà.”

Đào Nhiễm lui về phía sau một bước, đem tóc dài dừng ở nhĩ sau: “Giang Diệp.” Nàng nói, “Ta chính mình có thể chờ xe buýt.”

Giang Diệp cười cười: “Ta đây bồi người cùng nhau chờ.”

Đào Nhiễm liền không nói.

Rốt cuộc vẫn là Giang Diệp cầm ô đem nàng đưa đến gần nhất sân ga.

Hắn nghiêng đầu xem nàng, 6 năm thời gian, nàng khí chất lắng đọng lại thật nhiều, cảm tiêm, lộ ra vài phần thon gầy mịn hoặc, sắc đến đôi mắt lớn hơn nữa. Trước kia cặp kia mắt cổ linh tinh quái lộ ra linh khí, hiện giờ càng nhiều thời điểm là an tĩnh.

Nàng mười ngón giao diệp, nhìn trước mặt màn mưa.

Giang Diệp trầm ngâm một lát, biết nàng đối cái gì cảm thấy hứng thú: “Ta hỏi thành phố B bên kia đồng sự, hắn nói có thể cho trình a đi đi chúng ta bệnh viện nhìn xem.”

Đào Nhiễm ngẩn người, rũ xuống đôi mắt, nhìn chính mình mũi chân không nói lời nào.

“Giang bác sĩ.” Nàng thanh âm nhẹ nhàng, nhu hòa mà cổ động màng tai, làm hắn ánh mắt cũng nhu hòa xuống dưới. “Cảm ơn người, nhưng là ta mẹ sẽ không đi.”

Giang Diệp ánh mắt trầm tĩnh xuống dưới, hẳn là bác sĩ, chẳng sợ không phải gan khoa, nhưng là suy luận, cũng biết Trình Tú Quyên hiện giờ chỉ là treo mệnh. Mỗi một ngày đều là xa xỉ, Đào Nhiễm cũng chưa từng khóc, mỗi lần đi xem Trình Tú Quyên, liền cho nàng giảng rất nhiều sinh hoạt thú sự.

Lúc ấy hai mẹ con thoát nhìn đều thực vui vẻ.

Giang Diệp nói: “Thành phố A trị liệu ung thư gan cũng không tính quốc nội tốt nhất bệnh viện, chúng ta có thể thử lại. Nếu người là lo lắng phí dụng, ta có thể.....”

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 59

Ngụy Tây trầm nhìn thoáng qua Trình Tú Quyên phòng bệnh, sắc mặt trắng bệch. Cái loại này cảm giác sợ hãi, trong nháy mắt xâm nhập hẳn. Hẳn ngón tay run rẩy lên, hoảng loạn vô thố cùng tuyệt vọng đan chéo. Trình Tú Quyên đã chết? Tại sao lại như vậy?

Nàng có phải hay không, vĩnh viễn cũng sẽ không yêu hẳn?

Hắn đuổi theo ra đi, mưa to như trút nước đầy trời, giống nàng rơi lệ đầy mặt. Hắn nghiêng ngả lão đảo, sợ hãi đến tột đỉnh.

Hắn làm cái gì?

Nàng tới cầu hẳn thời điểm, hẳn lạnh nhạt mà làm nàng đi tìm bác sĩ. Hắn nói chia tay, hẳn làm nàng còn ba trăm vạn.

Trái tim co chặt, đau đến hẳn mau không đứng được. Nàng sẽ không muốn gặp hẳn.

Mới có thể nhận được tin tức chạy tới thời điểm, liền nhìn đến toàn thân ướt đầm Ngụy Tây trầm cùng trầm mặc không nói Giang Diệp. Mới có thể lạnh lùng cười một tiếng, nhìn về phía Ngụy Tây trầm: “Nga, đây là đỉnh đỉnh đại danh Ngụy tổng a? Như thế nào đáng vẻ này.”

Nàng lại tức lại hận, mang theo Trình Tú Quyên kia phân khổ sở, mang theo ác ý thứ: “Trình a di có di ngôn làm ta nói cho người.”

Nam nhân lông mi ướt đầm, nước mưa theo hắt ngạch phát đi xuống rớt.

Mang theo thẫu xương lạnh lẽo.

“Trình a di nói bọn họ Đào gia thực xin lỗi người, có cái gì báo ứng bọn họ đều bị, đào thúc thúc thường mệnh, trình a di cũng sống không được bao lâu. Nhưng là Đào gia duy nhất không có thực xin lỗi người, chính là Đào Nhiễm. Năm đó nàng cảm thấy chính mình phụ thân có mục đích, một lòng rời xa người, người một hai phải truy. Sau lại đuổi theo đi, người đã xảy ra chuyện, Đào Nhiễm muốn tới W thị xem người, sợ người như vậy cao ngạo người chịu làm nhục. Trình a di cường ngạnh mà đem nàng mang đi, nói bằng không khiến cho Đào Nhiễm giết nàng. Đào Nhiễm khóc một đường, khóc đến trình a di đều hối hận cùng tan nát cõi lòng.”

Mới có thể cong cong môi: “Ngụy tổng, người có từng tin nàng, niên thiếu khi là thật sự ái người?”

Nàng nhìn trước mặt nam nhân không thể tin tưởng mà giương mắt, trong mắt quang một tắc tắc mất đi, mới có thể cảm thấy còn chưa đủ: “Nga, ta đã quên, người không tin. Nàng cười cho ta nói các người còn không có chia tay, cuối cùng là tâm như tro tàn trở về.”

Chương 55 ta có thể sửa

Ngụy Tây trầm chạy đến Đào Nhiễm cho thuê phòng thời điểm, đã vào đêm. Mới có thể không chịu nói cho hắt địa chỉ, vẫn là hắt làm Văn Khải đi tra. Ngụy Tây chìm chìm có thay quần áo, hắt ẩn ẩn cảm thấy được, lần này Đào Nhiễm là thật sự không nghĩ muốn hắt.

Nhưng là hắt càng sợ Đào Nhiễm xảy ra chuyện.

Ngụy Tây trầm gõ gõ môn, hắt sợ nàng không khai, cũng sợ nàng tới khai. Hắt trong đầu còn lặp đi lặp lại đều là mới có thể câu nói kia ——

người có từng tin nàng, niên thiếu khi là thật sự ái người?

Đây là hân mười năm chấp nhất, cũng là nhất canh cánh trong lòng sự. Hân vẫn luôn tin tưởng vững chắc nàng chưa từng từng yêu hân, cho tới nay đều là hân ở đuối theo nàng chạy, nàng nói thích hân thời điểm, cũng là trêu đùa bộ dáng. Cùng với nói hân cho rằng nàng không yêu hân, còn không bằng nói sợ nàng vĩnh viễn không yêu hân.

Nhưng là nếu, nàng đã từng là thật sự thích hân, nàng cũng không phải tự nguyện mặc không hé răng mà rời đi. Kia hân rốt cuộc làm cái gì.

Hân nhất không bỏ được thương tổn chính là nàng, chính là hiện giờ, làm nàng khổ sở cũng là hân.

Hân vẫn thấp thỏm, môn liên ở hân trước mắt khai.

Lộ ra nàng tái nhợt gầy ốm gương mặt. Vành mắt là hồng, nàng đã thay đổi một thân màu đen quần áo.

“Ngụy Tây trầm.” Nàng nâng lên đôi mắt, không buồn không vui bộ dáng, giống như nước mắt đã lưu xong rồi, nàng liền không khóc.

Hân trầm mặc, đôi mắt lại không dám rời đi trên người nàng, ở nàng kêu hân một tiếng sau, hân thần kinh trong nháy mắt căng chặt đến mức tận cùng. Hân đang chờ nàng đối hân cuối cùng quyết định. Muốn hân vẫn là từ bỏ hân, tất cả tại nàng nhất niệm chi gian.

Muốn hân sinh liền sinh, muốn hân chết liền chết.

Lại là như vậy cảm giác. Hân không thể nào phản kháng, cũng không hề tưởng phản kháng.

Nàng mặt mày u sầu lui rất nhiều, lại như là trưởng thành một chút. Nàng nhúu mày nhìn hân toàn thân ướt đầm dề bộ dáng, tựa hồ có chút khó

hiếu: “Người như thế nào đem chính mình biến thành dáng vẻ này?”

Hắn không chớp mắt mà nhìn nàng, rõ ràng nghe như là quan tâm lời nói, hắn lại vô cớ nghe được hoảng hốt.

“Đào Nhiễm, ta.....”

“Người đi về trước đổi thân quần áo đi.”

Hắn đột nhiên bắt lấy môn, sợ nàng khép lại: “Không, không cần. Ta không có việc gì, ta liền ở chỗ này bồi người, nơi nào cũng không đi.”

Nàng gật gật đầu, cũng không có đuổi hắn đi: “Vậy người tiến vào tắm rửa một cái đổi thân quần áo?”

Hắn trong mắt điên cuồng quang minh minh diệt diệt, không thể tin tưởng hỏi: “Người nói cái gì?”

Nàng hảo tính tình mà lại lặp lại một lần.

Ngụy Tây trầm trong mắt nhiễm nhợt nhạt vui sướng, giơ tay muốn chạm vào nàng. Nàng nhỏ đến khó phát hiện mà nhú nhú mày, Ngụy Tây trầm vội vàng bắt tay lùi về tới, câu thúc mà không biết như thế nào mới tốt bộ dáng: “Xin lỗi.”

Là hắn nghĩ đến không chu toàn đến, hắn hiện tại toàn thân lạnh lẽo, không nên chạm vào nàng.

Ngụy Tây trầm sợ Đào Nhiễm đổi ý, vội vàng vào phòng. Đào Nhiễm cho hắn tìm giày thay: “Chỉ có này đó, người tạm chấp nhận một chút.”

Nàng đem hắn đóng cửa ngoại hắn không ngại, như thế nào sẽ để ý cái này, hắn vội vàng gật gật đầu, đây là không phải một hồi tốt đẹp mộng. Nàng tha thứ hắn sao? Còn yêu hắn sao?

Đào Nhiễm nói: “Nhà ta không có tắm rửa quần áo, người làm người đưa lại đây hoặc là đi khách sạn tẩy tẩy đi?”

Ngụy Tây trầm lập tức nói: “Ta làm Văn Khải đưa lại đây.”

Đào Nhiễm không nói chuyện, ngồi ở trên sofa, hướng hân gật gật đầu: “Ngụy Tây trầm, người tùy tiện ngồi đi.”

Ngụy Tây trầm thân thể đột nhiên một trận lạnh lẽo, hân rất cuộc ý thức được không thích hợp. Nàng phảng phất sở hữu khổ sở cảm xúc đều nghiêng ra tới, đối bất luận kẻ nào, đều không thêm để ý bộ dáng. Giọng nói của nàng thực bình tĩnh, thậm chí bình tĩnh lễ phép đến khách khí. Như là đối đãi một cái lại bình thường bất quá bằng hữu, không có ái cũng không có hận.

Một cái bình thường, toàn thân ướt đầm, có thể làm nàng đồng tình người xa lạ.

Hân thừa nhận hân sợ hãi.

Lúc trước phụ thân hân lấy thương chỉ vào hân, hân đều không có sợ quá, hiện giờ hân lại sợ đến run nhè nhẹ. Ngụy Tây trầm đi đến nàng trước mặt ngồi xổm xuống, hân bốn so nàng cao rất nhiều, hiện giờ uốn gối ngồi xổm nàng trước mặt, thanh âm khàn khàn: “Đào Nhiễm, người tha thứ ta sao?”

Nàng rũ mắt xem hân, hân này phúc sợ hãi bộ dáng, đảo thật là mới mẻ. Nhưng nàng không coi là là cái gì ác độc nữ nhân, cũng không có gì trả thù ý tưởng, nàng gật gật đầu.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 60

Rất nhiều thời điểm, nàng cũng không biết mẫu thân đối phụ thân là như thế nào một loại cảm tình. Đào sóng lớn hàng năm không ở nhà, Trình Tú Quyên cô độc vài thập niên. Nhưng là mỗi lần hãn trở về, Trình Tú Quyên vẫn là sẽ tích cực mà thu xếp hết thảy.

Nàng tưởng trở về nhìn xem phụ thân, chẳng sợ hãn làm lại nhiều sai sự, chính là hồi tưởng hãn khi, lại là tuổi nhỏ khi hãn đem nàng giơ lên cao đầu vai, nàng dào dạt đặc ý mà cười, giống cái tiểu bá vương.

Còn có hậu tới, hãn mỗi lần về nhà đều cho nàng mang lễ vật, biểu tình sung sướng mà sùng nịch. Hãn lại ích kỷ, nàng cũng là hãn phùng ở lòng bàn tay hài tử.

Đào Nhiễm ban đầu mấy năm cũng oán quá, nếu đào sóng lớn không theo đuổi đại phú đại quý, công ty chẳng sợ phá sản, trong nhà tiền tiết kiệm cũng đủ người một nhà tốt tốt đẹp đẹp quá cả đời.

Nhưng mà đáp thượng hai cái mạng, cùng nàng vừa mới nảy sinh tình yêu. Đào sóng lớn vẫn là không có được như ước nguyện.

Đào Nhiễm thu xếp xong Trình Tú Quyên hậu sự về sau, lại về tới truyện tranh tạp chí xã đi làm. Tất cả mọi người đều biết nàng mới mất đi mẫu thân, lời nói gian thật cẩn thận, thực cố kỵ nàng cảm thụ.

Tiểu đồng trộm ngắm nàng vài mắt, xem nàng xoa thủ đoạn thời điểm, mới đem trong tay đường đưa qua đi: “Nhiễm nhiễm tử, ăn không?”

“Cảm ơn.” Đào Nhiễm tiếp nhận tới, thơm ngọt hương vị ở trong miệng hóa khai. Chưa xót toàn bộ không thấy.

Tiểu đồng nhẹ nhàng thở ra, nàng gần nhất đặc biệt thích xem ngoài cửa sổ. Thành phố A mùa thu, kim hoàng sắc lá rụng phô đầy đất, mang theo vài phần mát lạnh ý vị.

Tiểu đồng xem lại không phải cảnh sắc, bởi vì vừa đến cơm điểm, liền có cái đại soái ca ở dưới lầu chờ. Đương nhiên, vẫn là chờ đại mỹ nhân nhiễm nhiễm tử. Tiểu đồng lần đầu tiên biểu đạt hâm mộ thời điểm, Đào Nhiễm thần sắc thực lãnh. Tiểu đồng cũng không dám đề ra, xem ra cái này đại soái ca so thượng một cái còn nếu không chiêu nhiễm nhiễm tử đãi thấy.

Sợ tới mức nàng đem nhân gia hồi lộ dùng buổi biểu diễn vé vào cửa đều lui trở về.

Tình huống như vậy, đã giăng co mau nửa tháng.

Đại soái ca chờ, nhiễm nhiễm tử làm lơ hẩn. Hẩn cười đến ôn nhu, nàng không chút biểu tình. Tiểu đồng cảm thấy quý vòng thật loạn.

Đến nổi Giang Diệp, vốn dĩ chính là ngoại khoa giải phẫu bác sĩ, không có khả năng vẫn luôn đãi ở thành phố A.

Đào Nhiễm hôm nay đi đưa hẩn, hẩn mặt mày đã không phải năm đó thiếu niên bộ dáng, nhưng thanh lãnh như ngọc khí chất nhưng thật ra vẫn luôn không thay đổi. Giang Diệp cúi đầu xem nàng: “Thật sự bất hòa ta đi?”

Nàng lắc đầu, khóe môi nhẹ nhàng nhấp ra một tia ý cười.

Nhiều như vậy thiên tới nay, nàng có thể cười một cái đúng là khó được. Giang Diệp không phải không khó chịu.

Sân bay người đến người đi, trần thế ồn ào náo động có đôi khi chính như nhân sinh biệt ly. Giang Diệp trong lòng có điểm rách nát thương cảm, hân ái lướt qua liền ngừng, một xúc tức ly. Cho nên chưa bao giờ từng có được nàng.

“Đào Nhiễm, ta chờ không nổi tiếp theo cái 6 năm.” Hân lời nói phiếm chua xót, “Ta có phải hay không, đã sớm mất đi người?”

Đào Nhiễm ngăn người, nàng đời này lần đầu tiên, đi lên trước chủ động ôm lấy Giang Diệp: “Giang Diệp, người không cần chờ. Là ta không tốt, người thực hảo thực hảo. Người muốn hạnh phúc a.” Niên thiếu lại nhiều tiếc nuối, đều phó chư với một cái ôm.

Nàng buông ra tay, cười cùng hân nói tái kiến. Nàng tâm không hoàn chỉnh, là nàng không xứng với Giang Diệp. Với Giang Diệp tới nói, Đào Nhiễm là niên thiếu cầu không được. Hân thích cái kia thiên chân, hoạt bát, không đậm nam tường không quay đầu lại thiếu nữ.

Nhưng Đào Nhiễm vẫn là ích kỷ, nhất gan, bị thương chưa bao giờ khép lại nữ nhân.

Ái hận đều cho người khác nữ nhân.

Nàng nhìn theo Giang Diệp rời đi.

Kỳ thật có chút người cô đơn thâm lương cảm, bên người nàng người, đều ở từng bước từng bước đi. Chỉ chờ nàng một người, mờ mịt mà bàng hoàng mà dừng lại tại chỗ.

Nàng nghĩ như vậy thời điểm, trên vai bị phủ thêm một kiện màu đen áo gió.

Hắn ngữ điệu phóng thấp: “Người trạm nơi này thật lâu.”

Nàng quay đầu, nga, cái này bệnh tâm thần còn không chịu đi.

Nàng không có khống chế được chính mình ác ý: “Người không quay về, công ty sẽ không đóng cửa sao?”

Hắn tựa hồ có chút cao hứng nàng có thể cùng hắn nói chuyện, trong mắt dạn ra cười: “Vậy đi.” Người ở thì tốt rồi.

Bệnh tình lại gia tăng bộ dáng. Nàng đem trên người áo gió ném cho hắn, thẳng đi ra ngoài. Nàng đánh xe hắn lái xe, quả nhiên một hồi gia lại ở cửa nhà thấy gương mặt kia.

Hắn dẫn theo giữ ấm hộp đồ ăn: “Hôm nay làm sườn heo chua ngọt cùng rau họ đậu.” Hắn bên chân, một con màu trắng Samoyed còn chạy tới cọ nàng.

Nàng khí cười, Ngụy Tây trầm chính là có loại này bản lĩnh. Chẳng sợ nàng không đáp không để ý tới, hắn cũng có tự quyết định bản lĩnh.

Hắn liền ở tại nhà nàng cách vách, hảo hảo biệt thự cao cấp không được, chạy tới thuê loại này tiểu phá phòng, sau đó mỗi ngày đúng giờ cho nàng làm tam cơm. Nàng nói không ăn uy cầu, hắn cũng không tức giận, lập tức không biết từ nơi nào làm ra một con Samoyed, liền ở hai cánh cửa trung ương bày cái chén, sau đó tiểu thiên sứ Samoyed vui mừng liền đi ăn.

Nàng lời nói đều không muốn cùng hắn nói, mở cửa về sau liền tưởng đóng cửa.

“Đào Nhiễm.....” Một bàn tay đập trụ môn, nàng không có thu lực đạo, hắn không lùi không tránh, rầu rĩ hừ một tiếng. Nàng buông tay: “Người muốn làm cái gì?”

Hắn hắc mâu trung nhột nhật phô liền ôn nhu: “Ngày mai người sinh nhật, muốn ăn cái gì?”

Nàng sống lưng đĩnh đến cứng còng, cảm thấy thật là châm chọc. Toàn thế giới có lẽ hẳn là cuối cùng một cái nhớ rõ nàng sinh nhật người. Nàng rõ ràng trước nay không tiếp thu quá hẳn làm gì đó, hà tất một lần lại một lần tự rước lấy nhục.

Từ phương diện nào đó tới nói, nàng nghị lực thật là so không được Ngụy Tây trầm. Hắn chịu nổi nhục nhã, chịu nổi thương tổn cùng đau đớn. Có thể mặt không đổi sắc mà cùng nàng dây dưa cả đời.

Nàng đột nhiên có điểm hận, sẵn hẳn không chú ý phịch một tiếng đem cửa đóng lại.

Hắn rũ xuống đôi mắt, lồng ngực rầu rĩ phát đau.

Trong lòng lại đau, hẳn cũng chỉ sẽ chôn với thể xác dưới. Tiểu Samoyed tựa hồ cảm nhận được chủ nhân khổ sở cảm xúc, nào lộ cộc mà ghé vào hẳn bên chân, hàm dưới ghé vào móng vuốt thượng, mắt trông mong mà ngóng trông Đào Nhiễm mở cửa.

Nàng chán ghét Ngụy Tây trầm, liên quan cũng không phản ứng nó.

Ngụy Tây trầm nhẹ nhàng đá một đá nó, ngữ điệu có chút lạnh nhạt: “Muốn người gì dùng. Nàng không thích người.”

Samoyed liền ô ô mà kêu, ủy khuất bộ dáng.

Ngụy Tây chìm nghiêm nói chuyện, Đào Nhiễm càng không thích hẳn, thật ẩn chán ghét cấp bậc tới phân chia nói, hẳn đều nên tự sát.

Ngày hôm sau là thứ tư, cứ theo lẽ thường đi làm.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 61

Hai nữ nhân cho tới đêm khuya, ngày hôm sau Đào Nhiễm sáng sớm lên thời điểm bị dọa đến một giật mình.

Kiều Tĩnh Diệu thiên miên, mơ mơ màng màng khuyên nàng: “Ngủ nhiều trong chốc lát đi, ngày hôm qua mới có thể cho người nghỉ, làm người hảo hảo chơi.”

Đào Nhiễm đã đem quần áo mặc xong rồi, nàng lắc đầu: “Không có quan hệ, ta đi làm.” Mới có thể tỷ đối nàng hảo là ân tình, nàng khắc trong tâm khảm thả kiên quyết không một tắc lại muốn tiến một thước, vì nàng hảo hảo công tác là hăn là.

Kiều Tĩnh Diệu biết ngoan cố bất quá nàng, dứt khoát cũng rời giường.

Đào Nhiễm xách theo bao ra cửa thời điểm, quả nhiên lại thấy được Ngụy Tây trầm, hăn trong tay cầm hộp đồ ăn, là ngao tốt gạo kê cháo. Samoyed liền ở hăn bên chân chuyển quyền quyền.

Đào Nhiễm bước chân dừng một chút, vẫn là không có tiếp nhận tới.

Tính toán bỏ qua hăn liền đi.

Kiều Tĩnh Diệu xoa đôi mắt đi ra: “Nha, còn có ăn?” Nàng duỗi tay đi lấy, vẫn luôn không nhúc nhích Ngụy Tây trầm động, hăn lui về phía sau

một bước, không cho nàng đụng tới hũ trong tay đồ vật.

Kiều Tĩnh Diệu dựa vào cạnh cửa, ha hả cười: “Keo kiệt.” Nàng nói xong lại ngồi xổm xuống thân mình đi đậy tiểu cầu.

Đào Nhiễm thấy cục diện này có vài phần lo lắng: “Tĩnh diệu.”

“Ân?”

“Ta không ở nhà người sẽ nhàm chán sao?”

“Sẽ không a, ta có thể đi dạo phố.”

Các nàng nói chuyện khi, Ngụy Tây trầm liên đứng ở một bên, không ra tiếng quấy rầy, tĩnh đến giống một tôn điêu khắc. Nhưng là ánh mắt nhưng vẫn dừng ở trên người nàng, an tĩnh, bình thản.

Đào Nhiễm bị xem đến không được tự nhiên, bước nhanh đi ra phòng ở.

Nàng vừa đi, Kiều Tĩnh Diệu phong cách liền thay đổi, ngôn ngữ sắc bén: “Lúc trước Ngụy tổng nếu tàn nhẫn đến hạ cái kia tâm, hiện giờ cũng liền buông tha vui sướng, buông tha chính người. Ta cảm kích người đem chúng ta tìm trở về xem vui sướng, nhưng là vẫn là thỉnh người rời đi nàng.”

Ngụy Tây trầm sắc mặt đều không mang theo biến, xoay người mở cửa đem hộp đồ ăn thả trở về.

Trừ bỏ Đào Nhiễm, trên đời không ai có thể thương tổn được hũ.

Hũ đi ra cửa phụ cận báo chí đình, Đào Nhiễm còn tiếp truyện tranh giống nhau là hôm nay đưa ra thị trường. Hũ an vị ở quán cà phê xem, sau đó chờ nàng tan tầm.

Nàng vẽ tranh phong cách rõ ràng cùng khác họa sĩ không giống nhau, dùng sắc rất lớn gan, chuyện xưa lại rất tiểu tươi mát. Hắn chợt nhớ tới năm đó nàng trong ngăn kéo kia bốn tiểu hoàng mạn, bị hắn lấy qua đi về sau mặt đều cấp đỏ.

Bọn họ ngồi cùng bàn thời điểm, nàng cơ hồ liền không đứng đắn mà nghe qua một lần khóa, mà hắn luôn là đang xem báo biểu, hắn tuy rằng không có nhìn nàng, nhưng có thể cảm nhận được bên người tươi sống thanh xuân hơi thở. Cùng hắn loại này quá sớm hủ bại thói nát hơi thở không giống nhau, nàng tựa hồ vĩnh viễn đều là vui vẻ tràn ngập sức sống.

Kỳ thật nàng vẫn luôn không có biến, biến người là hắn.

Hắn phiến trang tay dừng lại.

Là hắn bướng bỉnh quá vãng, mới đem bọn họ lẫn nhau biến thành hiện giờ đáng vẻ này. Hắn đã sớm hối hận, hắn vẫn luôn tra tấn chính là chính mình, nàng khó chịu, đau đớn muốn chết cũng là hắn.

Hắn thậm chí muốn giết cái kia chính mình.

“Ca ca.” Ngụy đông đảo ở hắn đối diện ngồi xuống, “Người không quay về sao, công ty còn cần người.”

Hắn cũng không có ngẩng đầu xem nàng, ngón tay thon dài đặt ở trang sách thượng, phảng phất giống như không nghe thấy.

“Ca ca, nàng năm đó như vậy đối với người, người vì cho nàng ba ba gánh tội thay, thiếu chút nữa bị đánh chết. Nàng lại bỏ xuống người đi rồi, người liền như vậy tha thứ nàng sao?” Ngụy đông đảo chớp chớp mắt, rất là khó hiểu bộ dáng, trên mặt nàng còn mang theo vài phần thiếu nữ thuần nhiên, nhìn Ngụy Tây trầm.

“Ngụy đông đảo.” Hãn cuối cùng có điểm phản ứng, dựa vào chỗ tựa lưng thượng, trong mắt lạnh nhạt, phiếm chê cười, “Thu hồi người kia bộ dáng, chuyện của ta, người còn không có tư cách quản.”

Ngụy đông đảo có chút tức giận. Nàng nỗ lực duy trì thương tâm bộ dáng: “Người sao lại có thể như vậy đối ta, người đừng quên lúc trước là ai đem người cứu tới.”

Ngụy Tây trầm lúc này là thật sự cười: “Ngụy đông đảo, nếu không phải người đã cứu ta. Ta đã sớm giết chết người tin hay không?”

Hãn trong giọng nói chọn, nhưng là ngữ điệu thâm hàn, Ngụy đông đảo thật sự cảm nhận được một tia lạnh lẽo. Nàng hiện tại mới ý thức được người nam nhân này là nửa phần ân tình đều không nói, hãn trước kia không ngại nàng bất luận cái gì hành vi, là bởi vì không để vào mắt, hoàn toàn không thêm để ý.

Chính là một đề cập đến Đào Nhiễm, hãn liền trở nên lãnh duệ mà sắc bén.

Quả nhiên chỉ có ở Đào Nhiễm bên người, hãn mới là sống. Ngụy đông đảo có chút sợ hãi, nhưng nàng càng có rất nhiều cảm thấy thú vị. Nàng sợ hãi nói: “Ta sẽ không quấy rầy người, người đừng nóng giận.”

~

Nhưng mà buổi chiều Đào Nhiễm liền ở phòng làm việc gặp được Ngụy đông đảo.

Tiểu đồng nói có cái nữ hài tử tìm nàng thời điểm, nàng còn tưởng rằng là Kiều Tĩnh Diệu. Kết quả một qua đi, liền thấy ngồi ở ghế trên cười như không cười Ngụy đông đảo.

Đào Nhiễm có loại đem thủy bát trên mặt nàng xúc động.

Cũng may nàng khắc chế: “Người có việc sao?”

“Biết người ba ba là chết như thế nào sao?”

Đào Nhiễm bỗng nhiên nâng lên mắt, ánh mắt lạnh lùng: “Không cần người tới nói cho ta.”

Đáng tiếc Ngụy đông đảo không tiếp thu loại này cự tuyệt: “Nột, hẳn bị ta ba ba dẫn người đánh cái chết khiếp, cuối cùng cảnh sát tới mới cứu hẳn một mạng, đáng tiếc a, sau lại vẫn là ăn kia một đạn, ‘phanh’ một tiếng, đầu liền nổ hoa rồi.” Tay nàng so cái thương động tác, để ở chính mình huyết Thái Dương, trên mặt là cười.

Đào Nhiễm một tiếng không cổ họng, bùng lên trên bàn chén trà, trực tiếp bát trên mặt nàng.

Ngụy đông đảo trên mặt ý cười cứng đờ, lông mi thượng còn dính trà tra.

Đào Nhiễm hừ cười: “Ngụy tiểu thư người muốn tìm người làm trò cười sợ là tìm lầm người, các người hai anh em có thể hay không không cần như vậy âm hồn không tan, giống bệnh tâm thần giống nhau quẩn lấy ta. Đến nỗi ta ba sự, còn không tới phiên người tới nơi này nói bừa.” Nàng là thật sự cảm thấy Ngụy đông đảo có bệnh.

Ngụy đông đảo một ngày ăn hai lần bẹp, nàng trong lòng bức bối không thể miêu tả. Nhưng nàng làm việc thói quen loanh quanh lòng vòng, còn làm không tới Đào Nhiễm loại này trực tiếp động thủ liền đánh sự, một khang lửa giận không thể nào phát tiết.

Nhưng là ngấm lại Đào Nhiễm hiện giờ dáng vẻ này, nàng cũng coi như kể công đến vĩ, Ngụy đông đảo thở hển hển khẩu khí, trong lòng cuối cùng hảo quá chút.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 62

Nàng chính là cái kia phá thiết kế sư. Đào Nhiễm đem tạp chí lấy lại đây, quả nhiên là nàng lưu tại văn phòng chưa kịp lấy đi bản thảo, xem như nàng tùy tiện họa, nàng không phải học cái này liêu, không nghĩ tới có một ngày có thể làm ra thành phẩm.

Nhưng là những cái đó thể nhưng toàn bộ làm ra tới.

Nàng dựa gần phiên, không thể không thừa nhận mấy thứ này cùng tư truy mặt khác sản phẩm so sánh với, thật sự là..... Khó coi phong cách thanh kỳ.

Nguyên bộ hệ liệt bị gọi là niên hoa.

Đào Nhiễm có chút hoảng hốt, nàng khó có thể ức chế mà nhớ tới năm đó ở cũ khu học vẽ tranh, Ngụy Tây trầm vì bồi nàng, cho bọn hần toàn bộ lớp học đồng học đương người mẫu. Vẫn không nhúc nhích ngồi vài tiếng đồng hồ, tính cả học nhóm đều cảm thán hần sức chịu đựng.

Lúc đó nàng mềm lòng mềm, trò đùa dai giống nhau, ở thiếu niên bên cạnh vẽ một đoá hoa hồng.

Lòng có dã thú, tế người tường vi.

Sau lại lớp học sở hữu đồng học đều có thành tích, liền nàng họa không thấy. Nàng chạy tới hỏi vạn lão sư, vạn lão sư vui tươi hơn hỏi: “Cái

kia người mẫu tiêu soái ca, cái gì cũng chưa muốn, liền phải một trường họa, a kia hẳn là người đi.”

Nàng có chút xấu hổ, nhẹ nhàng khụ một tiếng, đều bị hẳn thấy được a.

Vạn lão sư trêu chọc nói: “Đừng tưởng rằng lão sư không biết, hẳn là vì người đi.”

Này đó ký ức quá xa xăm, nàng hiện giờ đột nhiên nhớ tới, trong lòng còn có độn độn đau. Nàng cùng Ngụy Tây trầm, mười năm dây dưa, cách vài điều mạng người, từng yêu cũng hận quá. Nhưng là nhất xanh miết hồi ức, tràn đầy tất cả đều là hẳn.

Nàng đột nhiên có loại cảm giác vô lực.

Vận mệnh như là một trường vô hình vôong, không dung bọn họ bất luận cái gì một người tránh thoát.

Cùng ngày nàng liền thu được một bút ba trăm vạn gửi tiền.

Còn có ghi chú, mua nàng kia mấy trường phong cách thanh kỳ thiết kế đồ. Đào Nhiễm đóng di động, nàng nhưng thật ra không biết chính mình khi nào giá trị con người như vậy cao. Nàng lại cảm thấy có chút châm chọc, nếu là này số tiền lại sớm một chút, nàng thế giới cũng không đến mức như vậy hắc ám.

Nhưng là những việc này lại trách ai được?

Quái Ngụy Tây trầm sao? Sao có thể đâu, hẳn cũng không có trợ giúp nàng cùng nàng mẫu thân nghĩa vụ, chẳng qua nàng đối hẳn tin cậy quá lớn, mới chịu đựng không dậy nổi bất luận cái gì lạnh nhạt.

Dù cho có này số tiền, cũng cứu không được Trình Tú Quyên, nàng lại rõ ràng bất quá.

Nhưng nàng giống cái chết đuối người, gặt gao bắt lấy cuối cùng một cây cứu mạng rơm rạ, lại bị hấn cắt đến thương tích đầy mình, cuối cùng vẫn là trầm đi xuống.

Nàng ai cũng quái không được.

Ở Kiều Tĩnh Diệu hồi Cẩm Thành phía trước, Đào Nhiễm cũng thu thập hảo đồ vật: “Ta và người cùng nhau trở về.” Nàng nói.

Bọn họ đi thời điểm là sau giờ Ngọ, bên ngoài ánh mặt trời sáng sủa. Toàn thế giới lớn như vậy, nàng sợ nhất địa phương liền ở Cẩm Thành.

Đào Nhiễm mở cửa thời điểm, kia chỉ bị trục xuất ở hai cánh cửa chi gian Samoyed thân mật mà chạy tới cọ cọ nàng chân, nàng lúc này không có quát lớn nó rời đi.

Đào Nhiễm ngồi xổm xuống thân mình, uy căn giảm bông cho nó ăn, sờ sờ nó đầu. “Tái kiến, tiểu ngu ngốc.”

Nàng đi rồi thật xa, kia tiểu ngu ngốc còn mắt trông mong mà nhìn nàng bóng dáng.

Cẩm Thành cùng thành phố A vốn dĩ liền ly đến gần, muốn lập tức nhích người, ngồi xe buýt nhất phương tiện. Hai cái nữ hài tử nhìn ven đường phong cảnh, Kiều Tĩnh Diệu trêu chọc: “Người thật đúng là không cần hấn a.”

Liền như vậy yên lặng đi rồi, Ngụy Tây trầm biết sợ là muốn điên.

Đào Nhiễm đem tiền trong card đều đánh cấp mới có thể, hàm hàm hồ hồ ứng khuê mật một tiếng: “Ân, ta trở về nhìn xem ba ba, có thể tra được

chân tướng liền tra đi.”

Nàng cũng coi như nghĩ thông suốt, hướng hân cúi đầu quá gian nan.

Hân phía trước 6 năm không có nàng có thể hảo hảo sống sót, hiện giờ cũng có thể.

Bọn họ chỉ gian sự đã phức tạp đến nói không rõ ai đúng ai sai, nàng chỉ là sợ hãi. Nàng không có hân tâm tàn nhẫn, cũng không có hân thâm tình. Ái bất quá hân liền tính, hận cũng hận bất quá hân.

Nếu là thực sự có người thua, kia háo đi xuống nhất định là nàng.

Xe buýt về phía trước, cảnh sắc bay nhanh lui ra phía sau. Đào Nhiễm có điểm say xe.

Nàng ở nước ngoài cơ hồ chưa làm qua xe buýt, không nghĩ tới đột nhiên ngồi như vậy một lần như vậy khó chịu.

Kiều Tĩnh Diệu cùng nàng thay đổi vị trí: “Người ngồi bên cửa sổ, ta cho người đem cửa sổ mở ra, ngủ một giấc lên thì tốt rồi, ngủ đi, ngủ rồi liền sẽ không khó chịu.”

Đào Nhiễm gật gật đầu, dựa vào mép giường ngủ rồi.

Nàng là bị một trận kinh hô cùng tiếng ồn ào bưng tỉnh, Đào Nhiễm còn không có hoàn toàn tỉnh táo lại, liền nghe thấy được tài xế đại thúc lộ đầu ra, hướng mặt sau mắng đi: “Không muốn sống a người?”

Trong xe cũng có người mắng mắng ồn ào.

Mặt sau xe dề dề loa, nam nhân lạnh nhạt thanh âm vang lên tới: “Người làm nàng xuống xe.”

Kiều Tĩnh Diệu đẩy đẩy Đào Nhiễm: “Đuổi tới.”

Đào Nhiễm xuyên thấu qua cửa sổ xe sau này xem, vừa lúc đối thượng một đôi hàn ý lạnh lạnh mắt đen.

Trên mặt nàng còn có ngủ làm ra tới hồng dấu vết: “Hắn làm cái gì?”

“Ấn loa, làm dừng xe, tài xế không đành, hắn liền thiếu chút nữa đụng phải tới. Nay không, tài xế sợ tới mức ngừng.”

Đào Nhiễm phản ánh lại đây, trên xe người bất mãn đã sôi trào. Còn có nam nhân thô dát tiếng nói: “Hắn tìm ai? Đi xuống a, muốn hại chúng ta một xe người a.”

Phụ họa thành một người tiếp một người.

Kiều Tĩnh Diệu đè lại Đào Nhiễm tay, Đào Nhiễm lắc đầu: “Không có việc gì.”

Ở toàn xe người bất thiện trong ánh mắt đứng lên, nàng nhiều ít có điểm xấu hổ.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 63

Nàng chớp chớp mắt, sờ đến ướm nóng nước mắt thời điểm, mới kinh ngạc phát hiện chính mình khóc.

6 năm trước ở nước ngoài thời điểm, đào sóng lớn chết đêm hôm đó nàng cùng Trình Tú Quyên ai cũng không ngủ.

Trình Tú Quyên không có lưu một giọt nước mắt, ngao đến bình minh mới nói câu: “Cũng là hãn xứng đáng, liền thi cốt cũng chưa người thu.”

Tốt xấu phân hết hơn phân nửa đời, cuối cùng chết ở ngục giam, cái gì đều không có, liền cái liêm thi người đều không có.

Này vốn nên là Đào Nhiễm sự, nàng cơ hồ là cầu Trình Tú Quyên: “Mẹ, chúng ta trở về đi. Ba ba hãn.....”

“Không cần đề ra, ai đều không cần đề ra.”

Đào Nhiễm nhớ tới lạng lẽ cấp chính mình tặng lễ vật, lạng lẽ cấp rất nhiều tiền tiêu vật nam nhân, trong lòng đau đớn. Nàng là hãn nữ nhi, mặc kệ hãn là tốt là xấu, có hay không làm sai quá sự, ở hãn sau khi chết, ít nhất đến cho hãn chuẩn bị hậu sự, nhưng mà nàng cái gì cũng làm không được, cái gì cũng không dám làm.

Đã nhiều năm, nàng cùng Trình Tú Quyên chưa bao giờ dám đề chuyện này.

Không nghĩ tới thế nhưng là Ngụy Tây trầm đem hãn an trí ở mộ viên.

Hãn không phải tưởng nàng bồi nặc vứt bỏ hãn sao? Vì cái gì còn muốn làm như vậy?

Đào Nhiễm đi vào đi, đem hoa đặt ở đào sóng lớn mộ bia trước: “Ba, ta tới xem người.”

Nàng đem cái trán để ở mộ bia thượng, “Mụ mụ cũng đi rồi, nàng còn sinh người khí sao, có hay không tới xem người.”

Nhưng mà không ai có thể trả lời nàng, hô hô tiếng gió gọi lên nàng tóc, nàng ẩm áp nước mắt nhỏ giọt ở lạnh lẽo mộ bia thượng.

“Người hồi hận sao? Ba ba.”

Đã nhiều năm trăm phương ngàn kế, muốn lợi dụng Ngụy Tây trầm bị toàn bộ thượng lưu vòng luẩn quẩn thừa nhận, không nghĩ tới rơi xuống loại này kết cục.

Bất quá ngăn ngủn mấy năm, nàng mất đi quá nhiều.

Đào Nhiễm nhắm mắt lại, an an tĩnh tĩnh mà bồi hãn trong chốc lát. Rốt cuộc chưa nói khác lời nói.

“Ta về sau lại đến xem người.”

Nàng đi ra mộ viên, Ngụy Tây trầm dựa vào xa tiền, yên lặng mà nhìn nàng, nàng hốc mắt là hồng, nghĩ đến đã khóc.

“Đi nơi nào?” Ngụy Tây trầm hỏi nàng.

Nàng không có trả lời, hỏi ra tới: “Vì cái gì người còn sẽ lựa chọn an táng hãn, người không hận hãn sao?”

Ngụy Tây trầm cười cười, ngữ khí vân đạm phong khinh: “Không hận a.”

Đào Nhiễm có loại nùng liệt cảm giác vô lực, nàng khô cần mà trần thuật nói: “Hắn, hắn suýt nữa hại chết người.”

Hắn cười ra tiếng, rõ ràng thực vui thích.

Đào Nhiễm có chút bức: “Người cười cái gì?”

“Người rốt cuộc bỏ được, đối ta công chính một chút.”

Hắn không đợi Đào Nhiễm phủ nhận, tiếp theo nói: “Ta người này ái hận đều không nhiều lắm, toàn cho người, liền vô tâm tư đi hận người khác.”

Như vậy trần trụi lời âu yếm, làm nàng trong lòng hốt hoảng, nàng lui về phía sau một bước: “Người không cần lại nói bậy.”

“Hảo, không nói.” Hắn lại liếc nhìn nàng một cái, người đâu, công bằng sao? Ái có điều giữ lại, hận cũng hận đến không hoàn toàn. Tóm lại sẽ không tất cả đều là hận.

Đào Nhiễm tưởng hồi phía trước cùng Trình Tú Quyên ở Cẩm Thành trụ địa phương, Ngụy Tây trầm ngăn trở nàng: “Người cùng ta hồi Ngụy gia đi, chúng ta đi tìm Ngụy đông đảo, người không phải muốn biết chân tướng sao?”

Đào Nhiễm kinh ngạc mà nhìn hắn, hắn nói: “Ta bày chút cục, có lẽ sẽ có thu hoạch.”

Hắn tâm tư kín đáo, cơ hồ là ở treo nàng dự vọng đem hắn hướng hắn thế giới dẫn. Nàng liền cự tuyệt đều có vẻ vô lực.

Nàng một cái chớp mắt sợ hãi như vậy tuần hoàn.

“Không, ta không đi.” Nàng cũng không biết chính mình ở sợ hãi cái gì, một cái thế giới chỉ bao dung nàng người, nàng sợ hãi chính mình cuối cùng sẽ thỏa hiệp.

Nàng thấy phụ cận có giao thông công cộng trạm, hướng bên kia đi.

“Đào Nhiễm.” Hắn nhẹ nhàng mà kêu nàng, nàng không có quay đầu lại, hắn ở nàng phía sau, thấp thấp mà lại hô một tiếng: “Đào Nhiễm.....”

Nhưng mà nàng đã đi xa, cái gì cũng nghe không thấy.

~

Đào Nhiễm ngồi xe buýt đi cũ thành nội.

Nơi này thật nhiều kiến trúc đều giữ lại dân quốc thời điểm kiến trúc, sở hữu chẳng sợ thành phố lớn biến chuyển từng ngày, nó vẫn như cũ còn có thể bảo vệ cho cuối cùng kiên trì.

Nàng xuống xe chậm rãi đi ở trên đường phố, đã là hoàng hôn, Cẩm Thành thời tiết không cần thành phố A sáng sủa, chạng vạng phong thực lạnh.

Nàng đi ngang qua trước kia phòng vẽ tranh, phòng vẽ tranh trống không, những cái đó kích động, tràn ngập mộng tưởng thanh xuân phảng phất trong nháy mắt về tới nàng trước mắt.

Nhưng mà nàng cũng không có thực hiện nàng mộng tưởng, ở đã nhiều năm lang bạc kỳ hồ trung, nàng không có trở thành một cái vĩ đại họa sư. Chỉ là cái hữu với qua đi đi không ra tay mơ truyện tranh sư.

Nàng có lẽ là vạn lão sư nhất mất mặt học sinh.

Nàng sờ sờ kia phiền môn, lại nghe thấy mặt sau có người kêu nàng, Đào Nhiễm quay đầu lại, thật đúng là vạn lão sư. Hắn tinh thần quắc thước,

thấy nàng thật cao hứng bộ dáng, nhưng là râu cùng tóc đều lại trắng một tảng lớn: “Đào Nhiễm, thật đúng là người a, nhiều năm như vậy cũng không trở lại nhìn xem?”

Đào Nhiễm có chút hồ thẹn: “Vạn lão sư, xin lỗi.” Vạn lão sư là chân chính đào lý khắp thiên hạ, nàng không nghĩ tới chỉ làm hăn hơn nửa năm học sinh, hăn thế nhưng còn nhớ rõ chính mình.

“Người cái kia tiểu bạn trai đâu, như thế nào không cùng người cùng nhau tới? Hăn lão nói người công tác vội, có thời gian liền sẽ trở về, kết quả này nói dối tình a, người đã nhiều năm cũng chưa tới.” Vạn lão sư hiển nhiên là phát tiểu hài tử tính tình.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 64

Thái độ của hắn tự nhiên vô cùng, như là bắt chước vô số biến cảnh tượng như vậy, làm vô số lần chuyện như vậy.

Thằng đến Đào Nhiễm ngây thơ mà theo hắn tiết tấu đem này hết thả làm xong, toàn thân ẩm dạt dạt thời điểm, mới ý thức được nàng thế nhưng cũng là thả lỏng.

Nàng biết hắn đối nàng hảo, còn ở niệm cao trung thời điểm liền biết, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, bất luận cái gì ở thằng nam ung thư trong mắt làm không được sự tình, hắn đều nguyện ý vì nàng làm, hơn nữa thích thú.

Sau lại ở nước ngoài, nàng khổ sở nhất kia đoạn thời gian, liền suy nghĩ, về sau gả cho Ngụy Tây trầm người nên có bao nhiêu hạnh phúc nha.

Hắn thấy nàng lại ở phát thần, tâm tình có loại bí ẩn sung sướng, nàng nghĩ đến càng nhiều, trong lòng băng cứng liền sẽ chậm rãi hòa tan. Nhưng hắn cuối cùng vẫn là thờ dãi nói: “Đi ngủ một giấc đi, tỉnh ngủ thời tiết liền sáng sủa.”

“Người đi đâu?”

“Ta liền ở bên ngoài thủ người.”

Bên ngoài bắt đầu sét đánh tia chớp, Đào Nhiễm bởi vì đã từng ở sứ men xanh trải qua quá phát sốt, sợ hãi như vậy thời tiết. Nàng nội tâm yên ổn xuống dưới, “Người đi phùng kỳ trước kia phòng ngủ đi.”

“Không cần, ta ở bên ngoài, người đừng sợ.”

Nàng không sợ.

Nàng đi vào phòng, không trong chốc lát cho hấn cầm chấn ra tới, cũng không nhiều lắm lời nói, thẳng đến đóng cửa lại còn có thể nghe thấy hấn trầm thấp tiếng cười, nhẹ nhàng đập vào màng tai thượng, làm người buồn bực.

Đào Nhiễm đắp lên chấn, nàng cho rằng nàng sẽ trần trọc khó miên, chính là không trong chốc lát nàng liền ngủ rồi.

Rất nhiều năm, nàng lần đầu tiên làm cùng Ngụy Tây trầm có quan hệ mộng. Nàng mơ thấy 6 năm trước, bọn họ còn ở Cẩm Thành cao trung thời điểm, nàng đương hấn mấy ngày ngồi cùng bàn, sau đó liền vô cùng cao hứng mà rời xa hấn, chạy về đi cùng Đoạn Phân Phương ngồi.

Đó là đầu thu một cái hoàng hôn, nàng xuyên màu trắng váy.

Tan học thời điểm mới phải đi, đã bị Ngụy Tây trầm ngăn lại, hấn đè lại nàng đầu vai, làm nàng ngồi xong.

Khi đó bọn họ quan hệ cũng không tốt, hấn trên cao nhìn xuống nhìn nàng thời điểm, Đào Nhiễm cho rằng hấn bởi vì chính mình ghét bỏ hấn không cần hấn cái này ngồi cùng bàn, muốn trả thù nàng, nàng nhớ tới Ngụy Tây trầm đánh người liên phạm sợ: “Ta, ta nói cho người, ta mẹ nếu là phát hiện ta quá muộn không trở về sẽ báo nguy. Còn..... Còn có..... Trên hành lang mặt có theo dõi.”

Nàng túng đến muốn chết, còn phải cố giả bộ trấn định cùng hung ác, giống chỉ giương nanh múa vuốt tiểu nãi miêu, hung ba ba, nhưng là không hề lực sát thương.

Hắn sửng sốt quá một giây, lập tức nheo nheo mắt: “Yên tâm, liền ở phòng học là có thể đem người cấp giải quyết, theo dõi chụp không đến.”

Nàng hồng nhuận khuôn mặt nhỏ lập tức sắc mặt trắng bệch, cất bước liền phải chạy.

Hắn không nhin xuống, cười lên tiếng. Lồng ngực đều đang run, một phen đem nàng kéo lại, sau đó ở Đào Nhiễm hoảng sợ trong ánh mắt, đem giáo phục áo khoác cởi, Đào Nhiễm chân đều phải phát run thời điểm, hắn cong lưng, đem hắn giáo phục vây quanh ở nàng mảnh khảnh trên eo.

“Về nhà đi, tiểu.....” Tiểu túng hóa. Hắn xem nàng trong nháy mắt hồng đến kỳ cục mặt, đến tột cùng vẫn là không có nói ra.

Đào Nhiễm sững sờ ở tại chỗ, nhìn xem chính mình bất tri bất giác nhiễm huyết băng ghế, lại nhìn mắt thiếu niên ăn mặc sơ mi trắng bóng dáng.

Hắn bao cũng chưa lấy, bước đi.

Nàng mặt đỏ bừng, theo bản năng sờ sờ chính mình mông, tao đến muốn khóc.

Sau đó vội vàng lấy ra khăn giấy sát băng ghế.

Chờ lau xong rồi, mới nhẹ nhàng thở ra.

Đi ở về nhà trên đường khi, nàng cúi đầu nhìn xem bên hông quần áo, cảm kích chi tình còn không có dâng lên tới, đột nhiên nhớ tới mặt khác

một chuyện —— Ngụy Tây trầm ngồi ở nàg sau bàn, ánh mắt rớt cuộc đang xem nơi nào! Như thế nào cái này đều có thể bị hản phát hiện!

Vốn dĩ phủ đầy bụi ký ức đến nơi đây liền kết thúc, ai biết cảnh trong mơ vừa chuyển, nàg phát hiện chính mình bàn học bên vây quanh một đám người.

“Mau xem mau xem.”

“A lậu.”

“Thật lớn một đoàn hồng.....”

Đào Nhiễm chen vào đi, mới phát hiện chính mình bằng ghế thượng nguyên bản đã không có vết máu, lại lần nữa xuất hiện ở vị trí thượng.

Khiếp sợ cùng ngượng ngùng trong nháy mắt nảy lên tới, nàg đều bất chấp không khoa học không hợp lý địa phương, che ở bọn họ phía trước: “Không cần nhìn.....”

Cái này có cái gì hảo vây xem!

Nhưng mà tất cả mọi người đều không nghe, còn ở hi hi ha ha mà nói muốn chụp ảnh, nàg kinh ra một thân hãn, gấp đến độ đến không được, cơ hồ buột miệng thốt ra xin giúp đỡ: “Ngụy Tây trầm!”

Đào Nhiễm từ trên giường ngồi dậy, phát hiện thiên đã tờ mờ sáng. Một cái thực không đâu vào đâu thực ấu trĩ thực cảm thấy then, thậm chí không hề logic mộng, lại làm nàg tâm bang bang nháy.

Trong mộng mặt nàg như thế nào cũng tìm không thấy hản, hản trước sau không có trả lời nàg.

Đào Nhiễm nhớ tới kia một bãi diêm xấu huyết, trong lòng hốt hoảng, đẩy ra phòng môn: “Ngụy Tây trầm!”

Trống rỗng phòng khách, trừ bỏ tảng sáng khi gió lạnh, không ai. Đào Nhiễm lại mở ra phòng kỳ phòng, cũng không có người.

Nàng tâm trong nháy mắt ngã vào đáy cốc, cảm thấy thấu cốt lạnh.

Đào Nhiễm lại trở lại phòng khách thời điểm, phát hiện chặn bị đập tốt, nàng bình tĩnh một chút, lấy ra di động, quả nhiên có một cái Ngụy Tây trầm chia nàng tin nhắn 【 Ngụy đông đảo bên kia ra điểm sự, ta đi xem, người đừng lo lắng, thực mau trở về tới. 】

Hắn nếu báo hành tung, nàng vốn dĩ nên trầm tĩnh xuống dưới, chính là tim đập lại càng lúc càng nhanh.

Ngụy đông đảo bên kia.....

Nếu nàng nhớ không lầm, ngày hôm qua đi mộ địa phía trước, hắn nói hắn bố trí một ít đồ vật, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn, có thể làm nàng cuối cùng biết năm đó Ngụy Phạn chi tử chân tướng.

Nhưng nàng hiện tại hoàn toàn không muốn biết kia thu hoạch ngoài ý muốn là cái gì, ngược lại tới tới lui lui đều là kia quán đỏ tươi huyết.

Nàng không chút do dự liền ra bên ngoài chạy.

Thiên còn không có đại lượng, Đào Nhiễm lấy ra di động ở trên mạng đánh cái xe.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 65

Nàng lúc này mới bình phục xuống dưới, Ngụy Tây trầm làm nàng ngồi ở trên giường, hấn ngồi xổm nàng trước người, đem bút ghi âm mở ra, Ngụy đông đảo thanh âm truyền ra tới. Đào Nhiễm rốt cuộc đã biết năm đó chân tướng.

Ngụy đông đảo vẫn luôn hận chính mình phụ thân Ngụy duyên, Ngụy duyên niên nhẹ thời điểm hoa tâm, cưới Ngụy đông đảo mẫu thân, lại ở bên ngoài dưỡng một đoàn tình nhân. Bao gồm đại ca Ngụy Phạn, cũng là hấn ở bên ngoài tình nhân sở sinh.

Ngụy đông đảo mẫu thân khổ không nói nổi, lâu rồi liền ghen ra tình thần bệnh tật. Ngụy duyên không ở nhà thời điểm, nàng khi thì đối Ngụy đông đảo thực hảo, khi thì tra tấn chính mình nữ nhi.

Ngụy duyên lại trước nay đều không có quản, hấn hoa tâm là thật sự, nhưng nhi tử rất ít, sau lại cơ hồ sở hữu tâm huyết đều đặt ở Ngụy Phạn trên người.

Ngụy đông đảo mẫu thân chết thời điểm, hấn còn cùng nữ nhân khác ở bên ngoài qua đêm. Không có lưu một giọt nước mắt.

Ngụy đông đảo hận bọn hấn, nàng thơ ấu áp lực mà bất hạnh, nàng không tin tình yêu, cũng không tin thân tình. Nàng bước đầu tiên, chính là thiết kế Ngụy Phạn, đào sóng lớn vốn là muốn cho Ngụy Phạn uống say nháo sự, Ngụy đông đảo lại bán nhà thông thái ở bên trong bỏ thêm thần

kinh hưng phấn được vật, cổ động hẳn đi lái xe, lúc này mới chết ở tai nạn xe cộ.

Vừa vặn có thể đem hết thầy đẩy ở đào sóng lớn trên người.

Ngụy Phan không có ái, không có tâm, chết thì chết. Chính là nàng hàng không ca ca Ngụy Tây trầm không giống nhau, hẳn không sợ chết. Chết không phải hẳn hủy diệt, Ngụy đông đảo biết bọn họ tới mục đích, cũng nghe tới rồi đào sóng lớn điện thoại, biết Ngụy Tây trầm càng để ý chính là một cái kêu Đào Nhiễm nữ hài tử.

Nàng muốn nhìn một chút trên đời này có phải hay không thực sự có tình yêu như vậy một chuyện, Ngụy Tây trầm biết chính mình bị phản bội, sống không bằng chết càng thống khổ không phải sao?

Nàng ngăn trở Ngụy duyên nổ súng.

Hết thầy đều thực thuận lợi, trừ bỏ cuối cùng sự tình càng ngày càng không thể khống, Ngụy Tây trầm cái gì đều không để bụng, chỉ nghĩ cùng Đào Nhiễm ở bên nhau. Đây cũng không phải là Ngụy đông đảo muốn nhìn đến.

Đào Nhiễm lẳng lẳng mà nghe xong, trên đời này có người điên cuồng, có nhân vi đáng sợ tư dục đem thống khổ thêm ở người khác trên người.

Ngụy duyên, Ngụy đông đảo mẫu thân, Ngụy đông đảo, mỗi người đều không vô tội.

Ngụy gia mỗi người, đều có bệnh trạng một mặt.

Đào Nhiễm rũ xuống đôi mắt, nhìn trước người Ngụy Tây trầm màu đen con người. Hẳn cũng có chấp nhất bệnh trạng một mặt, mặc kệ nhiều

đau nhiều thương, mặc kệ qua đi nhiều ít năm, sinh tử bất luận, hẳn đều tưởng được đến nàng ái, muốn chạy hướng nàng bên người.

Nàng vốn dĩ nên sợ hãi, chính là trong lòng một chút cũng không sợ.

Nàng vươn tay sờ sờ hẳn đen nhánh lông mi: “Ngụy Tây trầm, đau không đau a?”

Hắn sửng sốt, cho rằng nàng sẽ liên bọn họ Ngụy gia phức tạp hỗn loạn quan hệ phát biểu chút ý kiến gì, cũng nghĩ tới nàng sẽ bởi vậy chán ghét giận chó đánh mèo hẳn, lại không có nghĩ tới nàng sẽ hỏi nàng đau không đau.

Ngụy đông đảo không ngu, hẳn cho dù là diễn trò, trên người miệng vết thương cũng có hơn phân nửa là thật sự. Động một chút liền ầm ầm làm đau.

Hắn ở nàng mu bàn tay tiếp theo hôn: “Không đau.” Người ở ta bên người, lại đại miệng vết thương đều sẽ khép lại, vĩnh viễn cũng sẽ không đau.

Hắn đem bút ghi âm đặt ở tay nàng trung.

“Đào Nhiễm, mười năm, người.....” Hắn hỏi đến gian nan, “Người còn có thể yêu ta sao?”

Đã trải qua nhiều như vậy, người còn sẽ yêu ta sao?

Nàng không nói lời nào, bên ngoài thái dương đã hoàn toàn ra tới.

Bức màn mở rộng ra, ánh mặt trời chói mắt. Đào Nhiễm cúi đầu, một hôn khắc ở hẳn trên trán.

Từ học được ái bắt đầu, cũng chỉ từng yêu người một người. Qua đi, hiện tại, tương lai, vĩnh viễn đều sẽ không thay đổi.

Ngụy Tây trầm, ta thiếu niên.

~

Đào Nhiễm nghe xong tin tức, từ sở không có nhẹ nhàng. Một con bút ghi âm, đem Ngụy đông đảo đưa vào ngục giam. Đào sóng lớn tội danh cũng bị rửa sạch, hãn phạm sai lầm, lại không phải cá nhân tính mất đi người xấu.

Đào Nhiễm đem Trình Tú Quyên tro cốt cùng đào sóng lớn táng ở cùng nhau.

Mụ mụ cũng có thể tha thứ hãn đi.

Đào Nhiễm đem tiền trong card toàn đánh cho mới có thể.

Mới có thể thu được tiền thời điểm còn kinh ngạc, theo sau cười rộ lên: “Muốn hạnh phúc a, ta hôn lễ người đảm đương phù dâu?”

Đào Nhiễm kinh ngạc mà nhìn nàng, nàng khụ khụ: “Không có biện pháp sao, ai làm ta kia nhất bang tiểu tử muội sớm liền kết hôn, thừa ta một người còn bồi hồi ở hôn nhân phần mộ ở ngoài.”

Đào Nhiễm đương nhiên đồng ý.

Mới có thể chưa làm qua tân nương, Đào Nhiễm cũng là lần đầu tiên làm bạn nương. Nàng thí lễ phục thời điểm, Ngụy Tây trầm liền đôi mắt thật sâu mà nhìn nàng.

Thuần trắng sắc mặt ngực lễ phục, thánh khiết mà cao nhã.

Chính nàng bản thân cũng ái mỹ, ăn mặc thật cao hứng.

Nàng bẻ ngón tay tính: “Mới có thể tỷ năm nhất thời điểm liền truy nàng lão công, nghe nói khi đó toàn giáo đều biết việc này, tính lên cũng có

sáu bảy năm đi. Thật dài lâu cảm tình a, thật không dễ dàng.”

Ngụy Tây trầm mặc mặc không nói gì, hần thật muốn nói, từ hần còn ở thời kỳ vỡ giọng liền ở truy nàng.

Chỉ là nàng trốn ôn thần đường như.

“Muốn ta bồi người cùng đi sao?”

Đào Nhiễm lắc đầu, xem hần ánh mắt có chút xin lỗi, còn có chút muốn cười: “Mới có thể tỷ nói, người chuyện xấu làm nhiều, không được đi. Nàng mới không thành người.”

Hần cũng không thêm để ý người khác thấy thế nào nàng, giải quyết dứt khoát: “Ta đây ở bên ngoài chờ người.”

Đào Nhiễm cười ngâm ngâm mà đồng ý.

Hôn lễ cùng ngày, hết thấy đều thực ấm áp lãng mạn. Mới có thể ngày thường tùy tiện, hiện tại lại khẩn trương đến không được. Ở phòng chờ tân lang thời điểm, run run cái không ngừng: “Rốt cuộc đem hần làm tới tay a, như thế nào như vậy không chân thật đâu?”

Nàng do dự đã lâu, ở Đào Nhiễm trấn an dưới ánh mắt bát thông ninh trấn điện thoại.

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 66

Nàng thu bọn họ lễ vật, liền nhắm mắt lại cùng bọn họ hôn môi. Cảnh tượng như vậy ở sứ men xanh tới nói cũng không quá phận, Văn Khải xem náo nhiệt giống nhau mà nhìn, còn thối cái huyết sáo.

Lập tức liền có người cho hắn cùng Ngụy Tây trầm chào hỏi.

Ngụy Tây trầm này nhóm người, mấy năm nay thành lập tiểu đoàn thể ở sứ men xanh đã rất có danh. Hắn cái kia ngu xuẩn mẹ không biết, nhưng là tại đây đàn thiếu niên trong mắt, Ngụy Tây trầm vô dị ở sáng lập một cái đường máu.

“Ở chơi cái gì?” Văn Khải hỏi.

“Máy bay giấy.” Có người cười đến nhộn nhạo, tiếp câu nói, tôn tiểu ái chưa thấy qua này đó, bọn họ chiết tinh xảo máy bay giấy thảo nàng niềm vui. Tuy rằng càng muốn chơi điểm khác, nhưng là không được cường bách, không được đánh nhau, là sứ men xanh ăn tết quy củ.

Ngụy Tây trầm không quen biết tôn tiểu ái, tôn tiểu ái lại biết hắn. Nàng đẩy ra bên người thiếu niên, hướng hắn đã đi tới.

Nàng trong mắt hết sức dụ dỗ, hướng hắn vươn tay.

Hắn không nhúc nhích không trốn, cũng không duỗi tay tới kéo nàng, cứ như vậy lẳng lẳng mà nhìn nàng, tựa hồ nàng làm cái gì hắn đều không

thèm để ý, cũng không cảm giác. Nàng tim đập có chút nhanh.

Văn Khải nói được không sai, nàng da thịt tế bạch, ngũ quan thanh tú, ở một đám hắc gầy nha đầu trung xác thật thực chói mắt.

Hắn không nhúc nhích, cảm thấy như vậy thật sự là ghê tởm lại buồn tẻ. Hắn mới mười bảy tuổi, thế nhưng cảm thấy đời này khả năng cứ như vậy.

Nàng hương vị càng ngày càng gần, hương đến có điểm nị, hắn nhúu mày.

Không biết là ai máy bay giấy phi rơi xuống bọn họ dưới chân, Ngụy Tây trầm nhìn qua đi.

Cánh thượng là thiếu nữ thiên chân chữ viết, hắn thấy Đào Nhiễm hai chữ.

Thân thể so đầu óc phản ứng còn nhanh, hắn cảm giác mới mẻ máu tựa hồ trong nháy mắt rót vào trái tim, nàng mặt mày, khi cách hai năm, ở hắn trong trí nhớ còn như vậy rõ ràng.

Hắn đẩy ra tôn tiểu ái, ngồi xổm xuống thân nhặt lên máy bay giấy.

Trang sách tản ra cổ xưa hương vị —— sơ nhị tam ban, Đào Nhiễm.

Hắn tâm tựa hồ cũng bị trát hạ, không đau, ngược lại thực ngứa.

Hắn có điểm tưởng nàng, ở như vậy ban đêm, không kiêng nể gì mà tưởng. Đây không phải hắn nhân sinh chuẩn tắc, Đào Nhiễm cái này cô nương, không phải một chén cháo, không phải một kiện tinh xảo quần áo, không phải hắn nỗ lực, sử thủ đoạn liền có thể được đến đồ vật.

Nếu hắn cũng đủ thông minh nói, nên hiện tại liền từ bỏ.

Đó là đoá hoa hồng không sai, nhưng là toàn thân mang theo thứ, nói không chừng hấn vỡ nát cũng không thể tháo xuống nàng.

Hắn cảm thấy trong lòng có điểm đau.

Hắn đem trang giấy điệp hảo, đặt ở trong lòng ngực. Hướng một bên há hốc mồm tôn tiểu ái hỏi: “Cái này nơi nào tới?”

“.....”

Theo sau Văn Khải cảm thấy Ngụy Tây trầm diện rồi, hấn dùng rất nhiều thứ tốt thay đổi hai năm trước một cái tiểu cô nương quyền lại đây sách vở. Hấn ra giá cao, tự nhiên có người nguyện ý tổn tâm tư tìm.

Cuối cùng thế nhưng thật làm hấn tìm về mười tới bốn.

Đào Nhiễm cái gì cũng không để lại cho hấn, duy nhất dư lại, chỉ sợ cũng là nàng không cần này một đồng thư.

Mùa đông quá khứ thời điểm, mùa xuân tiến đến. Hấn mở ra nàng danh, một tờ một tờ xem đến cẩn thận. Phỏng đoán nàng này đây như thế nào tâm thái viết xuống này đó câu.

Nàng có điểm thiên chân, tính tình cũng không tính đặc biệt hảo, còn thích phun tào.

Hấn ngón tay thon dài phát quá những cái đó non nớt chữ viết, cong lên môi cười.

Nếu còn có thể tái kiến nàng, tái kiến một mặt thì tốt rồi.

Như vậy dự vọng đột nhiên chi phối hấn sinh hoạt, tới không thể hiểu được, lại thế không thể đỡ.

Chính là thiên địa mệnh mang, liền trấn trường cũng không biết vị kia che giấu địa chỉ đào tiên sinh ở tại địa phương nào, hẳn nên đi nơi nào tìm nàng?

.....

Sứ men xanh nhiều nhất vũ mùa, hẳn chờ tới vị kia “Người hảo tâm” đào sóng lớn tiên sinh.

Lúc ấy hẳn mẫu thân đã chết, nàng bệnh phát thời điểm, Ngụy Tây trầm liền ở một bên lạnh nhạt mà nhìn. Thằng đến nữ nhân kia nuốt khí, hẳn mới kéo lên môn đi bên ngoài hút thuốc.

Mưa nhỏ triền miên, hẳn thuận tay cho nàng bày cái linh vị.

Thật xa hẳn liền nghe được người tới tiếng vang.

Hẳn giống người được chuyển cơ mãnh thú, giữ cửa cửa sổ mở ra, làm yên vị tan đi.

Ngụy Tây trầm dựa vào cửa, giống tuổi này lại đơn thuần bất quá, sạch sẽ trong suốt thiếu niên.

Người tốt cuộc tới. Đào sóng lớn.

Ngụy Tây trầm biết người này có điều đồ, chính là có cái gì quan hệ đâu? Hẳn mỗi một tắc cốt nhục thậm chí hưng phấn phải gọi huyên náo, hẳn muốn gặp nàng, nổi điên dường như tưởng.

Nếu đời này còn có cái gì hẳn xa cầu, đầy người máu tươi cũng muốn được đến đồ vật, cũng chỉ có nàng.

Hẳn cái gì cũng chưa muốn, cái gì cũng chưa mang, thậm chí sứ men xanh mới thành lập tốt thế lực cũng không quản, cứ như vậy đi theo đào sóng lớn đi rồi.

Nguy Tây trầm nhớ rõ cái này giữa hè, thời tiết đặc biệt nhiệt.

Thành phố lớn xe tiếng còi ồn ào náo động, ve minh vang cái không ngừng, dừng ở hẻm nhỏ tai đặc biệt ồn ào. Đào sóng lớn dẫn hẻm trở về nhà, hẻm lại không có nhìn thấy Đào Nhiễm.

Hẻm như là bị người bát một chậu nước lạnh, nháy mắt thanh tỉnh hơn phân nửa.

Trình Tú Quyên cười nói: “Chúng ta nữ nhi cùng người không sai biệt lắm đại, nhưng là xa xa không có người hiểu chuyện, nha đầu chết tiệt kia đi ra ngoài chơi lâu như vậy, cũng không biết gọi điện thoại trở về.”

KHÔNG TIN ANH YÊU THẦM EM ĐÂU [C]

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Phần 67

Ngụy Tây trầm mua rất nhiều đồ ăn, Ngụy tiểu hăng ăn mặc loang loáng giày nhỏ đi theo hăng phía sau, đút đi đút đi truy. Này nam nhân rốt cuộc ý thức được còn có hăng đưa con trai này, sắc mặt điều chỉnh mà thực ôn nhu, đem hăng ôm lên, phóng mua sắm trong xe.

Ngụy tiểu hăng cái này cái gì đều minh bạch, Ngụy Tây trầm này trang đến kỳ cục bộ dáng chỉ có một nguyên nhân, hăng khai hội ký tên rời nhà một vòng mù mù phải về tới!

Ngụy tiểu hăng phần điều ngọc trác khuôn mặt nhỏ nháy mắt lộ ra cười, mù mù rốt cuộc trở về cứu hăng! Hăng muốn cười, lại không dám, ngạnh sinh sinh ghen.

Nhưng là tiểu hài tử nơi nào tàng được chính mình cảm xúc, khuôn mặt nhỏ thượng vui sướng tràn đầy.

Ngụy Tây trầm liếc hăng một cái, cười như không cười, nhưng là không cùng hăng so đo.

Ngụy tiểu hăng nguyên danh Ngụy hăng, Đào Nhiễm lấy tên, sau lại thấy hăng tiểu thiên sứ giống nhau, ngoan ngoãn phần đô đô, từ nhỏ chính là tiểu ấm nam. Đào Nhiễm liền Ngụy tiểu hăng Ngụy tiểu hăng mà kêu.

Ngụy Tây trầm nấu cơm động tác thực ưu nhã, nhưng là hiệu suất rất cao.

Ngụy tiểu hằng ở phòng khách xem phim hoạt hình, phòng bếp hương khí một trận một trận truyền đến. Không trong chốc lát ba ba ra tới, trên người còn ăn mặc tạp dề, cúi đầu xem hắc, cho hắc trong miệng tắc một cái sưng lên mây: “Trong chốc lát mù mù trở về, biết nói như thế nào sao?”

Ngụy tiểu hằng nước mắt lưng tròng: “Biết, ba ba đối tiểu hằng thực hảo, ta ái ba ba.”

Nam nhân được đến vừa lòng đáp án, lộ ra một cái ôn nhu cười. Lại thông thả ung dung vào phòng bếp.

Ngụy tiểu hằng cắn ống hút, tiểu béo tay xoa xoa đôi mắt, hảo ủy khuất a.

Hắc không hiểu, hắc như vậy đáng yêu, rõ ràng sở hữu thúc thúc bá bá đều thực thích hắc, chính là ba ba không thích hắc, cũng không phải không thích, chỉ là không thêm để ý.

Ngụy Tây trầm thậm chí thường thường đã quên chính mình còn có đứa con trai như vậy một chuyện, cũng đã quên hắc chỉ có bốn tuổi.

Ngẫm Ngụy tiểu hằng nghe được nhiều nhất chính là —— nam tử hán dán mù mù đáng xấu hổ, nam tử hán cười đến giống cái nương pháo đáng xấu hổ.

Chính là mù mù nói, hắc cười rộ lên giống tiểu thiên sứ a.

Ngụy Tây trầm cười lạnh: “Mù mù thiện lương, sợ người biết người là cái nương pháo thương tâm.”

Ngụy tiểu hằng còn không thể lý giải cái gì là nương pháo, chỉ biết đó là cái cực kỳ thứ không tốt, hắc không nghĩ đương nương pháo, hắc phải làm cái tiểu thân sĩ, không thể ngốc hề hề mà cười.

Giữa trưa chuông cửa một vang, Ngụy Tây trầm lập tức liền đứng dậy đi mở cửa.

Đào Nhiễm trên mặt mang theo cười, vui sướng tươi đẹp giống thiếu nữ.

“Ngụy tiên sinh.” Nàng giòn sinh địa kêu, nhào vào hân trong lòng ngực. Ngụy Tây trầm ở trên má nàng hôn hôn, vụn năm băng sơn nháy mắt tan rã, ôn nhu mà đến không được, ngồi xổm xuống thân cho nàng thoát giày cao gót.

“Ngụy tiểu hăng.” Nàng giang hai tay.

“Mụ mụ!” Ngụy tiểu hăng bị nàng bế lên tới, Đào Nhiễm nhìn mạnh đến tâm đều hóa nhĩ tử, ở hân khuôn mặt nhỏ thượng hôn hôn: “Cùng ba ba ở chung đến thế nào.”

Ngụy tiểu hăng đối thượng nam nhân đen nhánh đôi mắt: “Thực..... Thực hảo, ba ba cho ta mua món đồ chơi, rửa mặt, mặc quần áo..... Ta, ta ái ba ba.”

Ngụy tiểu hăng thấy mụ mụ cười khanh khách mà: “Ngụy tiên sinh vất vả.”

Ba ba đem mụ mụ tán loạn đầu tóc bát đến nhĩ sau: “Không vất vả, lần này hội ký tên chơi thật sự vui vẻ sao?”

Đào Nhiễm lập tức liền cười cấp hai cha con giảng lần này hội ký tên có bao nhiêu hảo chơi có bao nhiêu thú vị, nàng truyện tranh bán rất khá, fans cũng rất nhiều. Ngụy Tây trầm mỉm cười nghe, không hề có mấy ngày hôm trước Đào Nhiễm mới lúc đi lãnh khốc cùng táo bạo.

Còn mỗi ngày cường bức Ngụy tiểu hăng thường thường gọi điện thoại: “Nói người tưởng nàng.”

Nhưng mà Ngụy tiểu hăng nói bất quá hai câu, liền thành ba ba mù mù trò chuyện thời gian, hăn chỉ có thể mắt trông mong mà ngồi trên sofa xem.

“Hảo, ta sẽ chiếu cố hảo nhi tử.”

“Ân, người chiếu cố hảo tự mình, sẽ lạnh không, ta xem T thị mấy ngày nay buổi tối đều là dưới 0 độ ấm.....”

“Bên ngoài đồ vật ăn đến quán sao? Muốn ăn cái gì, ta cho người làm, sớm một chút về nhà.”

“Không phải ta đánh người, là nhi tử tưởng người, sao phải cho người gọi điện thoại.”

Ngụy Tây trầm cuối cùng tốt xấu sẽ bố thí cấp Ngụy tiểu hăng một ánh mắt —— người liền điểm này dùng.

Người một nhà ăn xong cơm trưa, Ngụy Tây trầm ôm Đào Nhiễm đi ngủ trưa, Ngụy tiểu hăng tưởng theo vào đi, bị Ngụy Tây trầm một cái lạnh nhạt ánh mắt đem bước chân đình ở tại chỗ.

Hăn mới bốn tuổi, còn ở thượng vườn trẻ, không nhịn xuống ủy khuất, oa một tiếng liền khóc.

Đào Nhiễm đau lòng muốn chết, chạy nhanh xoay người hống Ngụy tiểu hăng: “Tiểu thiên sứ làm sao vậy đâu? Như thế nào khóc nha, nói cho mù mù, không khóc không khóc.”

“Mù mù.....” Hăn ôm Đào Nhiễm cổ, khóc đến dừng không được tới, “Người ở nhà được không, ta sợ..... Oa.....”

Ngụy Tây trầm sắc mặt đã đen.

Đào Nhiễm hỏi hần, hần lại phe phẩy đầu nhỏ không chịu nói nguyên nhân. Oa ở nàng trên vai.

Đào Nhiễm thật vất vả đem nhi tử hồng ngủ, trở lại phòng đã bị Ngụy Tây trầm áp đi lên thân, hần tay hướng nàng trong quần áo toàn. Nàng vươn một ngón tay chống lại hần ngực: “Ngụy tiên sinh, trước giải thích một chút, ta nhi tử vì cái gì nhìn qua như vậy đáng thương?”

Nàng mới đi rồi ba ngày.

Ngụy Tây trầm nhẹ nhàng cầm tay nàng chỉ, đặt ở bên môi hôn hôn: “Ta tưởng người.” Hần không dám trốn tránh vấn đề, “Có lẽ hần cũng tưởng người.”

Ngụy tiểu hăng ngoan, từ nhỏ liền hảo mang, thực bớt lo, nhưng là cũng làm người phá lệ đau lòng. Tưởng nàng liền khóc là không quá khả năng.

Đào Nhiễm hốc mắt đỏ lên: “Người có phải hay không không yêu hần?”

Nam nhân luống cuống, vội vàng hồng: “Như thế nào sẽ đâu? Hần cũng là ta bảo bối.”

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Phần 1](#)

[Phần 2](#)

[Phần 3](#)

[Phần 4](#)

[Phần 5](#)

[Phần 6](#)

[Phần 7](#)

[Phần 8](#)

[Phần 9](#)

[Phần 10](#)

[Phần 11](#)

[Phần 12](#)

[Phần 13](#)

[Phần 14](#)

[Phần 15](#)

[Phần 16](#)

[Phần 17](#)

[Phần 18](#)

[Phần 19](#)

[Phần 20](#)

[Phần 21](#)

[Phần 22](#)

[Phần 23](#)

[Phần 24](#)

[Phần 25](#)

[Phần 26](#)

[Phần 27](#)

[Phần 28](#)

[Phần 29](#)
[Phần 30](#)
[Phần 31](#)
[Phần 32](#)
[Phần 33](#)
[Phần 34](#)
[Phần 35](#)
[Phần 36](#)
[Phần 37](#)
[Phần 38](#)
[Phần 39](#)
[Phần 40](#)
[Phần 41](#)
[Phần 42](#)
[Phần 43](#)
[Phần 44](#)
[Phần 45](#)
[Phần 46](#)
[Phần 47](#)
[Phần 48](#)
[Phần 49](#)
[Phần 50](#)
[Phần 51](#)
[Phần 52](#)
[Phần 53](#)
[Phần 54](#)
[Phần 55](#)
[Phần 56](#)
[Phần 57](#)
[Phần 58](#)
[Phần 59](#)
[Phần 60](#)

[Phần 61](#)

[Phần 62](#)

[Phần 63](#)

[Phần 64](#)

[Phần 65](#)

[Phần 66](#)

[Phần 67](#)